

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2006/26 • 8 Temmuz 2006 • 0,5 YTL

Siyonist vahşet bir kez daha dizginlerinden boşaldı...

Direnene Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltelim!

Kurultay vesilesiyle etkili bir sınıf ve kitle çalışması için sınıf çalışmasında derinleşme ve yetkinleşme!

Köhnne düzeninizi yeni "terör" yasanız da kurtaramayacak!

Reformist solda "Zeytin Dalı" heyecanı ve sıkıntısı

Kapitalist hayata karşı koyuştan teslimiyete, teslimiyetten nereye? - II -

Y. Akkaya

Yaklaşan metal TİS'leri ve görevlerimiz

www.kizilbayrak.net

günlük yayında!..

İÇİNDEKİLER

Kurultay vesilesiyle etkili bir sınıf ve kitle çalışması için sınıf çalışmasında derinleşme ve yetkinleşme!	3
Köhne düzeninizi yeni "terör" yasanız da kurtaramayacak!	4
Yeni Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasa Tasarısı meclis gündeminde... Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltelim!	5
Evrensel'deki ilandan imzamızı çekiyoruz!6	
2 Temmuz gösterileri üzerine.....	7
2 Temmuz eylemleri.	8-9
Sermaye iktidarı sağlıklı oynamaya devam ediyor!.	10
Yaklaşan metal TİS'leri ve görevlerimiz	11
Özelleştirme saldırısı sonucu işsiz kalanlar yine mağdur.	12
DİSK Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube Sekreteri Kemal İkisivri ile konuştuk....	13
Castleblair işçileri bir kez daha patronun saldırılarıyla birlikte sendikal ihanete maruz kaldılar... Gelişmeler üzerine bir Castleblair işçisiyle konuştuk.....	14
Kapitalist hayata karşı koyuştan teslimiyete, teslimiyetten nereye II?.....	15
Reformist solda “Zeytin Dalı” heyecanı ve sıkıntısı (<i>Orta sayfa</i>)	16-17
Gençlik kampında buluşalım!	18
Dilovası'nın puslu göğünden net bir görüntü.....	19
Siyonist İsrail vahşi bir saldırıyla Gazze Şeridi'ni yeniden işgal etti!.....	20
ABD, BM Güvenlik Konseyi'nde İsrail aleyhtarı karar alınmasını engelledi.....	21
ABD emperyalizmi Nepal halkının iradesini kırmaya çalışıyor	22
DTÖ görüşmeleri çıkmaza girdi	23
100 bini aşkın Avustralyalı işçi ve emekçi iş yasasını protesto etti	24
2 Temmuz etkinliklerinden	25-26
Partizan ile sınıfın mücadele ve örgütlenmesinin önündeki engeller üzerine konuştuk.....	27
BTS GMYK Üyesi Soner Önal ile konuştuk.....	28
Ortadoğu'da çirkin pazarlıklar dönüyor .	29
Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı anti-emperyalist mücadeleyi yükseltelim!....	30
Mücadele Postası.	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2006/26 ● 8 Temmuz 2006

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaseref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

17 Haziran tarihli 23. sayımızda “TÜMTİS'te yaşananlar ve bazı ilkesel sorunlar üzerine” başlıklı temel bir değerlendirme yayınlanmıştı. TÜMTİS'te yaşananlarla ilgili olarak yeni bir gelişmeye bu sayımızda yer veriyoruz. Birçok sendikacı yaptıkları açıklama ile, *Evrensel* gazetesinde 9 Haziran günü yayınlanan “Sınıftan yana, mücadeleci işçi, emekçi ve sendikacılar yıkıcılığa ve bozgunculuğa geçit vermeyecek” başlıklı ilandan imzalarını çektiklerini açıkladılar. Bu açıklama gazetemizin bu sayısında ve *kizilbayrak.net* sitesinde yayınlamış bulunmaktadır.

TÜMTİS'te yaşanan gelişmelerin kamuoyu gündemine taşınması ve bir tartışma zemini yaratılmasında gazetemiz önemli bir rol oynamıştır. Birçok sendikacının imzalarını geri çekmelerinde, gazetemizde toplu olarak yayınlanan belgelerin ve bu belgelere ve açıklamalar dayalı temel değerlendirmenin etkili olduğu tartışmasıdır.

***

Yeni TMY meclisten geçti. Yürürlüğe girmesi için cumhurbaşkanının onayı bekleniyor. TMY'nin her türden hak alma mücadelesine karşı ağır hükümler içeren, demokratik hak ve özgürlüklerin kullanımını sınırlayan bir içeriğe sahip olduğu biliniyor. Bu yasanın sivri ucu tüm devrimci ve ilerici güçlere, muhalif ve devrimci basın-yayın kuruluşlarına yönelecektir. Gazetemiz de dahil olmak üzere devrimci basın ve Kürt basını temel hedefler olacaktır.

Mücadelenin diğer alanlarında olduğu gibi devrimci basın alanında da kazandığımız mevzileri savunacak, bu alandaki mücadelemizi kararlıca sürdürmeye devam edeceğiz.

***

Son dönemde gazetemizin dağıtım ve satışında belli bir artışın sağlandığı görülmektedir. Bu sevindirici bir durum olmakla birlikte, mevcut

faaliyet kapasitemiz düşünüldüğünde, bu alanda hala da önemli bir yetersizlikle karşı karşıya bulunduğumuzu belirtmeliyiz.

Faaliyet planında yoğun bir döneme giriyoruz. Yaz sürecini kazanmak için daha iyi bir planlama ve istikrarlı bir çaba ile hedeflerimize yüklenmeliyiz. Yaz dönemi çalışma alanlarımızda gazete satışının da en az ikiye katladığı bir süreç olabilmelidir. Bunun imkanları fazlasıyla mevcuttur. Yeter ki bu imkanları doğru bir temelde kullanmayı başarabilelim.

**Parti
değerlendirmeleri-1**

**Parti
değerlendirmeleri-2**

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Kurultay vesilesiyle etkili bir sınıf ve kitle çalışması için sınıf çalışmasında derinleşme ve yetkinleşme!

Kurultay çalışmasının hedefleri ve başarı ölçütleri

“Saldırıların yoğunlaştığı, sömürünün insafsızca arttırıldığı günümüz koşullarında yerel işçi kurultaylarını ve ardından merkezi işçi kurultayını gündeme getirmemizdeki temel amaç, sınıfın politik geriliğine ve örgütsel dağınkılığına kendi cephemizden müdahale etmektir. Dolayısıyla biz sömürüden ve sermayenin kapsamlı saldırılarından kaynaklanan sorunları sayıp dökmek için değil, bu sorunlardan da hareketle işçi sınıfını bağımsız bir güç olarak mücadele cephesine yöneltecek, bu çerçevede bugünkü dağınkılığı giderecek, sınıf hareketi cephesinde politik ve örgütsel gelişmenin önünü açacak çözümler üzerinde yoğunlaşan bir kurultay hedefliyoruz. İster genel, ister yerel ve özgün olsun, bir takım sorunlar tartışılacaksa eğer, bu bağlamda tartışmaya konu edilmelidir.” (Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/47, 3 Aralık 2005)

“Kurultay çalışmasında başarının tayin edici ölçütü, başta işçi katılımı düzeyi olmak üzere çalışmanın nicel sonuçları değil, fakat sınıf hareketinin ihtiyaçları temelinde geleceğe anlamlı bir örgütlenme ve bilinç düzeyi bırakması, sınıfın dirençli kesimlerini toparlamayı kolaylaştırması olacaktır. Dolayısıyla yapılacak her türlü çalışma, kullanılacak her araç, bu hedefe bağlanmalıdır.” (Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/35, 3 Eylül 2005)

“Kurultay çalışması bir yerde sendikalaşma çalışması, başka bir yerde sigortasız çalışmaya yoğunlaşmış bir faaliyet, başka bir yerde iş kazaları vb. konuları etkileyici bir tarzda işleyerek ortak bir işçi inisiyatifli oluşturmak ve başka bir yerde düşük ücretlere karşı yürütülecek bir çalışma, daha başka bir yerde ise yerel bir direniş odaklanan yaygın bir dayanışma faaliyetidir. Başka bir yerde sendika temsilcilerinin sınıf sendikacılığı temelinde biraraya getirilmesi yoluyla aktif bir sendikal inisiyatifin geliştirilmesidir.” (Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/35, 3 Eylül 2005)

“Elbette işçi ve emekçileri döne döne mücadeleye çağırmak tek başına bir anlam ifade etmemektedir. Salt mücadele çağrılarının genel bir propaganda etkisinin ötesinde politik-pratik bir karşılık bulması da mümkün değildir. Bu nedenle işçileri kendi sınıf istemleri ve çıkarları etrafında biraraya getirmek ve örgütlemek çabasında başarılı olmak, kesintisiz bir siyasal aydınlatma ve bilinçlendirme faaliyetini eylemli çıkışlarla birleştirebilmeyi, sistemli bir ajitasyon ve örgütleme çalışması ile işçilerin eyleme geçmesini kolaylaştırmayı, bunun yol, yöntem ve araçlarını yaratmayı, bu alanda büyük bir yaratıcılık ve inisiyatifle hareket etmeyi, buna uygun düşen bir çalışma tarzı içinde olmayı gerektirir.” (Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/42, 22 Ekim 2005)

Kurultaylarla neyi amaçladığımızı, nasıl bir kurultay hedeflediğimizi en genel hatlarıyla ortaya koymak, yanısıra amacına uygun bir kurultay için nasıl bir çalışma yürütülmesi gerektiği konusuna açıklık kazandırmak amacıyla yerel kurultaylar sürecinde kaleme alınmış yazılardan yaptığımız bu uzun alıntılar, önümüzdeki İstanbul İşçi Kurultay açısından da güncelliğini bütünüyle korumaktadır. Elbette bunlara eklenecek bir dizi nokta, açılması gereken birçok mesele var. Kurultayın da gündemini oluşturan her bir meseleyi derinliğine ele almak ihtiyacı önümüzde durmaktadır. Biz şimdilik burada, kurultaya dönük hazırlık ve genel propagandadan daha etkili sınıf çalışması pratiklerine geçmede can alıcı bir yer tutan bazı hususlara dikkat çekmekle yetineceğiz.

Güç, deneyim ve bilgi birikimine dayalı bütünlüklü bir çalışma pratiği

Hemen belirtelim ki, kurultay çalışmalarıyla bir

süredir daha yoğun bir şekilde yüzyüze olduğumuz sorunlar, öteden beri bizi zorlayan, aşmak için çaba sarfettiğimiz meselelerdir. Kurultay süreciyle bir anlamda sınıfın temel gündemlerine bütünlüklü bir yaklaşım geliştirmeyi, bu yaklaşıma dayalı yeni bir çalışma düzeyini, tarzını, temposunu ve kadro niteliğini kazanmayı zorluyoruz. Dikkat edilirse, başından itibaren ortaya koyduğumuz hedefleri, işaret ettiğimiz pratik görevleri ve nihayet çalışma tarzına ilişkin vurguları, öznel ve nesnel planda zorlandığımız ve zorlamamız gereken sorun alanlarını bir bütünlük içinde ele alıyoruz. Nesnellik ve öznellik payına söylenecek şeyleri birbirinden kopuk değil, bir bütünlük içinde gözetiyoruz. Sınıf hareketinin mevcut durum ve düzeyi ne olursa olsun, devrimci önderlik ve müdahaleler planında biriken zaafiyetlere ve boşluğa işaret ederek tarihsel ve güncel pratiğimizin temel hattını çiziyor, misyonumuzu bu çerçevede tanımlıyoruz. Fakat bunları bilmek ve gözetmek ile, meseleyi çözücü halkasından tutup çözüm zeminine çekmek, zemini düzlemek doğal olarak ayrı şeylerdir.

Sınıf hareketinin bugünkü koşullarında nesnelliği - ve ortaya çıkardığı sorunları, güçlükleri- daha en başında veri kabul eden, fakat verili koşulları değiştirmeyi sürece ve kendiliğindenliğe bırakmayan bir yaklaşım, doğal olarak politik irade planında nesnelliği zorlayacak asgari bir güç, bilgi, deneyim ve birikimi gerektirmektedir. Oysa, bu yakıcı ihtiyaçlar hiçbir zaman ve hiçbir yerde hazır bulunmaz, kendiliğinden kazanılmaz. Çoğunlukla eldeki güçler ve olanaklar hep yetersiz olur. *Hedefler büyüdüğe, görevler de büyür. Mesafe açıldıkça görevler ağırlaşır.* Güç sorununu kendi başına ve kendi içinde çözülecek bir sorun olarak ele almak ise çözümünü değil çözümsüzlüğü getirir, son tahlilde iradeyi güçlendirmez, tersine dağıtır. Elbette sorun ne yalnızca kavrayışa ne de tek başına “pratik çaba”ya daraltılarak çözülebilir. Kavrayış da, kavrayışın ürünü olarak ortaya konulan herhangi bir pratik çabanın ve pratiğin kendisi de meselenin ve dolayısıyla tartışmanın bir parçası olarak aşılmaya ve sürekli geliştirilmeye muhtaçtır. Kuşkusuz yine de her sorun gibi bu da pratikte aşılır. Ama bu düzeyde söz konusu olan artık farklı bir pratiktir.

Buradan bakıldığında, bizim cephemizde bu temel mesele, öncelikle ortaya konulan yoğun çabaya rağmen sınıf cephesinde güç kazanımı, özellikle de nitelikli güç kazanımı planında ortaya çıkan bariz orantısızlık; dolayısıyla güçlerin dönüştürülmesi ve örgütlenmesi alanında yaşanan yetersizlik olarak kendisini göstermektedir. Buradaki orantısızlık ve yetersizlik ise bizi bununla bağlantılı olan bir diğer sorunla, daha ileri ve gelişkin sınıf çalışması düzeyine sıçrama sorunuyla yüzyüze bırakmaktadır.

Temel zorlanma alanımızın başında gelen ve güç kazanmayı da aşan bu sorunun çözümü, sınıf çalışmasının ihtiyaçlarına yanıt veren, sonuç alıcı bir pratiktir. Yani birincisini aşabilmek için öncelikle ikincisini aşmak gerekir. Asgari bir güç birikiminin olduğu yerde, daha ileri bir sınıf çalışması pratiğine geçmek için ise, bu asgari güç birikimini daha etkili bir tarzda ileri sürebilmek gerekir. Kurultay çalışması bağlamında somutlarsak, açıktır ki, kastedilen pratik, sınıf bölüklerini aydınlatmaya ve harekete geçirmeye dönük etkili seslenme-propaganda ve ajitasyonu kapsayan, fakat tek yanlı propagandayı da aşan, en temelde belirlenmiş hedefleri asgari ölçüde gerçekleştirmeye uygun, çok yönlü ve gelişkin bir sınıf çalışması pratiğidir.

İçe dönük asgari bir hazırlığa paralel olarak sınıfa dönük yoğunlaşmış bir çalışmaya adım atmaya hazırlanıyoruz. Bir bakıma içe dönük hazırlıkla asgari düzeyde bir ihtiyacı karşılamayı amaçlıyoruz. Fakat asıl amacımız, yaşamakta olduğu yakıcı sorunlar ve gündemler üzerinden sınıfa dolaysız olarak seslenmenin ötesinde onu harekete geçirecek

dinamikleri, birikimleri açığa çıkarmak, ileri kesimlerini biraraya getirmek ve nihayet sınıf hareketinin engelleri konusunda hem bir açıklığa kavuşmak, hem de sözkonusu engelleri pratikte aşmaya dönük cüretli girişimlerde bulunmaktır. Bu kadarı bile kurultayın düşünsel ve pratik olarak yoğunlaşmış, çok yönlü ve daha ileri bir sınıf çalışması pratiği anlamına geldiğini göstermektedir. Yoğunlaşmadan ve çok yönlü sınıf çalışmasından anlaşılmaması gereken, öncelikle sınıf çalışmasında derinleşmek ve yetkinleşmektir. Dolayısıyla sınıfa dönük propaganda ve ajitasyon çalışmasında, toplam çalışmanın sınıfa dönük yanında bu iki sorunun üzerine özel bir tarzda gidilmesi gerektiğidir. Sınıf çalışmasında derinleşmede ve yoğunlaşmada alınacak mesafe, ileri sınıf pratiklerinin de zemini ve koşuludur.

Bugünkü sülman yarınki fırtınalara gebedir

Altını bir kez daha çizmek gerekirse, bir dönemdir ajitasyon-propaganda yürütmek, işçi toplantıları ve bir takım etkinlikleri örgütlemekle sınırlı bir faaliyetten, somut hedefler ve kazanımlar doğrultusunda fabrika direnişleri, işçi eylemlilikleri örgütlemeye, sınıf tabanına dayalı mücadele platformları oluşturmaya geçiş yapmanın adımlarını atıyor, toplamda böyle bir süreci önümüze koyuyoruz. Attığımız bu adımlarda sınırlı da olsa olumlu örnekler yaratmış bulunuyoruz. Dönüp bakıldığında, bunların genel propaganda ve çalışmayla kendiliğinden ortaya çıkan ürünler olmadığı, çok özel müdahaleler ve farklı yoğunlaşmalarla açığa çıkarıldığı görülür. Elbette sınıf devrimcilerinin ve sınıfın görece daha ileri kesimlerinin özel çabaları ve özgün müdahaleleriyle ortaya çıkan bu örnekler henüz tekil, yerel ve sınırlı kalmaktadır. Küçük birer dalga olarak kalan etkisi sınırlı bu örnekler elbette bugünün sınıf hareketinin içinde yüzdüğü durgun suları dalgalandırmaya yetmemektedir. Ama unutulmamalıdır ki, bugünün küçük dalgaları yarının dev dalgalarının da öncü çıkışlarıdır.

İleri ve gelişkin bir sınıf çalışması pratiği için cüretli ve kararlı adımlar!

Kurultay ön sürecinde çok yönlü bir çaba içerisindeyiz. Sınıfın ve sınıf hareketinin bugünkü durumu ve düzeyi düşünüldüğünde, daha gelişkin ve ileri bir sınıf çalışması tarzına geçişte bir zorlanma yaşıyoruz. Bu son derece olağan ve doğaldır. Burada olağan karşılanmayacak şeylerden ilki, tek yanlı ve özellikle de etkili bir düzeyde yapılmayan bir propagandayla yetinmektir. Diğer ise, alışılmış tarz ve kalıplarla yetinmek, sınıf çalışmasının ihtiyaçlarına dönük bir yaratıcılığa kapalı olmaktır. İhtiyaç ise, yanlış yapmaktan korkmayan ama yapılan yanlışlardan ve eksiklerden dersler ve sonuçlar çıkaran cüretli girişimlerde bulunmaktır. Bu türden cüretli girişimler olmadan ne ileri sınıf pratikleri ne de canlı ve öğretici deneyimler kazanılabilir.

Sonuç olarak kurultay çalışması ile bizi bekleyen cüretli girişimlerdir. İl çapında bir kurultay atmosferinin az-çok hissedilebilmesi için mümkün olduğunca yaygın bir genel propaganda yürütülmelidir. Ama somut bir takım kazanımlarla kurultaya gidebilmek için mutlaka belirli hedeflere yoğunlaşmış, ısrarlı bir faaliyet örgütlenmelidir. Yaygınlığı ölçüsünde sınıfın duyarlı ve ileri bölüklerine, şu ya da bu sorun üzerinden harekete geç(iril)me potansiyeli taşıyan kesimlerine özel olarak yüklenmek, tek tek bölgelerde hedef fabrikalar belirlemek, bu hedefleri çeşitli araçlarla dövmek, sonuç almada ısrarlı olmak, gerek kadrosal niteliğin yükseltilmesinde gerekse tarz sorununun aşılmasında atılması gereken pratik adımlardır. Kurultayın başarısı için şimdi bu adımların sıklaştırılmasına ve çoğaltılmasına ihtiyaç var.

Köhne düzeninizi yeni “terör” yasanız da kurtaramayacak!

“Terör” suçunun tanım ve kapsamını yeniden belirleyip genişleten yeni Terörle Mücadele Yasası meclisten geçti. İçerdiği ağır hükümler nedeniyle yoğun biçimde tartışılan TMY yüzünden pek dikkat çekmedi ama, sermayenin meclisi bununla eş zamanlı olarak temel ceza mevzuatına uyum öngören yasa tasarısını da ele aldı. TBMM Adalet Komisyonu’ndan geçen tasarı, yeni TMY ile birlikte nerdeyse yaşamın kendisini suç ve cezadan ibaret hale getiriyor.

Yeni TMY’nin getirdiği yeni cezalarla eski cezalarda yaptığı artırımlar çok tartışıldı. Bundan sonra da tartışılmaya devam edecek. Çünkü her zaman yürürlükteki yasalardan birkaç adım önde giden düzenin silahlı güçlerinin terörü, yeni yasayla birlikte daha da azgınlaşacak. Elimiz kolumuz bağlı yaygalarıyla hükümeti sıkıştırarak yasayı değiştiren kendileri olduğu halde, yasayı ilk çiğneyen yine onlar olacak. Nitekim oldular. Daha yasa meclisten geçmeden “silah kullanma yetkisi”ni çiğneyen birkaç olay üst üste yaşandı. Yeni yasada “*terör operasyonlarında*” ve “*tehlikeyi etkisiz kılabilecek ölçü ve orantıda*” ibareleriyle birlikte tanımlanan silah kullanma yetkisini, polis, kendilerine yol vermeyen aracın sürücü ve yolcularına kurşun yağdırma yetkisine dönüştürdü. Olay yeni olduğu için hatırlanacaktır. Aracın sürücüsü olan genç bu saldırı sırasında ölmüş, arkadaşları da yaralanmıştı.

Yeni yasa madde madde ele alındığında, hedefe konanın, bu ülkenin devrimci, demokrat hatta tüm muhalif güçleri olduğu çok açıktır. İktidar güçleri bu yasa sayesinde, sadece her türden ilerici hareketin değil, kendilerine yönelik tüm muhalif unsurların önünü kesmeyi ummaktadır. Fakat yukarıda andığımız olayın da gösterdiği gibi, ilericilik ya da muhalefetle ilgisi olmayan “sokak”taki vatandaşın da devlet teröründen nasiplenmekten kurtulamayacağı ortadadır.

Terör tanım ve kapsamını genişleten yeni yasa, devrimcilerin, işçi sınıfı ve emekçilerin attığı her adımı suç görüyor. Fakat gerçek terör eylemi gerçekleştiren “derin” tetikçilerini de kapsam dışı bırakıyor. Bu yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte, Şemdinli’deki gibi ortalığı kana bulayan devlet katilleri ya yargılanmaktan kurtulacak, kurtulmadığı durumlarda ise terör dışı maddelerden yargılanacak, sonuçta bir ceza kesilmek zorunda kalırsa da, bu cezayı evlerinde yan gelip yatarak çecekler. Eline bomba tutuşturan devlet, cezayı kesen devlet, infazı uygulayan yine devlet olduğuna göre, evde ceza mı yatıyorlar, yoksa “görev”lerine devam mı ediyorlar, kimse bilmeyecek.

Grev ve yürüyüşlerle hak mücadelesi veren işçiler, emekçiler ise sürekli topun ağzında olacak. Bu tür hareketler “terör” kapsamına alındığına göre, bugüne dek coplarla, sopalarla, gazlarla, gözaltı ve tutuklamalarla yıldırılmaya çalışılan işçiler, bundan böyle polis kurşunlarına da hedef olabilecekler. Elbette işçi sınıfı bundan önce de asker-polis kurşunuyla az karşılaşmadı. Gamak direnişinde katledilen Şerif Aygünler, üzerine ordu gönderilen Zonguldak kömür işçileri o kurşunları çok yakından tanıyor. Hepimiz tanıyoruz. Yeni yasanın getireceği tek yenilik, devletin terör güçlerinin pervasızlığını artırması olacak. Yoksa, ne devrimcilere, işçi ve emekçilere ilk kez kurşun sıkılmış olacaklar, ve ne de ilk kez gazete-dergi kapatacak, yazarları, yayımcıları, sorumlu müdürleri hapse atmış olacaklar. Örneğin yeni yasa savcılara “tedbir olarak” gazete dergi toplatma yetkisi tanıyor. Oysa devrimci basın yıllardır savcının bile değil, polisin

kararıyla yasaklanıyor, toplatılıyor. Dağıtım ve satışı engelleniyor. Dağıtanlar, satanlar polis terörüyle, gözaltı ve işkencelerle yıldırılmaya çalışılıyor. Bu “görevi” bugüne dek belki yasadışı olarak sürdürdüler. Yeni TMY sayesinde artık asker-polis terörü yasalашmış oluyor.

Daha doğrusu egemenler öyle umuyor. Baskı ve terörlerine yasal kılıflar hazırladıkları zaman kimsenin ses çıkaramayacağını, “ne yapalım yasalar böyle” deyip oturacaklarını sanıyorlar. Devrimci basını susturabileceklerini, işçi ve emekçilerin sesini

boğabileceklerini, soygun, sömürü, baskı ve terör üzerine kurulu hakimiyetlerini sonsuza dek güvenceye alabileceklerini düşünüyorlar. Her gün yeni bir faşist yasa çıkararak, kanlı düzenlerini tahkim etmeye çalışıyorlar.

Ancak, hiç göremedikleri, anlayamadıkları bir konu var. Döktükleri kan düzenlerinin temelini çürütüyor. Binayı ne kadar onarırlarsa onarsınlar faydası yok. Zira, onarmak adına yaptıkları temelden alıp sıvasına yamamaktır. Bu kokuşmuş düzenin binası er-geç çökmeye mahkumdur.

Yeni TMY CHP’nin tam desteğiyle çıktı

TMY tasarısı, ordu ve polisin sıkıştırması, ‘‘dinci’’ AKP hükümetinin gayretleri ve meclisteki çoğunluğunun oylarıyla yasalашtı ama, muhalefet partisi ‘‘sosyal demokrat’’ CHP’nin de hakkını yememek gerekir. Tasarının yasalашmasında Baykal’ın büyük emeğinin geçtiği açıktır.

Bilindiği gibi CHP’nin yasaya ilişkin tek itirazı ‘‘Apo’ya af getiriyor!’’ çığlıkları eşliğinde 6. maddeye karşı oldu. Ötesinde, basın susturuluyormuş, muhalefet bastırılıyormuş, CHP ve başını hiç ilgilendirmiyordu.

CHP’nin, TMY’nin ordu-polis istekleri doğrultusunda yenilenmesi konusunda AKP’ye verdiği destek, aslında kendine yapılmış bir yatırım olarak da düşünülmelidir. Yarın, umduğu hükümet imkanına kavuşursa eğer, sınıf ve kitle muhalefetine yönelik en sert müdahalelerin hukuksal alt yapısını hazır bulacaktır. Üstelik, sabık hükümet tarafından hazırlanmış olarak. Ne de olsa ‘‘insanlık unutm hastalığıyla sakattır’’! O vakit gelene kadar toplum, yasanın CHP desteğiyle çıktığını çoktan unutmuş olacaktır. En azından CHP ve başı böyle ummaktadır.

Oysa CHP’nin politik ‘‘kariyer’’inin çoktan kanıtladığı gibi, bu umut boşunadır. Bir ordu ve devlet partisi olarak CHP, adındaki ‘‘halk’’a rağmen halkı hiçbir dönem önemsemedi. Halk da her dönem bunun farkında olduğunu gösterdi. Yalnızca Ecevit’in ‘‘halkçı’’ çıkışı vardır CHP’ye oy getiren. O da çok geçmeden CHP’nin devlet partisi olduğunu kanıtlayarak, halka ne kadar yanıldığını ispatlamıştır. Sonrasında CHP hep hiçbir muhalif faaliyeti ve söylemi olmayan bir muhalefettir. Çünkü ondan sonrası ‘80 darbesiyle terbiye edilmiş partiler ve politikacılar dönemidir. Bu nedenle, artık CHP ‘‘resmi’’ niteliği tek başına temsil edemiyor. Diğer düzen partileriyle aynı programa sahip. Aralarında bir tek yarış olabilir, kim daha ‘‘resmi’’ yarışı.

CHP bu yarışta katettiği mesafeyi, işbaşındaki hükümeti yıpratma operasyonu çerçevesinde düzenlenen kontrgerilla operasyonu sırasında göstermiş oldu. Yakın zamana kadar ‘‘orducu’’ bilinen CHP’nin, artık kontrgerillacılığa terfi ettiği anlaşıldı.

Bilinen kimliğiyle CHP, sıradan bir seçimde destekli de olsa oy alamayacağını çok iyi bildiğinden, ülkede ‘‘olağanüstü’’ hal umuduyla yanıp tutuşuyor. Katillerin, suikastçilerin devletle, orduyla ilişkisi açığa çıktıktan sonra da devleti

sahiplenme adına kontrgerillayı sahipleniyor. Çünkü yasayla tahkim edilmeye çalışılan, CHP’nin Cumhuriyet’i, CHP’nin devleti, CHP’nin ordusu ve polisidir. Yani CHP’nin kendisidir. Her ne kadar diğer düzen partileriyle tek programda tekleşmiş de olsa, CHP hep ‘‘özel’’ kalmaya devam edecektir. Onu hep muhalefete mahkum eden bu özellik, devletten çok devletçilik politikasını politikanın üstünde tutmasıdır.

Oysa bakınız Ağar’a. Susurluk’ta kanlı eylemleri açıktan sahiplenen bu kanlı katil, kontrgerillanın şimdiki operasyonlarında çok farklı bir ağızla konuşabiliyor. Yani politika yapıyor. O gün devlet ‘‘memuru’’ydu, devletini (derinini de) o kimliğiyle savunmuştu. Bugün ise muhalefetteki bir partinin başkanıdır. Ve burjuva politikası yalan üzerine kuruludur. Yeri geldiğinde temel inançlarına aykırı konuşmayı, böylece kitleleri kandırmayı beceremezseniz, yönettiğiniz partiyi marjinal bir muhalefet partisi olarak kalmaya mahkum edersiniz. Düzen politikasına ilişkin bu temel gerçeği, Erdoğan ve AKP’liler öğrendi, Ağar bile kısa zamanda öğrendi... Bir tek Baykal ve CHP’si öğrenemedi. Fakat yanlış anlaşılmasın, öğrenemedikleri yalan söylemek değil, sadece apoletlerini gizlemektir. Ya da, taşıdıkları apoletler yüzünden seçilemediklerini öğrenmeleri, kabullenmeleri gerekiyor.

İşçi ve emekçi kitlelerin öğrenmesi gereken ve hep apaçık olan gerçekse, düzen politikası ve partilerinin sınıfa ve kitlelere karşı konumlanmış olduğudur. Bunu hükümete geçtiklerinde de, muhalefette kaldıklarında da kanıtlamayı sürdürüyorlar. İşçi ve emekçi düşmanlığında birbiriyle yarışan bu partiler, para babalarına en iyi hizmet yarışıyla hükümet koltuklarına oturabiliyorlar. Kapitalistlere ve emperyalist efendilerine hizmet konusunda en fazla güven verene teslim ediyor koltuklar. Mezarda emeklilik yasasını ‘‘sosyal demokrat’’ Ecevit ve DSP’nin başında olduğu hükümet çıkardı. İş yasasındaki uyum değişikliklerini ‘‘dinci’’ AKP hükümeti yaptı, yapmaya devam ediyor. Her yeni gelen öncekinin yaptıklarının üstüne tüy dikeyor.

Madem ki iki dünya, iki sınıf, iki kamp var! Madem ki kapitalist dünyanın bir politika arenası var! İşçi sınıfı ve emekçi kitleler artık karşı tarafın arenasında süregiden kayıkçı dövüşünü izlemeyi bırakıp, kendi politik tercihlerini yapmak, kendi politik örgütlenmelerini gerçekleştirmek ve mücadeleyi politika alanına taşımak zorundadır.

Yeni Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasa Tasarısı meclis gündeminde...

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltelim!

TMY mecliste görüşüldü ve kabul edildi. Bu yasa ile toplumsal her tepkiyi “terör” olarak tanımlayıp işçi ve emekçilerin mücadele dinamiklerini hedef tahtasına çağıyorlar. Yeni “terör” yasası ile yetinmeyen sermaye iktidarı, devlet terörünün önünü açan Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasa Tasarısı’nı da TBMM gündemine almaya hazırlanıyor.

Yasa tasarısı geçtiğimiz ay öncelikli olarak MGK’da görüşüldü. Yeni tasarının generalleri fazlasıyla memnun ettiği yönündeki haberler sermaye basınına yansıdı. Bu tasarı ile kolluk güçlerine doğrudan ateş etme izni veriliyor. Basın açıklamaları dahi zorlaştırılıyor.

Toplantı, gösteri ve yürüyüş hakkı gaspedilmek isteniyor

Anayasada, “herkes, önceden izin almadan, silahsız ve saldırsız toplantı, gösteri ve yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir” denilmesine rağmen bugüne kadar bu hak birçok kez gaspedilmiş, kolluk güçlerinin terörü ile karşılaşmıştır. Devletin kolluk güçleri saldırganlıkta, kendi yasalarını da ayaklar altına alarak sınır tanımamıştır. MGK, AB çerçevesinde göz boyamaya yönelik yapılan yasal düzenlemelerin devletin güvenliğini zaafa uğrattığını düşünmekte, yeni değişiklikler istemektedir.

Toplantı, Gösteri ve Yürüyüşleri Yasası ile ilgili yeni tasarı, valileri ve kaymakamları bir dizi yeni yetkiyle donatıyor. Mahkeme kararı olmaksızın eylemleri yasaklama hakkı tanıyor. Mülki amirlerin yetki sınırları genişletiliyor.

Eylemlere para koşulu getiriliyor

Yeni tasarıya her türden hak arama eyleminin önünü kesme mantığı damgasını vurmaktadır. Bu mantığa tasarının her maddesinde rastlamak mümkündür. Eylem yapmayı engelleyen maddelerden biri de, belediyelere

eylem alanları için, Belediye Gelir Yasası’na göre har(a)ç alma yetkisinin verilmiş olmasıdır. Tasarıda, “Kamuya açık alanlarda toplantı, gösteri yürüyüş düzenleyenlerden, Belediye Gelir Yasası’na göre harç alınacaktır. Mülkü amirliğe yapılacak bildirimden önce harcın yarısı belediyeye yatırılarak, alınacak belge bildirime eklenecektir. Gösteri bildirim yapmadan gerçekleştirilirse, yani korsan gösteri yapılırsa, harç toplantıyı düzenleyenden tam olarak tahsil edilecektir denilmektedir. Böylece eylem yapmak “parası olanın hakkıdır” mantığı egemen kılınmak isteniyor.

Tasarıya göre belediye meclisleri gösteri alanlarının kullanım ücretini her yıl yeniden belirleme yetkisine sahip. Böyle bir yetkiyi elinde bulunduran belediyeler, keyfi tutumlar içine girebilecektir. Belediyelere para yatırılmadan yapılan eylemler “yasadışı” muamelesi gerecektir.

Her tür eylemin har(a)ca bağlanması, eylem alanlarının kiralanması aynı zamanda özelleştirme mantığının demokratik hak ve özgürlükler alanına yansıyan yüzüdür. Ancak burada asıl önemli olan, bu tür yaptırımlarla her türden demokratik tepkinin önüne geçilmeye çalışılmasıdır.

Tasarı ile gösteri alanları da sınırlandırılmak isteniyor

Yasa tasarısında, “Bir il ve ilçede toplantı, gösteri yürüyüşü ve basın açıklaması yapılacak alanlar, mülki amir tarafından önceden belirlenerek duyurulacaktır. Bu yerler belirlenirken; kamu binaları, hastaneler, diplomatik temsilcilikler, siyasi parti merkezleri ve ibadet yerleri için yüz metre uzaklık koşulu aranacak, bu konuda sınırlandırma getirilebilecektir. “İbadet yerleri, şehirlerarası karayolları, köprü, demiryolları, metro istasyonları, otobüs terminalleri, limanlar ve hava limanlarında gösteri yapılması yasaklanmıştır” denilmektedir. Tasarı ile ülkenin tüm alanları işçi ve

emekçilere kapatılmak istenmektedir. İşçi ve emekçilerin meydanlara çıkamaz hale getirilmesi amaçlanmaktadır.

Tasarı toplantı yasaklamaların önünü açıyor

Tasarıda, “İçişleri Bakanlığı, kamu düzeninin ciddi bir şekilde bozulma sebeplerinin varlığı halinde toplantılara izin vermeyebilir, ya da toplantıyı erteleyebilir. Bakanlık güvenlik takviyesi gönderemediği illerdeki toplantıları bir ay süreyle erteleyebilir. Mülkü amir eylem ve toplantıları yedi gün süreyle erteleyebilir” deniliyor. Bu madde ile İçişleri Bakanlığı’nın keyfi tutum almasına zemin hazırlanıyor. Faşist sermaye devletin yasakçı mantığı iyice serbest bırakılıyor.

Gösteri yasağına uymayanlara ağır para ve hapis cezası

Gösteri yasaklarına uymayanlara ise 5 bin ile 20 bin YTL arasında para cezasıyla, 1-4 yıla kadar hapis cezası öngörülüyor. Bu madde ile gösteri yapma hakkı kısıtlanan işçi ve emekçiler miktarı yüksek para ve hapis cezalarına çarptırılmak isteniyor. Emek örgütlerinin eylem, gösteri, yürüyüş yapamaz hale getirilmesi hedefleniyor.

Tasarıda ayrıca “toplantı ve basın açıklamalarında, katılımcıların fotoğrafları, ses ve görüntüleri kaydedilebilecektir” deniliyor. Polisin tüm eylemleri mercek altına alması yıllardır uyguladığı bir yöntemdir. Yeni yasa tasarısıyla da yasal bir kılıf hazırlanıyor.

Yasa tasarısına geçit vermeyelim!

Yasa kolluk güçlerinin şeflerinde oluşan bir komisyon tarafından hazırlanmış, TBMM İçişleri Komisyonu’na sunulmuştur. Yasanın hazırlanış aşamasında göstermelik de olsa ne hukukçulara, ne hukukçu örgütlerine, ne işçi ve emekçi örgütlerinin görüşlerine başvurulmuştur. MGK’nın düğmeye basmasıyla harekete geçen sermaye hükümeti tasarıyı TBMM gündemine taşımıştır. Hiç kuşku yok ki, İçişleri Komisyonu ve Anayasa Komisyonu noter mantığı ile hızla yasa tasarısını onaylayacaktır.

Devletin terörünü artırmak için yaptığı yeni değişiklikler, yeni toplantı, gösteri ve yürüyüşleri yasa tasarıları her türden hak aramaya eyleminin önüne kesmeyi, toplumu baskıyla, cezayla sindirmeyi amaçlıyor. Kapitalist sömürünün ve emperyalist tahakkümün sorumlusu olan sermaye iktidarının hükmü sürdükçe sömürü de, faşist baskı ve terör de artarak devam edecektir.

Yeni yasal düzenlemeler, AB süreci ile demokratik hak ve özgürlükler sorununun aşılabileceğini düşünen reformist çevrelerin büyük bir hayalcilik içinde olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Sermaye devletin faşist terörüne hukuksal bir kılıf giydirmenin ifadesi olan yasal düzenlemelere karşı mücadele etmek liberallere bırakılmayacak kadar acil ve önemli bir görevdir. Bu yasaların hedefinde olanlar öncelikle devrimci güçler, işçi sınıfı ve emekçilerdir. Devlet terörünün artmasına zemin hazırlayan yasalara karşı demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltelim!

“Toplumla Mücadele Yasası’na hayır!”

İzmir: 29 Haziran günü mecliste kabul edilen TMY’yi protesto etmek için biraraya gelen ilerici ve devrimci güçler 30 Haziran günü TMY’yi protesto etti. Saat 18.00’de Konak Sümerbank önünde yapılan eyleme 120 kişi katıldı. “Toplumla Mücadele Yasasını geri çekelim!” pankartı açıldı. İHD, ÇHD, DİSK, KESK, reformist partiler, DKÖ’ler ve birkaç devrimci yapının da imzacısı olduğu açıklama oturma eyleminin ardından sloganlara bitirildi. (*Kızıl Bayrak/İzmir*)

Ankara: 30 Haziran günü biraraya gelen demokratik kitle örgütleri, sendikalar, devrimci örgütler ve sol partiler Yüksel Caddesi’nde saat 17:00’de bir eylem gerçekleştirdiler.

Eylem Yüksel Caddesi’nde bulunan İnsan Hakları Anıtı’nın üzerinin siyah bir örtüyle kapatılmasıyla başladı. İHD adına yapılan açıklamayla devam etti.

Eylemde DTP, EMEP, SDP ve BDSP temsilcileri birer konuşma yaptılar. Ardından bir avukat Ulucanlar Cezaevi’nde bulunan devrimci kadın tutsaklar hakkında bilgi verdi. Kadın tutsakların Sincan F Tipi’ne götürüldüğünü ve müvekkilleriyle görüştürülmediklerini ifade etti. Tutsakların yaşamlarından ve sağlık durumlarından endişe ettiklerini ifade ettiler. (*Kızıl Bayrak/Ankara*)

Adana: 29 Haziran günü saat 12.15’te İnönü Parkı’nda “Yeni Toplumla Mücadele Yasası TMY Geri Çekilsin!” pankartı arkasında biraraya gelen sendikalar, partiler, DKÖ’ler ve devrimci kurumlar sloganlar eşliğinde AKP il binasına doğru yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş yolun bir kısmının trafiğe kapatılmasıyla başladı. Kitle sayısının artması ve yolun trafiğe tünden kapatılması üzerine polis kitleyi kenara itmeye çalıştı. Ancak polisin bu saldırgan tutumu “Faşizme karşı omuz omuzal!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarıyla yanıtlandı. Adana’nın en işlek caddelerinin kısmen yola kapatılması ve son dönemlerde Adana’nın gördüğü en coşkulu eylem olması nedeniyle halkın yoğun ilgisini çeken yürüyüş AKP il binası önünde sona erdi.

Basın açıklamasında yasanın geri çekilmesi istendi. Açıklamanın ardından AKP il binası önüne siyah çelenk bırakıldı. Polisin saldırgan tutumu burada da devam etti ve bir kez daha sloganlarla yanıtlandı.

Eğitim-Sen, SES, DİSK, ATO, TMMOB, TÜMTİS, ÇHD, BDSP, DTP, EMEP, ÖDP, SDP, İHD, ESP, HALKEVİ, TÖP, TUHAYDER, ÇHKM, DHP, ESM, EKD tarafından düzenlenen eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı. (*Kızıl Bayrak/Adana*)

BASINA VE KAMUOYUNA!

Evrensel’deki ilandan imzamızı çekiyoruz!

Evrensel gazetesinin 9 Haziran 2006 tarihli nüshasının 8. sayfasında “*Sınıftan yana mücadelecı işçi, emekçi ve sendikacılar yıkıcılığa ve bozgunculuğa geçit vermeyecek*” başlığı ile tam sayfa bir ilan yer almıştır. Bu ilanda, bir kısım TÜMTİS yöneticilerinin yıkıcılık ve bozgunculuk yaptıkları, EMEP ve Evrensel’e yönelik karalama kampanyaları yürüttükleri, sendikalarımıza faks ve mailler gönderdikleri, bu şekilde sınıfın politik-sendikal mücadele ve örgütlenmesinin karşısına çıktıkları ve buna izin vermeyeceğimiz ifadesi yer almıştır.

Altında imzamız bulunan bu ilanın içeriğini onaylamamız mümkün değildir. TÜMTİS Sendikası’nın kendi içinde yaşadığı sorunlarla ilgili olarak bizim taraf

olmamız, yöneticilerini hedef gösteren bu içerikte bir açıklamanın altına imza koymamız mümkün değildir. TÜMTİS’in iç sorunları ile ilgili taraf olması, müdahalede bulunması doğru değildir. Bu nedenle onayladığımız ve haberdar olmadığımız içerikteki ilan metni altındaki imzalarımızı geri çekiyoruz. Kamuoyuna saygıyla sunarız.

Atılav Ayçin (Hava-İş Genel Başkanı), **Resat Tüysüz** (Petrol-İş İstanbul Şube Başkanı), **Ahmet Sever** (Yol-İş İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı), **Nihat Alemdar** (Harb-İş Şube Başkanı), **İsmail Kaya** (Belediye-İş 1 No’lu Şube Başkanı), **Hasan Gülüm** (Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı), **Turgut Aktaş** (Haber-İş Anadolu Yakası Şube Başkanı), **Muzaffer Akpınar** (Liman-İş

İstanbul Şube Başkanı), **Mehmet Kılıç** (Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı), **Mustafa Sevinç** (Birleşik Metal-İş Bursa Şube Yönetim Kurulu üyesi), **Muammer Özer** (DİSK/Tekstil Sendikası Bursa Şube Başkanı), **Emine Öztürk** (Eğitim-Sen Bursa Şube Yönetim Kurulu üyesi), **Hikmet Sevik** (Bursa), **Hamza Çelik** (Genel-İş İzmir 1 No’lu Şube Sekreteri), **İzzet Karadağ** (Eğitim-Sen Adıyaman Şube Başkanı), **Hasan Basri Yüzer** (Petrol-İş Adıyaman Şube Başkanı), **Fethi Yıldırım** (Emekli-Sen G.Antep Şube Başkanı), **Mevlut Taşdemir** (Emekli-Sen G.Antep Şube Saymanı), **Ünal Aysan** (Eğitim-Sen Samsun Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi), **Tamer Tat** (Kristal-İş Mersin Şube Başkanı)

Patron-polis elele: Ücretlerini alamayan işçilere gözaltı terörü

Kartal İlçesi Yakacık Mahallesi’nde bulunan Elele Tekstil’de 30 Haziran akşamı patron ve polis işbirliği yaşandı. Elele Tekstil’de yaklaşık 40 işçi çalışıyor. Ücretlerini 5 aydır alamayan işçilerden 5’i patronun odasına çıkarak ücretlerini talep ettiler. Saat 21:00’den itibaren patronla sert tartışmalar yaşayan işçiler ücretlerini almakta kararlı davranınca patron tarafından odaya kilitlendiler. Kolluk güçlerinin gelmesiyle beraber işyerinde yaklaşık 2 saat süren tartışmalar yaşandı. Patronun durumu geçiştirmek için verdiği sözlere inanmayan 5 işçi kararlı tutumlarını sürdürünce polis tarafından çağrılan takviye ekip tarafından gözaltına alındılar.

Olay sırasında orada bulunan İşçi Köylü gazetesi Kartal muhabiri polisler tarafından hakarete uğradı ve fotoğraf alması engellenmeye çalışıldı. Ücretlerini alamayan 5 işçi ve onlara destek vermek için orada bulunan arkadaşlarını tehdit eden polis güçleri işçilerin geri adım atmaması üzerine biber gazı kullandılar. Yaşanan arbede sırasında yaz döneminde çalışmak için işe giren bir lise öğrencisi bayan işçiye merdivenlerden iten kolluk güçleri 5 işçiye gözaltına aldılar. Olay sırasında “Biz mağduruz paramızı alamadık siz kimin safındasınız?” diyerek patrona yandaşlık eden polislere seslenen işçiler biber gazının da etkisiyle fenalaşarak ilk önce hastaneye kaldırıldılar. Aynı gece saat 02:00 sularında serbest bırakılan işçilerin sağlık durumları iyi.

Patron ve devletin kolluk güçlerinin ortak hareket ettiğini, polislin sermaye sınıfının çıkarlarını koruduğunu belirten işçiler haklarını almakta kararlılar.

Kızıl Bayrak/Kartal

Torgem Tersanesi’nde bir iş cinayeti daha yaşandı... Tersane İşçileri Birliği’nden işçi cinayetini protesto eylemi

21. yüzyılda bir sömürü cehennemi olan Tuzla tersaneler havzasında asalak tersane patronlarının bitmek bilmeyen kâr hırsı gün geçmiyor ki bir işçiye daha öldürmesin.

Kölece çalışma koşullarının hüküm sürdüğü tersanlerde sendikasız, sigortasız, iş güvencesiz çalışan tersane işçileri her türlü güvenlik önleminde yoksun çalışıyorlar.

Tuzla tersaneler havzası geçtiğimiz haftalarda Torgem ve Türkter tersanelerinde iki işçinin feci şekilde can verdiği iş cinayetlerinden sonra bu kez yine Torgem Tersanesi’nde bir iş cinayetine tanık oldu.

29 Haziran günü Torgem Tersanesi’nde Solari Denizcilik adlı taşeron firmaya bağlı çalışan Mustafa Baltacı isimli işçi elektrik kaçağı sonucunda yaşamını yitirdi.

Yaşanan iş cinayeti ise 30 Haziran günü sabah saat 07:30’da İçmeler Tren İstasyonu’nda Tersane İşçileri Birliği tarafından protesto edildi. “*Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!/Tersane İşçileri Birliği*” pankartının açıldığı ve asalak tersane patronlarının daha fazla kâr uğruna tersane işçilerinin yaşamlarını yok sayması ve sigortasız ve taşeron usulü çalışmaya karşı örgütlenip mücadele etme çağrısı yapıldı. İşe giden işçilere dönük sözlü ajitasyon konuşmaları ve bildiri dağıtımıyla devam eden eylemde, “Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!” sloganının atıldı ve eylem bildiri dağıtımının tamamlanmasıyla son buldu.

Aynı saatlerde iş cinayetinin yaşandığı Torgem Tersanesi önünde Limter-İş Sendikası da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak/Kartal

Uğur Tekstil’in asalak patronu işçilerin hakkını gaspetti...

Uğur Tekstil’de çalışan işçiler diğer tekstil atölyelerinde olduğu gibi ağır çalışma koşullarına maruz kalıyorlar. Fazla mesailer, hakaret, düşük ücret, sigortasız çalışma vb. Tüm bu olumsuz koşulların yanısıra Uğur Tekstil işçileri 3 aydır ücretlerini alamıyorlar. Patron kendisiyle birkaç kez görüşen işçilere en kısa zamanda bu sorunları çözeceğini ifade etmişti. Ancak bu söylem işçileri oyalamaktan başka bir anlam ifade etmedi. En son yapılan görüşmeden işçilerin sıkıştırması üzerine patron 23 Haziran günü ücretleri ödeyeceğini söyledi.

Uğur Tekstil patronu o tarihe kadar işçilerin alacağı 120 milyarlar, sahte belgelerle bankadan çektiği kredilerle, tefecilerden aldığı paralarla kaçma hesabı yaptı. Patron ev ve işyerindeki eşyaları ve makinaları da kaçırmaya çalışırken işçiler durumu farkettiler. 6 makinaları kaçıran patron evden çıkardığı eşyalarını kaçırmaya çalışırken aileleriyle birlikte 46 işçinin engeline takıldı. Öfkeli işçiler eşyaların yüklendiği aracı durdurdu. Bu sırada polislin işçileri engellemeye

çalışması da sonuç vermedi.

Eşyalar kamyonlardan boşaltıldı. Patronun yeniden kaçırma girişiminde bulunmasını engellemek için işçilerin bir kısmı atölye ve evin önünde nöbet tutmaya, bir kısmı ise yasal süreci başlatmak üzere savcılığa giderek gerekli işlemleri yapmaya başladı. İşçiler 46 imzanın olduğu dilekçeyle GOP Savcılığı’na suç duyurusunda bulundular. Ancak Savcılık dilekçeleri kabul etmedi. Bunun üzerine işçiler GOP İşçi Derneği ile temasa geçerek neler yapabileceklerini sorarak yardım talep ettiler.

24 Haziran’da işçilerin talebi üzerine GOP-DER’in çağırıldığı avukat, GOP İşçi Platformu’ndan 2 temsilci ve 46 işçinin katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantının ardından avukat aracılığıyla yasal sürecin başlatılması kararı alındı. GOP İşçi Platformu temsilcisi de işçilerin bu meşru direnişini hangi şartlar altında olursa olsun destekleyeceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak/GOP

2 Temmuz gösterileri üzerine...

Sivas katliamını unutmayacağız, ettirmeyeceğiz!

Sivas'ta bizzat devlet güçlerinin organize ettiği ve 33 aydının dirir diri yakılması ile sonuçlanan kanlı katliamın üzerinden 13 yıl geçti. Katliamın yıldönümündeki 2 Temmuz anmaları, birçok yerde etkin ve yaygın kitle gösterileri şeklinde gerçekleşti. Bir dizi ilde bir haftaya yayılan eylem ve etkinlik programları yapıldı. Katliama karşı tepki asıl olarak mitinglerde açığa çıktı. Başta Sivas olmak üzere birçok şehirde düzenlenen mitingler geçmiş yıllara göre gerek kitlesellik gerekse de coşku açısından daha ileri bir düzeye tanıklık etti.

Katliamın üzerinden 13 yıl geçmesine ve toplumsal hareketlilik geri bir düzeyde seyretmesine rağmen ülke çapında gerçekleşen eylem ve etkinliklerin toplamına baktığımızda, onlarca kurumun yer aldığı, binlerce kişinin katliama karşı öfkesini haykırdığı eylemler, etkinlikler ve nihayetinde mitingler görüyoruz.

Devrimci siyasal güçler ile birlikte Pir Sultan Abdal derneklerinin rengini verdiği mitinglerde, devletin katliamcı yüzü teşhir edilmiş, planlı ve sistemli bir katliam olduğu her fırsatta vurgulanmıştır. Devletin katliamcı geleneğine, Maraşlar'dan Sivas'a ve cezaevi operasyonlarına kadar belirgin bir tepki ortaya konulmuş, hesap sorma bilinci öne çıkmıştır.

13. yılında gerçekleşen mitinglerin temel şiarlarından biri "Unutmayacağız, unutturmayacağız!" olmuştur. Katlımların kitleselliği ve ortaya çıkan irade, bu şiarın yaşamda karşılık bulduğunun somut kanıtı olmuştur.

Ön hazırlık sürecinin belirleyiciliği

Eylem ve etkinliklerin kitlesel ve coşkulu geçmesinin gerisindeki en önemli etken, ön hazırlık çalışmalarının kendisidir. 2 Temmuz, ilerici kamuoyunun gündemine erken bir tarihte girmiş, bu doğrultuda gerek tek tek bileşenler, gerekse de organizasyonlar olarak belli bir çalışma yürütülmüştür.

Ancak ön hazırlık çalışmaları yine de istenen düzeyde seyretmemiştir. Hazırlık çalışması kendi içinde bir dizi açıdan zayıflık taşımaktadır. Hazırlıklar mitingden toplam örgütleyicilerine maledilememiş, daha sınırlı güçlerin çabasına konu olmuştur. Miting hazırlıklarının daha geniş kitleye duyurusu, gerek kullanılacak materyaller, gerekse de kitle iletişim araçları üzerinden zayıf kalmıştır. Farklı araç ve etkinlikler yeterince devreye sokulamamıştır. Dolayısıyla ilk elden yarattığı etki de istenilen düzeyde toparlanamamıştır.

Tüm bu eksikliklere rağmen mitingler belli bir katılımı gerçekleştirmiştir. Eğer birçok yerde hazırlıklar hakkı verilerek yapılabilmiş olsaydı kuşkusuz sonuç çok daha farklı olacaktı.

Alevi kesimi kendisinin de bir parçası olduğu tartışmalara yanıt vermiştir!

Bu yıl Alevi kurum ve kitle örgütleri cephesinden 2 Temmuz etkinliklerine katılım ve coşku da geçen yıllara nazaran daha belirgin bir artış göstermiştir. Bunun bir nedeni, yukarıda belirttiğimiz gibi, ön çalışma sürecinin erken başlatılmış olmasıdır. Başta Pir Sultan olmak üzere Alevi kurumları tarafından sürecin bizzat örgütlenmesidir.

Alevi kurumlarını bu sene işin başına geçmeye iten neden, Aleviliğin toplumsal kimlik kazanma sürecidir. Kuşkusuz bunda Alevi ağalarının niyet ve misyonunu gözden kaçırmamak gerekiyor. Zira onlar Alevi emekçileri devletçi çizgiye çekmek ve düzene yedeklemek niyetindeler. Ancak ağaların niyeti ne olursa olsun Aleviler devrimcilerle birlikte saf

tutabilmişlerdir. Geçmişte olduğu gibi devletin tüm baskıcı, ezici ve yok sayıcı tutumları karşısında devrimci güçlerle kader birliğine gidebilmişlerdir.

Öte yandan, mitingün ortaya koyduğu bir başka gerçek şudur. Alevi emekçileri bir takım talepleri (ibadet özgürlüğünün sağlanması, zorunlu din dersi ve diyanetin kaldırılması vb.) belirgin bir tarzda öne çıkararak, sorunlarını Alevi ağalarının istediği zeminde dile getirmişlerdir.

Mitingde ilişkin söylenebilecek bir diğer nokta, Danıştay saldırısı üzerinden yaratılmaya çalışılan laik-şeriat tartışmalarında Aleviler'in dolgu malzemesi yapılmak istenmesidir. Ancak buna rağmen Alevi emekçiler, örgütlü bir tarzda alanlarda yerlerini alarak, katliamlardan devleti sorumlu tutmuş, dinmeyen öfkesinin dışavurmuştur.

Devrimci güçlerin belirgin ağırlığı

Ön hazırlık sürecinden etkinliklere, mitingden kitle katılımına kadar devrimci güçlerin belirgin ağırlığından bahsedebiliriz. Eylemlerin başarıya ulaşmasında, devrimci güçlerin bir kısmının yoğun emek ve çabasının önemli bir rol oynadığını vurgulamalıyız.

Sadece emek ve çabayla da sınırlı kalmayarak

İzmir'de 2 Temmuz anması...

“Sivas şehitleri ölümsüzdür!”

Bu sene Sivas katliamının yıldönümü geçmiş yıllara göre daha kitlesel ve coşkulu bir protesto eylemine dönüştü. Alevi-Bektaşî Dernekleri Federasyonu tertip komitesini oluşturmalarının ardından 2 Temmuz'a az bir zaman kala geçen yılların tersine İzmir'deki devrimci, demokrat kurumları, sendikaları, reformist partileri toplantıya çağırdı. Yapılacak mitingi ortak örgütlemeyi ve bu doğrultuda bir komite kurulmasını önerdi. Henüz mitingün siyasal gündeminin belirlenmemiş olması ve kürsüden okunacak metnin Federasyon merkezinden gelmemiş olması nedeniyle ortak komitenin hangi zemin üzerinden bir ortaklık yakalayacağı konusunu belirsizlikte bırakıyordu. Ancak geniş bir katılımı sağlayabilmek açısından, geçmiş yıllarda alışık olunmadığı şekilde görüş alışverişinde bulunulması gelecek yıllara dönük olumlu bir başlangıç oldu. Yine belirli emekçi semtlerinden ücretsiz otobüslerin kaldırılıyor olması ulaşım açısından kolaylık sağladı. Mitingün bu olumlu yönlerine rağmen ön hazırlık açısından hiçbir çalışmaya konu edilmemiş olması, Sivas katliamının bir kez daha işçi ve emekçilerin gündemine sokulmaması en önemli eksiklikti.

Miting 2 Temmuz Pazar günü saat 15:00'te Bornova Stadi'nın önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Kortejin en önünde Alevi Dernekleri Federasyonu, Pir Sultan Abdal Dernekleri ardından Eğitim-Sen 2 No'lu Şube, Güzel İzmir Temizlik İşçileri, devrimci gruplar, reformist çevreler ve DKÖ'ler yürüdü. Kitlenin yarısından çoğunu oluşturan Alevi örgütlenmelerinin korteji geçmiş

mitinglere en kitlesel katılan, eylemlere devrimci atmosfer ve coşku katan da devrimci kortejler olmuştur. İstanbul'da gerçekleşen mitingde ortaya çıkan tablo bu açıdan dikkate değerdir. Bir kolda reformistler, öbür kolda ağırlıklı olarak devrimci güçler konumlanmıştır. Reformistlerin bulunduğu kol bin civarında iken, devrimci güçlerin yer aldığı kol 6 bin civarındadır.

Tartışmanın ikinci boyutu da mitinglerin politik çerçevesidir. Diğer illerde Alevi kurumlar belli bir ağırlık kazanırken, İstanbul'da devrimci güçlerin hazırlığı ve sergilediği ortak irade (hazırlanan metinden mitingün her türlü detayına kadar) devrimci güçlere inisiyatif alanı açmış ve mitingün devrimci atmosferde geçmesini sağlamıştır.

Sivas'ın ışığının sönmemesi için!..

Sivas katliamının 13. yıldönümünde, haftalara yayılan etkinlikler ve ardından gerçekleşen eylemlerde, Sivas'ın unutulmayacağı, unutturulmayacağı dosta düşmana gösterilmiştir. Önümüzde katliamlara karşı birleşik mücadeleyi büyütme görev ve sorumluluğu duruyor. Sivas'ın ışığının sönmemesi, devletin katliamcı geleneğine karşı dışı dış bir mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

yıllarla kıyaslandığında hem daha kitleseldi, hem de daha canlıydı. Eylemdeki tek sendika korteji Eğitim-Sen'e aitti. Kamu emekçileri Eğitim-Sen üzerinden toplam açısından göze çarpan bir katılım sergilediler. İşçi sendikalarının 2 Temmuz katliamına karşı ilgisizliği bu yıl da devam etti. DİSK Genel-İş'te örgütlü oldukları için işten atılan Dokuz Eylül Üniversitesi çalışanı Güzel İzmir Temizlik işçileri kendi imzalarını taşıyan pankartlarıyla eyleme katılmışlardı.

Komünistler olarak eyleme "Katliamların hesabını işçi ve emekçiler soracak!/BDSP!" imzalı pankart ile Sivas şehitlerinin resimlerinin olduğu pankartla ve kızıl bayraklarımızla katıldık. Eylemde "Sivas şehitleri ölümsüzdür!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Katiller halka hesap verecek!" sloganları atıldı.

Eyleme yaklaşık 1200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sivas katliamı binlerin katılımıyla lanetlendi...

“Katliamların hesabını emekçiler soracak!”

2 Temmuz 1993 yılında Sivas Madımak Otel’inde 33 aydın, devrimci sanatçının “Şeriat isteriz” sloganları eşliğinde ve devlet gözetiminde diri yakılmasının üzerinden 13 yıl geçti. Ancak katliam hala hafızalardaki yerini koruyor. Katliamı lanetlemek, faşist sermaye devletinin katliamcı geleneğini işçi ve emekçilere anlatmak için bu yıl 50’ye yakın ilerici, devrimci, demokrat kurum biraraya geldi ve 2 Temmuz mitingini örgütledi. Kadıköy’de yapılan miting 7 bin kişinin katılımıyla coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

2 Temmuz günü saat 14:00’de Numune Hastanesi önü ve Haydarpaşa Garı olmak üzere iki kolda toplanan kitle saat 15:00’te yürüyüşe geçti. Numune kolunda toplanan devrimci kurumların ve alevi derneklerinin bu seneki 2 Temmuz anma mitingine etkin katılımı aynı zamanda mitingün havasını da belirledi. Mitingde bugün kebabçı olarak işletilen Madımak Otel’i’nin müze yapılması talebi öne çıktı.

Numune kolunda en önde Alevi Bektaşî Fedarasyonu yürüdü. Ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği şubeleri (Ümraniye, Maltepe, Pendik, Kadıköy, Kartal, Eyüp, Alibeyköy, Sarıyer, Sultanbeyli) coşkulu ve kitlesel kortejleri ile göz doldurdu. Yanısıra yöre ve köy dernekleri de bu seneki

2 Temmuz mitingine etkin bir katılım sağladılar. Sivas’ta yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının taşındığı, yöresel kıyafetlerin giyildiği kortejler canlı görünümleriyle mitingün ilgi odağı oldular. Özellikle tüm PSA şubelerinin attığı “Dün Çorum’da, bugün Sivas’ta çözüm faşizme karşı savaştık!” gibi sloganlar politik olarak anlamlı mesajlar veriyordu. Pir Sultan Abdal Dernekleri’nin ardından devrimci, demokrat grupların kortejleri yürüdü. Bu kortejlerin içerisinde özellikle HÖC ve Yurtsever Cephe kitesel katılımları ile dikkat çekti.

Komünistler de mitinge Numune kolundan “Çorum, Maraş, Gazi, Ulucanlar, Sivas... Katliamların hesabını emekçiler soracak!/BDSP” imzalı pankart arkasında kızıl bayrakları ile katıldılar. Sık sık katliamların sorumlusunun sermaye devleti olduğunu

vurgulayan sloganlar atıldı ve ajitasyon konuşmaları yapıldı. Numune kolu 6 bin kişiye yakın katılımı ve coşkusu ile mitingün ana gövdesini oluşturmaktaydı.

Haydarpaşa kolunda ise reformist çevreler ve kitle örgütlerinin katılımının zayıflığı göze çarpıyordu. Bu kolda TMMOB, İHD İstanbul Şubesi, DTP, SDP, EMEP, SHP, SODAP, ÖDP’nin oluşturduğunu kortejler eyleme oldukça cılız bir katılım sağlamışlardı. Toplam 1000 kişinin yürüdüğü bu kol cansızlığıyla dikkat çekti.

Miting saat 16:00 sularında tüm kortejlerin alana girmesi ile başladı. Programa Sivas’ta şehit düşen 33 can şahsında tüm devrim ve demokrasi şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başlandı. Saygı duruşunun ardından okunan ortak metinde “2 Temmuz bir devlet katliamıdır, yıllardır komünizme karşı ‘din elden gidiyor’ diye gericiliği; Kürt halkına karşı ‘Türkiye bölünüyor’ diye miliyetçiliği ve şovenizmi, körükleyen devlet 2 Temmuz 1993’te 35 canımızı katletmiştir” denildi. Katliamın sorumlusunun devlet olduğunun vurgulandığı metnin ardından PSAKD-GYK üyesi Erdal Yıldırım bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmasında Sivas katliamında yaşananların unutulmadığını ve unutulacağını vurgulayan Erdal Yıldırım katliamcı geleneğe karşı toplumun tüm kesimleri ile beraber karşı koyma ve mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptılar.

Ardından Madımak Otel’inde şehit düşen Nesimi Çimen’in eşi ve Madımak gazisi Makbule Çimen söz aldı. Katliamı lanetleyen Makbule Çimen, katliamların hesabının ancak birlik ve beraberlik ile sorulacağını vurguladı. Miting Grup Vardiya ve Grup Yorum’un marşları, türküleri ve çekilen halaylar ile son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara’da kitlesel 2 Temmuz mitingi...

“Sivas’ın katili sermaye devleti!”

Bu yılki 2 Temmuz etkinlik ve anmaları geçen yıllara oranlar daha canlı ve kitlesel geçti. Bu yılın daha kitlesel olmasını 2 Temmuz’u önceleyen sürecin iyi değerlendirilmiş olmasına bağlayabiliriz.

Uzun bir süredir öncesinde yapılan etkinlikler 1 haftalık zaman dilimine yayılıyor. Fakat bundan önceki yıllarda birkaç siyasal özneyi saymazsak gerçek anlamda bir kitle çalışmasından söz etmek mümkün değil.

Bu yıl 2 Temmuz’a yönelik kitle çalışmasını yapan siyasal öznelere artışı ve buna uygun bir kitle çalışması pratiği sergilenmesi eylemin kitlesel geçmesindeki en büyük etken oldu. Ayrıca, mitingün örgütlenmesi için toplantıların Nisan ayının ortalarından itibaren başlaması da bir başka olumluluktuk. Böylece 2 Temmuz Sivas katliamı DKÖ’lerin, sendikaların ve siyasal grupların, partilerin gündemine erken sayılabilecek bir tarihte sokulmuş oldu.

Mitingün örgütlenmesindeki bir diğer olumluluk ise devrimci grupların belirleyeceği bir temsilcinin tertip komitesinde yer almasıydı. Fakat hazırlanacak olan metinlerin yeterli düzeyde tartışılmaması, bunun göstermelik bir

tutum olduğunu gösterdi.

Eylem kitlenin saat 16:00’da Toros Sokak’ta toplanmasıyla başladı. En önde Sivas şehitlerinin resimlerinin olduğu pankart taşındı. Bu kortejde Sivas şehitlerinin aileleri bulunuyordu. Arkada Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Genel Merkezi geliyordu. Peşi sıra sendikalar ve yöre dernekleri yürüdü. İşçi sendikalarından Genel-İş ve TÜMTİS vardı. Katılımları zayıftı. KESK’in katılımı diğer sendikalara oranla daha kitleseldi. Fakat KESK’in Ankara kitlesi düşünüldüğünde katılım yine de zayıftı. Yöre derneklerinin katılımı ise geçen yıllara oranla daha kitleseldi.

Öncesinde 2 Temmuz’u işleyen ve etkinliklere konu eden siyasal örgütlenmeler alana kitlesel katılım sağlayabildiler. Özellikle BDSP, HÖC, Halkevleri ve Aka-Der’in katılımı bu yanıyla dikkat çekiciydi.

Katılımın yoğun olması nedeniyle eylem belirlenen saatten biraz gecikmeli başladı.

Komünistler eyleme “Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu” pankartı ve “Pir Sultan’dan Madımak’a asanda yakanda devlettir!/Mamak İşçi Kültür Evleri” imzalı pankartlarıyla katıldılar.

Yürüyüş sıcak havaya rağmen coşkulu geçti. Eylemde “Sivas’ın ışığı sönmeyecek!”, “Sivas şehitleri ölümsüzdür!”, “Sivas’ın katili sermaye devleti!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları sıklıkla atıldı. Yürüyüş kolu Abdi İpekçi Parkı’na geldiğinde miting programına geçildi. Gelen her kortej kürsüden selamlandı. Kortejlerin alana girmesi ile birlikte saygı duruşuyla miting programı başladı.

Kitle miting alanına sığmadı. Ardından konuşmalara geçildi. Kürsüden CHP milletvekilleri de konuştu. Miting Moğallar’ın konseri ile sona erdi.

Mitinge yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

2 Temmuz eylemlerinden...

“Sivas katliamını unutmadık, unutturmayacağız!”

Sivas'ta binler 2 Temmuz şehitlerini andı...

“Katiller halka hesap verecek!”

2 Temmuz günü Sivas şehitleri 2500 kişilik bir kitle ile anıldı. Sivas katliamının 13. yıldönümü için Seyrantepe Hacı Bektaş Kültür Vakfı'ndan başlayan ve Madımak Oteli'ne kadar devam eden yürüyüşe Avrupa Alevi Dernekleri Federasyonu, Sivas şehitlerinin resimlerinin bulunduğu ve “Unutmadık, unutturmayacağız!” pankartıyla Hacı Bektaş Kültür Araştırma Dernekleri, Hacıbektaş, Mersin, Erzincan, Tunceli, Gaziantep, Islahiye, Kayseri, Ordu, Okmeydanı, Sivas şubeleri; Bingöl Yedisu Alevi Gençlik, Alevi Bektaş Federasyonu, Hubuyar Sultan Alevi Kültür Derneği “Yolumuz ateşe semah duranların yoludur!” pankartıyla, Alevi Bektaş Federasyonu Antalya, Remscheid Alevi Kültür Merkezi “Biz her yerde güneşiz!” pankartıyla, Erzincan Tunceliler Derneği “Sivas katliamını unutmadık, unutturmayacağız!” pankartıyla, Radyo Barış, CHP Mersin Merkez ilçe şubesi, Eğitim-Sen Sivas Şubesi, Seyrantepe (kolej), Alibaba, Gökçebostan emekçileri, öğrenciler ve devrimciler katıldı.

Yürüyüş boyunca “Sivas faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Sivasın hesabını emekçiler soracak!”, “Müze hakkımız söke söke alırız!”, “Katiller halka hesap verecek!”, “Sivasın ışığı sönmeyecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları atıldı. Madımak Oteli önüne kadar sloganların haykırıldığı yürüyüş otelin önünde yapılan saygı duruşuyla devam etti. Kitle burada yapılan konuşmaların ardından tekrar aynı güzegah üzerinden Seyrantepe Hacı Bektaş Kültür Vakfı'na yürüdü. (Kızıl Bayrak/Sivas)

Unutmadık, unutturmayacağız!

Sivas'ın hesabı sorulacak!

Sivas katliamı Adana'da 1 Temmuz Cumartesi günü saat 12.30'da İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen kitlesel bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Basın açıklaması öncesi PSAKD MYK üyesi Metin Çelik tarafından yapılan konuşmada 2 Temmuz'un hiçbir zaman unutulmaması gereken tarihi bir gün olduğunu ve bu saldırının sadece Aleviler'e değil, demokrasiye ve insan haklarına yapılmış bir saldırı olduğu vurgulandı. Yaşamını yitirenler için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından basın metni okundu.

Adana Alevi Bektaş Birlikleri, Halkevi, SDP, EMEP, ÖDP, DTP, Eğitim-Sen, İHD, ESP, BES, İşçi Mücadelesi ve BDSP tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasına yaklaşık 150 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Adana)

Bursa'da Sivas şehitleri anıldı

2 Temmuz Pazar günü yapılan eylemle Sivas katliamı protesto edildi.

Setbaşı-Mahfel önünde toplanan 500'ü aşkın kişi en önde Sivas'ta katledilenlerin resimlerinin olduğu “Unutmadık, unutturmayacağız!” pankartıyla eski Adliye binası önüne yürüdü. Saygı duruşunun

ardından yapılan konuşmalarda katliam lanetlendi.

Yağmura rağmen coşkulu geçen eylem Hacı Bektaş Veli Cem Kültür Derneği'nin semah gösterisiyle devam etti. Eylem türkülerle sona erdi. Alevi derneklerinin, çeşitli sendikaların, ilerici kurumların ve reformist çevrelerin katıldığı eyleme devrimci gruplar da destek verdi. (Kızıl Bayrak/Bursa)

1 Mayıs ve Sarıgazi'de 2 Temmuz eylemleri...

“Katil devlet hesap verecek!”

2 Temmuz günü Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde Partizan ve ESP'nin düzenlediği eyleme Alınteri ve DTP de destek verdi.

Akşam saatlerinde başlayan eylemde “Maraş'ın, Sivas'ın, Şemdinli'nin faili faşist diktatörlük!” yazılı ortak pankart açıldı. Eski Karakol Durağı'ndan başlayan meşaleli yürüyüşte, “Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaştık!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Sivas'ın hesabı sorulacak!” sloganları atıldı. Eyleme mahalleli de alkışlarla destek verdi.

Meşaleli yürüyüşün ardından 1 Mayıs Mahallesi minibüs son durağında Güzelleştirme Derneği'nin düzenlediği etkinliğe katılındı. Etkinliğe yaklaşık 350 kişi katıldı.

Aynı günün akşamı Sarıgazi Mahallesi'nde de meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 21:00'de yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüş Demokrasi Caddesi'nin başından Meydan'a kadar sürdü. Eylemde “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı. (Kızıl Bayrak/Kartal)

Kayseri'de Sivas katliamı lanetlendi

PSAKD'nin çağrısıyla Sivas katliamını lanetlemek için biraraya gelen devrimci güçler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri ortak bir basın açıklaması yapma kararı aldılar. Ayrıca PSAKD bir etkinlik düzenlenecekti. İl Özel İdaresi'nin salonunda

yapılacak etkinliğe yasakçı devlet çeşitli bahaneler ileri sürerek izin vermedi.

Basın açıklaması 1 Temmuz günü PSAKD, İşçi Kültür Evi, KESK, Emek Partisi, ESP tarafından yaklaşık 50 kişilik bir katılımı Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği binasında gerçekleştirildi. Açıklamada, katliamın sorumlusunun devlet olduğunun altı çizildi. Sivas'ta ilerici-devrimcileri yakanların bugün linçleri organize ettiği, Şemdinli'de bomba patlattığı vurgulandı. (İşçi Kültür Evi/Kayseri)

Sakarya'da Sivas katliamı lanetlendi...

Sivas'ı unutma, unutturma!

1 Temmuz Cumartesi günü İHD, Eğitim-Sen, EMEP, ÖDP, SDP, DTP ve SHP bileşenleri biraraya gelerek Sivas katliamı ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yaklaşık 45 kişinin katıldığı basın açıklamasında, toplumların yazılı tarihinin baskıya, sömürüye, zulme ve katliamlara karşı mücadele tarihinin olduğu vurgulandı.

Basın açıklaması linç olayından sonra Sakarya merkezde yapılan ilk eylem olması nedeniyle önemliydi.

Eyleme Ekim Gençliği, YDG, Sakarya Gençlik Derneği de katılarak destek verdi. Atılan sloganların ardından basın açıklaması sona erdi. (Sakarya Ekim Gençliği)

Hatay Eğitim-Sen üyeleri Sivas katliamını lanetledi!

1 Temmuz günü Eğitim-Sen üyesi emekçiler 13. yılında Sivas katliamını lanetlemek için bir basın açıklaması düzenlediler. Merkezde bulunan Arkeoloji Müzesi önünde biraraya gelen emekçiler adına açıklamayı Eğitim-Sen Hatay Şube Başkanı Kasım Birtok okudu. Birtok, aydınlığı sevmeyen faşist çevrelerin onlarca aydın ve sanatçının devletin güvenlik güçlerinin gözü önünde katledildiklerini ifade etti.

Sermaye iktidarı sağııkla oynamaya devam ediyor!

Geçtiğimiz günlerde Maliye Bakanlığı, 2006 yılı sağıık harcamalarında 1.4 milyar YTL tutarında tasarruf sağılamak amacıyla ayakta tedavi hizmetleri için paket tedavi ücretlerini belirlediğini açıkladı. Buna göre, sağıık kuruluşları bu paketin dışında kalan sağıık harcamaları için devletten gelir talep edemeyecek. GSS ve SGY gibi adımlardan sonra sağııkta özelleştirme politikasının son halkasını oluşturan bu gelişme ile hem belirlenen paket dışında kalan sağıık harcamalarının bedelini hastalar ödemek zorunda kalacak, hem de özel sağıık kuruluşları teşvik edilecek. Kelimenin tam anlamıyla sağıığın paralı hale getirildiğini gösteren bu yasal düzenleme halihazırda atılmış olan adımların yalnızca somut örneklerinden biri.

Yürürlüğe giren bu Bütçe Uygulama Tebliğı'ne göre, birinci, ikinci ve üçüncü basamak sağıık kuruluşlarındaki ayakta tedaviler için vaka başına ödeme yapılacak. Birinci basamak resmi sağıık kuruluşlarında vaka başına yapılacak ödeme 11 YTL olacak. Özel sağıık kuruluşları için yüzde 20 artırılarak uygulanacak. Özel sağıık kuruluşlarına yüzde 20 daha fazla kaynak aktarımı; sağııkta

özelleştirmenin, yani yalnızca parası olanın sağıık hakkından yararlanabilmesinin bir diğerk adıdır. Özel sağıık kuruluşlarına gidemeyecek olan emekçilerse giderek özelleşen devlet hastanelerinde ek tedavi masraflarını ödemeye mahkum bırakılacaklar.

Amacın kamu ve özel hastanelerde ayakta tedavi ücretlerinin "gereksiz" tetkik ve tedavilerle şişirilmemesi olduğu iddia edilen düzenlemeyle paket tedavi ücretleri de belirlendi. Paket ücretler, kamu kurumlarıyla sosyal güvenlik kurumlarının hastanelere ödeyeceğı tedavi bedellerinde esas alınacak. Dahası açıklamaya göre sağıık kuruluşları, ayakta verdikleri tedavi hizmetleri için belirlenen paket ücretin dışında tetkik, tahlil gibi adlar altında ilave ücret talep edemeyecek. Kanser ve genetik hastalıklar gibi

istisnalar dışında paket dışı tedaviler ödenmeyecek. "Vaka başına yapılan ödeme tutarına; muayene, konsültasyon, tetkik, tahlil, müdahale, girişimsel işlemler ve radyolojik görüntüleme işlemleri dahil olacak. İstisnai nitelik taşıyan bazı biyokimya, parazitoloji, hematoloji testleri ile kontrastlı tetkikler içinse ayrıca **ücret tarifesi** belirlendi." (Radikal, 2 Temmuz 2006)

Bir insan hakkı olan sağıık için ücret tarifesinin paket olarak belirleniyor olması ve hastanelere buna göre kaynak aktarılması, iktidarın sağıık sistemine nasıl baktığının bir göstergesidir. Herhangi bir metaya ücret belirlenmesi gibi sağıık hakkına da bir ücret belirlenmekte, diğerk bir deyişle sağıık pazara sunulan bir meta görünümüne bürünmektedir. Bazı muayenelerin paket dışında tutulmasıyla ise hastaların sırtına binen yük daha da artacak ve istismara giderek daha fazla açık hale gelecektir.

Sağııkta Dönüşüm Programı'nın ve Genel Sağıık Sigortası'nın izinden devam eden bu yasal düzenleme belli bir dönemdir öngörülmekteydi. Temel Teminat Paketi'nin sigorta kapsamına alınması, diğerk bir takım hastalıkların tedavi giderlerinin ise doğrudan hasta tarafından karşılanması GSS'nin içeriğinde de mevcuttu. Bu yasa, GSS karşıtı toplumsal muhalefetin yeterince etkili olamaması ve burjuvazinin giderek daha da saldırganlaşan politikaları sonucu meclisten geçirilmişti.

Paket tedavi ücretlerinin belirlenmesi ve vaka başına ödeme yapılması işçi ve emekçilerin sağıık hakkına yönelik bir tehdittir. İşçi ve emekçiler haklarına ve geleceklerine sahip çıkmalıdır.

Şahintepe'de sağıık semineri

Şahintepe'de yaşayan kadınları sağıık sorunları konusunda bilinçlendirmek için Dr. Ayşe Öztürk'ün sunumuyla Şahintepe İşçi Kültür Evi'nde bir seminer gerçekleştirdik.

Seminerin duyurusunu yaparken kadınların sağıık sorunlarına karşı duyarsız olduklarını gördük. Bu bölgede yaşayan kadınların sosyal bir yaşantısı olmadığı için seminer günü de kendilerini ifade etmekte zorluk yaşadılar. Semineri gerçekten ihtiyaç olarak gören kadınlar ise soru sorarak kendilerini ifade ettiler. Şahintepe'de yaşayan kadınlar kırsal bölgede yaşamının gereğı olarak evin büyük bir sorumluluğunu üstleniyorlar. Eşlerinden gördükleri baskıları ve yüklendikleri sorumlulukları kendilerinin doğal bir görevi olarak görüyorlar.

Herşeye rağmen seminer oldukça anlamlıydı. Bundan sonra bu tür faaliyetleri örgütlemeye devam edeceğiz.

Şahintepe İşçi Kültür Evi çalışanları

İşçi ve emekçilere geleceksizlik, milletvekili ailesine kıyak!

İşçi ve emekçilere sosyal yıkım dayatan ve parası olmayanı ölüme mahkum eden sermayenin meclisteki uşakları, meclis tatile girmeden kendilerine bir kıyak daha yaptılar. Trilyonlarca lirayı bulan sağıık harcamalarını TBMM'ye yıktılar. Yeni düzenleme ile milletvekili çocukları 25 yaşına gelinceye kadar sağıık harcamalarının TBMM tarafından

karşılanması hükmü getirildi. 2 Temmuz tarihli *Sabah* gazetesinde yer alan haberin ayrıntıları şöyle:

* Önceden alınan ilaç sonra ödenecek: Sigortasız olanları bir tarafa bırakırsak, işçi ve emekçiler primleri yatmamışa hastane kapılarından döndürülürken, dolardaki artış bahane edilerek ilaca yüzde 30 zam yapılırken, dahası "sağııkta tasarruf tedbirleri" adı altında Maliye Bakanlığı birinci basamak resmi ve özel sağıık kuruluşlarına başvuran hastalar için vaka başına ödeme yapılması esasını getirirken, milletvekilleri ayakta yapılan tedavilerinde yüzde 20'lik yapılan ilaç katkı paylarını hemen ödemeyecek. Bu para vekillerin maaşlarından kesilecek. İthal ilaçların bedelinin tamamı da meclis tarafından ödenecek.

* İşitme cihazı için rapor istenmeyecek: İşitme sorunu

yaşayan emekçiler hastaneden hastaneye dolaştırılıp binbir tür zorlukla karşılaşır ve bir sürü rapor istenirken, vekil ve ailesinin işitme cihazlarının bedellerini ödemek için resmi sağıık kurumu raporu istenmeyecek. Bunun için uzman bir doktorun reçetesi yeterli olacak. İşitme cihazı kalıbı ve pil bedelleri de meclis tarafından karşılanacak. *** Klinik ve dispanserlerden yararlanma:** Meclisin sağıık anlaşması yaptığı kurumlar arasına özel klinikler ve dispanserler de eklendi. Milletvekilleri daha önce sadece özel hastaneleri kullanabiliyordu. *** Milletvekiline Prof. ayrıcalığı:** Milletvekili, profesör ve doçentlere muayene ve tedavi olması halinde, fark

bedelini meclis ödeyecek.

* Vekil çocukları: Milletvekillerinin evli veya çalışmayan çocuklarının sağıık harcamalarını 25 yaşına kadar meclis karşılayacak.

Burjuvazinin ahırındaki bu domuzlar hastaneleri parça parça özelleştiriyor, işçi ve emekçilerin sağıık hakkını gaspeden yasaları jet hızıyla meclisten geçiriyorlar. Parası olmayana ilaç vermeyerek göz göre göre ölüme terkederlerken, kendilerini ömür boyu rahat yaşam ve güvenli gelecek sağılayan yasalar hazırlıyorlar. Onların çocukları sağııklı ve refah içinde yaşarken işçi ve emekçilerin çocukları geleceksiz, güvencesiz ve sağııksız koşullarda yaşamaya mahkum ediliyor. Bu sömürücü asalakların ahırlarını ve düzenlerini başlarına yıkmadığımız sürece geleceğimizi çalmaya devam edecekler.

Yaklaşan metal TİS’leri ve görevlerimiz

MESS ile metal işkolunda örgütlü işçi sendikaları arasında yürütülecek grup TİS’lerinin son günlerinde bulunuyoruz. TİS taslakları bugünlerde hazırlanırken, Ağustos’ta görüşmelerin başlaması bekleniyor. Fakat TİS görüşmeleri için gün sayılırken gerek dışarıya yansıyan, gerekse de sendikaların tabanına taşınan herhangi bir hazırlık görünmüyor. Anlaşıldığı kadarıyla ve geçmiş TİS’lerde olduğu gibi, sendika yönetimleri, TİS hazırlıklarını masa başında ve profesyonel uzmanlar aracılığıyla yapmakta ve yeni bir satışın yolunu düzlemektedirler. Zira sendika bürokratları açısından TİS, işçilerin hak ve çıkarlarının korunması ve geliştirilmesinden ziyade, patronlardan hak dilenmekten öteye gitmeyen bir süreç ya da hak gasplarına karşı sessiz kalarak onaylamaktan ibarettir. Bu nedenle TİS sürecini olabildiği kadar işçilerin dikkatinden kaçırılmaya çalışmaktadırlar.

Geçmiş TİS süreçlerinde defalarca tanık olunan bir gerçekliktir bu. Öyle ki, ihanet ve satış, sendika bürokratlarının geleneksel pratikleri ve uzmanlık alanları haline gelmiştir ve işkolunda örgütlü her üç sendika tarafından şu ya da bu düzeyde paylaşılmaktadır. Mevcut sendika yönetimlerinin yapısı ve çizgisinde bir değişiklik olmadığı, dahası metal işçileri cephesinden örgütlü bir taban inisiyatifi görülmediği ölçüde, şimdiden satış ve ihanet geleneğine yeni bir halkanın ekleneceğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu dönem TİS’lerinin özel önemi

Bu yılın TİS’leri gerek metal işçileri ve gerekse işçi sınıfı açısından büyük öneme sahiptir. Bu önemi doğuran nedenleri ana başlıklar halinde sıralarsak:

Birincisi; yeni bir krizin ilk dalgalarının görülmeye başlanması ve işçilerin bir dönem için AKP’den dolayısıyla düzenden beklentilerinin büyük ölçüde çökmüş bulunmasıdır. 2001 krizinin ağır faturasını bu beklentilerin de etkisiyle tepkisiz karşılayan metal işçileri, artık ekonomik-sosyal koşullarının iyileştirilmesine yönelik güçlü bir istek duymaktadır. Bu, yeni bir mücadele sürecinin örgütlenmesi için önemli bir imkandır.

İkincisi; geçtiğimiz dönemde esnek çalışma konusunda amaçlarına tam olarak ulaşamayan MESS patronları bu kez daha güçlü bir şekilde saldıracak ve sonuç almaya çalışacaklardır. Diğer taraftan, bunun metal işçilerini başka açılardan teslim almak amacıyla oynanan bir oyun olduğu da unutulmamalıdır. Zira bu biçimde sahnelenen oyun aracılığıyla, her defasında “ücretler istediğimiz gibi olmadı, fakat en azından esnek çalışmaya geçit vermedik” diyen sendika bürokratları ihanetlerine kılıf bulmaktadırlar. Beraberinde sosyal haklar da kemirilmektedir. Bu oyunun bilincinde olarak, kıdem vb. kapsamlı saldırılar karşısında geri adım atılmayacağının gösterilmesi için TİS önemli bir fırsattır.

Üçüncüsü; sendikalara doğru bir akışın olduğu bir dönemde kazanılacak bir TİS dönemi, bu yönelimi güçlendirecek, yanısıra işçi sınıfının özgüvenini arttırarak yeniden doğrulması için ciddi bir dayanak oluşturacaktır.

BMİS yönetimi açısından bu TİS bir samimiyet sınavı olacaktır!

Sendikalar cephesinden her dönemki malum suskunluk olası bir ihanet ve satışın şimdiden

habercisidir. Bu bakımdan Türk Metal açısından söylenecek ve tartışılacak bir durum bulunmuyor. Bu sendikanın yönetimi tescilli sermaye uşağı bir mafya örgütlenmesinden başka bir şey değildir. Diğer sendikalardan Çelik-İş ise her dönem olduğu gibi ortalarda görünmeyecektir. Tüm zaaf ve zayıflıklarına karşın BMİS yönetimin tavrı, diğer ikisinin oluşturduğu engelin parçalanmasında belirleyici bir rol oynayacaktır.

Fakat BMİS yönetiminin bir önceki TİS dönemindeki pratiği ortadadır. TİS’lerin öznesi ve tüm işçilerin temsilcisi olarak çıkma iddiasına karşın, pratikte esasa ilişkin bir farklılık sergileyememiştir. Sürecin başında hazırlanan ve kamuoyuna sunulan “metal işçisinin gerçeği” adlı çalışma ve birkaç basın açıklaması dışında BMİS’in farklı bir pratiği söz konusu değildir. Bu nedenle, yeni TİS döneminde de benzer iddialarla giren BMİS yönetimi, inandırıcılığını büyük ölçüde yitirmiştir. Bununla birlikte TİS, sendika yönetimi açısından belki de son bir samimiyet sınavı olacaktır. Böyle bir sınavın ilk elden sayılabilecek ölçütleri ise şunlardır:

1. Grev silahını şantaj malzemesi olarak kullanmak yerine, sürecin başından itibaren onu gerçek bir silah gibi kullanmak üzere kesin bir kararlılık göstermek ve bunun için kararlı bir pratik-politik-örgütsel hazırlık yapmak.
2. “Söz, yetki, karar işçilere” ilkesinin gereklerini yapmak ve TİS’in her aşamasında işçileri sürecin öznesi haline getirecek ve “söz-karar” haklarını güvenceleyecek çalışmalar yürütmek, bunun için gerekli örgütsel önlemleri almak.
3. TİS boyunca her aşamada ve özellikle görüşmeler süresince “tam açıklık” ilkesine uygun bir pratik tutum sergilemek.
4. Eylem sürecini masabaşı görüşmelere endekslenmeden “sınıfa karşı sınıf” bilinciyle gerçekleştirmek; tabanı harekete geçirecek eylemlerden başlayarak grev silahının kullanımına kadar uzanacak bir eylem hattı hayata geçirmek.

Devrimci-öncü metal işçileri önderlik misyonu ile hareket etmelidir!

Başarılı bir TİS’in olmazsa olmaz gereklerinin sendika bürokrasisi tarafından yerine getirilmesini sağlayacak yegane güç, devrimci ve öncü işçilerin örgütlü inisiyatifi olacaktır. Böyle bir inisiyatif, sendika bürokrasisi üzerinde güçlü bir taban basıncı örgütlemenin yanısıra bağımsız bir önderlik iradesi olarak da davranabilmelidir. Öncü, devrimci işçiler bu bilinçle ve TİS’i kazanacak bir mücadele sürecini örme sorumluluğuyla hareket etmelidir. Bu doğrultuda çıkarılmış sistemli bir çalışma programı sürecin örgütlü bir şekilde karşılanmasında son derece işlevsel olacaktır.

Bu konuda ilk elden söylenebilecekler şunlardır:

1. Sendika yönetimleri süreci aşağıdan yukarıya doğru örgütlemeye (TİS taslaklarının hazırlanması, komitelerinin kurulması, işçilerin eğitimi vb.) zorlanmalıdır.
2. Bu düzlemde tıkanan kanalları aşacak müdahalelerde bulunulmalıdır.
3. İşçilerin taleplerini yansıtmayan masabaşında hazırlanmış bir TİS taslağına karşı alternatif bir taslak hazırlanmalı ve bu taslak etkili bir taban çalışmasıyla sendika bürokratlarına dayatılmalıdır.
4. Fiili TİS komitelerinin oluşturulmasıyla işçilerin aktif bir taraf olarak sürece katılması sağlanmalıdır.

5. Bu süreç, işçilerin her düzeyde örgütlenmesini şart koşmaktadır. İşyeri komitelerinden şube TİS komitelerine kadar sendikal bölünmüşlüğü aşacak biçimde bölgesel TİS platformlarının kurulması hedeflenmelidir.

Süreç boyunca sendika bürokrasisi zorlanarak tabanın hazırlanması sağlanmalıdır. “Söz-yetki-karar işçilere” ilkesi doğrultusunda fiili bir mücadele örgütlenmelidir. Bu doğrultuda esas alınması gereken temel perpektif ise, sendikal ihaneti etkisizleştirerek metal işçilerini mücadeleye çekmek ve bu süreç içerisinde geçerek devrimci bir önderlik merkezini inşa etmek olmalıdır.

Bu hedefler doğrultusunda yürütülecek bir TİS çalışması, sadece devrimci sınıf çalışması için değil, genel olarak işçi sınıfı için de ufukları genişleten ve yol açan sonuçlar yaratacaktır. Sürece bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmalıyız.

Küçükçekmece’de seminer: “Sınıf hareketinin önündeki fiziki engeller”

İstanbul İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi’nin kurultay ön çalışma programı yoğun bir şekilde sürüyor. Kurultayın ertelenmesinin ardından hızlı bir şekilde bölgemizde kurultay ön hazırlık çalışmasını güçlendirmeye devam ediyoruz. İstanbul İşçi Kurultayı’na sunacağımız tebliğ başlığı üzerinden tartışmalarımız sürüyor. Bölgemizin sunum konusu olan taban örgütlülükleri, işyeri komiteleri, işçi platformları üzerine çeşitli seminerler vererek en geniş bileşenle çeşitli tartışmalar yürütmüş bulunuyoruz.

Tebliğ başlıkları üzerinden her hafta gerçekleştirilecek olan seminerler ise sürüyor. Yerelimizde bu hafta, “Sınıf hareketinin önündeki fiziki engeller” başlıklı tebliğ sunumu gerçekleştirildi.

Sunum kapsamında ilk olarak işçi sınıfının tarih boyunca burjuvaziye karşı vermiş olduğu mücadele kısaca anlatıldı. ‘80 öncesi ve sonrası Türkiye’deki sınıf hareketinin tablosu çizildi. İşçi sınıfının karşısındaki engeller, fiziki engeller, manevi dejenerasyon ve siyasal tahribat başlığı altında ayrıştırılarak, fiziksel engeller başlığı ayrıntılı bir şekilde anlatıldı.

Esnek çalışma koşulların, neoliberal saldırılar, sendikal bürokrasi, işsizlik, sağlıksız yaşam koşulları, barınma hakkı ve sosyal olanaklardan yoksunluk, yoksulluk ve sefaletin işçi ve emekçilerin örgütlenmesinin, bilinçlenmesinin, kültürel yozlaşmanın ve manevi tahribatin (güvensizlik, umutsuzluk vb.) zemini olduğu ifade edildi. Emegın korunması doğrultusunda verilecek mücadelenin politik mücadeleden ayrılmayacağı ve bunun önemi, uluslararası sınıf hareketinin bu topraklardaki mücadeleye etkisi, işçi ve emekçilerin dinsel gericilik, milliyetçilik vb. ideolojik bombardımanla sersemletilmesi vb. tartışılan diğer konulardı.

Canlı tartışmalar ve konunun güçlü sunumu semineri verimli kıldı. Seminer bir sonraki haftanın tebliğ başlığı olan “Sınıf hareketinin önündeki yasal engeller” sunumuna çağrı ile bitirildi.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Özelleştirme saldırısı sonucu işsiz kalanlar yine mağdur

Özelleştirmelerin kapsamlı bir örgütsüzleştirme, köleleştirme, işsizleştirme, işgüvencesini ve sosyal hakları gaspetme saldırısı olduğu artık biliniyor. Devlet bugüne kadar özelleştirdiği için kamu işletmelerinden attığı binlerce işçiyi kamu sektöründe başka alanlara yerleştirme sözü vermişti. Türk-İş bürokratları da devletin bu yalanlarını referans alarak özelleştirme gibi kapsamlı bir saldırıya onay vermişti. Hatta Salih Kılıç hükümetin ya da düzen sözcülerinin düzenlediği kokteyllere katılmış, patron ve sermaye hükümetinin temsilcileriyle kadeh tokuşturarak “özelleştirme mağdurlarını işe yerleştirecektiniz, ne oldu?” diye “hesap” sormuştu. Özelleştirme sonucu işsiz kalanlarının sayının giderek artması üzerine devlet oluşabilecek tepkileri bir yasa çıkararak dizginlenmeye çalışmıştı.

Özelleştirme sonucu işsiz kalanların “geçici işçi” olarak istihdam edilmesine ilişkin yasanın çıkmasının ardından, Nisan ayı sonuna kadar toplam 12 bin 778 kişinin işe yerleştirildiği bildirildi. Özelleştirme İdaresi’nin verdiği bilgiye göre, 2004 yılı Bakanlar Kurulu kararı ve ek düzenlemeler ile 1 Ocak 1992’den

itibaren özelleştirme sonucu işten çıkarılan işçilerden emekli olmayanlara geçici statüde çalışma “imkanı” verildi. “Geçici işçi” statüsü ile çalışmayı kabul eden ilkokul mezunlarına 639 YTL, lise mezunlarına 725 YTL, üniversite mezunlarına ise 810 YTL tutarında ödeme yapılıyor. Özelleştirilen kuruluşlardaki kapsam dışı personelin ise Devlet Personel Başkanlığı’na bildirilerek, diğer kuruluşlara dağıtıldığı açıklandı. Bunun adı da “devlet özelleştirdi ama işe de yerleştirdi” oluyor! Kamu işletmelerinde sendikalı, işgüvenceli, sigortalı, sosyal güvence ile çalışan işçilerin tüm haklarını gaspederek sokağa atacaksın, sonra da bir kısmını işgüvencesiz, sendikasız, düşük ücretle başka bir yere kölece çalışmaya gönderecek ve “işe yerleştirdik” diye reklam yapacaksın. Bu, özelleştirme mağduru binlerce işçiyle alay etmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Binlerce işçinin geleceğini karartan sermaye düzeninin karşısına dikilmedikçe daha beter kölelik ve sömürü koşullarına “razı” olmaktan başka bir seçenek olmayacaktır. Sınıfa karşı sınıf bilinciyle ücretli kölelik düzeninden hesap sormak için ayağa kalkalım, hesap soralım!

Trabzon’da işçiler fabrikayı işgal etti

Trabzon’un Pelitli Beldesi’nde kurulu bulanık tekstil atölyesi 6 yıldan beri faaliyet gösteriyor. Aylardır işçilerin haklarını ödemeyen patron Ali Bayraktaroğlu, atölyeyi Celal Esen isimli şahsa kağıt üzerinde devretti. Celal Esen, fabrikadaki malzemelere el koydu ve işçileri işten atmaya çalıştı.

Bu haksızlığa karşı sessiz kalmayan işçiler fabrikayı terketmeme eylemi başlattılar. İşçiler, fabrikanın gerçek sahibinin Ali Bayraktaroğlu olduğunu söylüyorlar. Celal Esen’i mahkemeye veren işçiler, “Fabrikanın gerçek sahibi Ali Bayraktaroğlu gelip borçlarımızı ödesin, primlerimizi versin, biz de fabrikayı terkedelim. Aksi halde ölüm orucu başlatır, burada her türlü girişimde bulunuruz” dediler.

Direnişe geçen 30 işçi aynı zamanda Cumhuriyet Başsavcılığı’na dilekçe verdiler. Dilekçede “Ali Bayraktaroğlu ve Celal Esen’in tekstil atölyesinde işçi olarak çalışanlar, senetli ve senetsiz alacakları. Bizleri iş yerinden toplu olarak çıkartarak alacaklarımızı vermediler. Ali Bayraktaroğlu’na ait olmayan imzayla birlikte göstermelik fatura düzenlenmiş, makina ve demirbaşlar başkasına devredilmiş süsü verilmiştir” denildi.

Seydişehir’de işçiler özelleştirmeden sorumlu tuttukları sendikacıları protesto etti

Geçen yıl özelleştirilen Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası CE-KA şirketine satılmıştı. Danıştayın yürütmeyi durdurma kararı ile ilgili yapılan değerlendirme toplantısının ardından sendika binasına yürüyüş yapan 80 işçi sendikayı protesto etti.

Aileleriyle birlikte sendika binasına sessizce yürüyen işçiler sendika binası önünde alkışla protesto ettiler. Fabrikanın özelleştirilmesinden sendika yöneticilerini sorumlu tutan işçiler, “Çantacı sendika!”, “Kahrolsun sendika!”, “Satılmış sendika!” ve “Hepimiz kandırıldık!” sloganları atıldılar.

Çelik-İş Sendikası yöneticilerinin de işçi ve ailelerine karşılık vermesi üzerine kısa süreli tartışma yaşandı. Kolluk güçleri de olaya müdahale etmek için sendika binası önüne yığılmak yaptı. Bir süre daha slogan atan işçiler ve aileleri daha sonra dağıldılar.

İşçilerden biri, “Danıştay’ın, satışla ilgili yürütmeyi durdurma kararı vermesine rağmen, sendika hiçbir çaba göstermiyor. Sanki satışı onaylamış görünüyorlar. Bu sessizliğin altında yatan nedir? Fabrikamızı satanlara hesap sormayacaklar mı?” diye tepki gösterdi.

Papatya’da direniş sürüyor!

Sendikalaşma mücadelesine yürüten Papatya işçileri her Salı ve Perşembe günleri sabah fabrikaya yürüyüş yaparak girmeye devam ediyorlar. Patronun sendikalaşanların sayısını azaltmak için yaptığı saldırılar da son bulmuş değil. Ancak Papatya işçisi sendika hakkını kazanmakta kararlı.

4 Temmuz Salı sabahı Papatya işçilerine destek olmak amacı ile bir ziyaret daha gerçekleştirdik. Sefaköy İşçi Kültür Evi’nden iki arkadaşımız kısa bir müzik dinletisi vererek Papatya işçilerinin mücadelesinin yanında olduklarını ifade ettiler.

“Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sendika mücadelemiz!” sloganlarıyla yürüyüşe geçen işçiler fabrika önünde slogan ve alkışlarına devam ederek eylemi sonlandırdılar.

Sendikalı ve sendikasız diğer fabrikalardan destek göremediklerini söyleyen Papatya işçileri, yasal sürecin tamamlanmasını bekliyor. Patronun her türlü oyalama taktiğine karşı mücadelelerinde ısrarlı olan Papatya işçileri eylemliklerine devam edeceklerini ifade ettiler.

Küçükçekmece/Kızıl Bayrak

Tekirdağ’da termik santrale karşı miting

Tekirdağ’a bağlı Saray ilçesine yapılması planlanan termik santrale karşı tepkisini dile getiren halk miting yaptı. 2 Temmuz günü Cumhuriyet Meydanı’nda biraraya gelen yaklaşık 2 bin kişi yaptığı yürüyüşle termik santrale hayır dedi. Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Dinçer’in de katılarak destek verdiği mitingde termik santralin yolaçaacağı olumsuzluklar dile getirildi. Hava kirliliği, tarımın etkilenmesi ve halkın sağlığına vereceği zararların anlatıldığı mitingde kurulması planlanan derneğe üye olma çağrısı yapıldı.

Mitingde bir konuşma yapan Dinçer, geçtiğimiz yıl kanserden ölen Kazım Koyuncu’yu andı. Değişik yerlerde yükselen termik santral karşıtı mücadelenin birleşmesi gerektiğini ifade etti.

Kazım Koyuncu’nun şarkılarının söylendiği “Nefes alma hakkımız engellenemez!”, “Trakya bizimdir bizim kalacak!”, “Trakya’yı satanı bizde satarız!” sloganları atıldı.

DİSK Genel-İş Sendikası 1 No’lu Şube Sekreteri Kemal İkisivri ile konuştuk...**“En büyük kazanımımız sınıf çıkarları temelinde biraraya gelmemizdi”**

25 Ocak 2006 tarihinde Kartal Belediyesi’yle ile Genel-İş Sendikası arasında süren TİS’lerde ücret maddelerinde anlaşmazlık yaşanması üzerine Kartal Belediyesi işçileri 24 Mayıs günü yaptıkları yürüyüşle belediyeye grev kararını asmışlardı. Yaklaşık 400 işçiye kapsayan toplu iş görüşmelerinin tıkanması üzerine DİSK Genel-İş Sendikası üyesi işçiler 60 günlük greve çıkma sürelerinin 37. günü olan 26 Haziran’da üç farklı bölgede greve çıktılar. Belediye işçilerinin 2 gün süren grevin öncesi ve grevin sonuçları üzerine DİSK/Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Sekreteri Kemal İkisivri ile konuştuk...

- İstanbul’un farklı yerlerinde yaptığınız toplu iş görüşmelerinde tıkanma yaşanması sonucunda birçok bölgede grev kararı astınız. Anadolu Yakası’nda Kartal ve Kadıköy belediyeleri grev kararı asılan yerlerden ikisi. Geçtiğimiz hafta içerisinde ise Kartal Belediyesi işçileri 2 günlük bir grev süreci yaşadı. Grev sürecine nasıl gelindi ve nasıl sonuçlandı?

Birkaç dönemdir özellikle de iki dönemdir toplu sözleşme süreçlerinde 4857 sayılı İş Yasası’nın getirmiş olduğu bazı hak ihlalleri var. Bu yasa bizim açımızdan hak kaybı iken, işverenler cephesinden bir kazanç durumunda. Sözleşme sürecinin özellikle bu noktalarda kilitlendiğini görüyoruz.

Bu dönem Kartal’da idari maddelerin birçoğunda anlaşma sağlayabilirdik, ancak merkezi hükümet ve büyükşehir belediyesinin müdahalesiyle görüşmeler belli bir noktadan sonra tılandı. Kartal’ın toplu iş görüşmeleri süreci diğer belediyelere göre erken başladı. Bu nedenle idari maddeleri de diğer belediyelere göre daha kısa sürede çözdük. Tabii grev süreci de diğer belediyeler göre daha önde geliyordu. Ayrıca biz greve çıkma süresinin son gününü de beklemedik. Arabulucunun raporunun elimize ulaşmasından sonra, grev kararının ilanından sonra 60 gün içerisinde greve gidilir normalde. Biz 37. gününde grev uygulamasını başlattık. Kartal’da grevi önce biz başlattık. Biz belediyelere, işyerlerine gidiyoruz, görüyoruz ki Kartal Belediyesi işçilerinin örgütlülüğü diğer belediyelere nazaran daha güçlü. Doğal da olsa hakkına sahip çıkabileceği bir yapısı var.

Diğer belediyelerin sözleşmeyi bizden önce imzalamasının yaratacağı olumsuz sonuçların bizi etkileme olasılığı vardı. Biz de şunu dedik, “Biz en iyisi diğer belediyelere göre grev kararına daha erken alalım. Böylece diğer yerlere hem moral vermiş hem de örnek almalarını sağlamış oluruz. “Tabii bunu yaparken Genel-İş’in diğer şubeleriyle de görüştük. “Cepheyi bir yerden yaralım. Biz burada grev kararını erken alalım, siz de bize gece gündüz destek verin”. “Bu anlaşma yine masada bitecek ama, bu grevler eylem ve etkinliklerle sokağa taşmadığı sürece sürecin önünü açamıyoruz” dedik. Diğer şubeler bize bu sözü verdiler. Grevin iki gün sürmesine rağmen sık sık ziyaretler oldu. Demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler bu süreçte bize destek verdiler.

Ama en etkileyici yöntem, belki de kimsenin cesaret edemeyeceği, belediyenin en çok güvendiği “biz nasıl olsa hizmetlerimizi taşeronla yaptırıyoruz, siz isterseniz greve gidin” sözlerine karşı taşeronlara müdahale etmemizdi. Bunu da yaptığımız görüşmelerde kendilerine söyledik. Bu uyarımızı dikkate almadılar ve grevin ilk gününde biz hizmet yürüttüğümüz şirket çalışanlarına müdahale ettik.

Özellikle Esentepe Pazartesi pazarını işçilerin temizlemesine izin vermememizden sonra Kaymakam ve Emniyet Müdürü, güvenlik güçleri devreye girdi. Bizim kararlılığımız üzerine Kaymakam greve bir gün ara vermemizi istedi ve sorunu çözeceğini söyledi. Bir gün sonra bir-iki puan daha yükseldi. Ama bu teklifi de kabul etmedik. Bir sonraki gün Hürriyet Mahallesi’nde sayıca kalabalık ve daha kararlı bir şekilde Pazar yerine gittik. Güvenlik güçleri de oraya geldiler ve müdahale edeceklerini söylediler. Bize, “Yasadışı hareket ediyorsunuz, bu insanların çalışmasına müdahale edemezsiniz” dediler. Biz taktik değiştirerek merkez binanın önüne indik. İşveren temsilcisini yanımıza gönderdi ve tekrar masaya oturduk. Tabii birinci yıl zammı çok da istediğimiz gibi olmadı. Diğer şubelerimizle yaptığımız görüşme sonucunda 2. yıl zammının TÜFE artı üç puan oluşuyla telafi edebileceğimizi düşündük.

- Tam olarak nasıl sonuçlandı bu süreç?

İmzalanan diğer sözleşmelere göre iyi bir sözleşme oldu. Gerçeği düşünürsek bu ülkede yoksulluk sınırı 1 milyar 900 milyon lira. Bizim imzaladığımız sözleşme bu ülkedeki yaşam standartlarıyla örtüşmüyor. Ancak Kartal da kurtarılmış bir bölge değil. Kamudaki ve özel şirketlerdeki sözleşmelere baktığımızda daha iyi bir sözleşme yaptığımızı söyleyebiliriz.

- Peki, ücret artışı tam olarak nasıl belirlendi?

Net %18,5 üzerinde bir artış sağlandı. Her ay aldığı maaş üzerinden %18,5’luk bir artış sağladı. Sosyal

maddelerle birlikte artış %20-%30’un üzerinde oldu. Bizim daha önceki yevmiyelerimiz toplam olarak değerlendirdiğimizde 42 YTL taban ücretine denk geliyordu. Biz bun 2 YTL ilave ettirerek 45 YTL’ye getirdik.

- Grevdeki iki gün nasıl geçti?

Birdenbire mücadele performansını neden yükseltiyor diye eleştirildik. Ama yapacağımız eylemlerin bir iki gün içerisinde saman alevi gibi yükseltip sönmelerini engellemek istedik. Belediyenin önünde ilk gün kitlesel bir basın açıklaması, alkışlar, sloganlar; geceleri Pazar yerlerine veya temizlik işlerine müdahale etmeyi -ki bunu da yaptık- planlıyorduk. 27’si akşamı ya da 28’inde, sorun çözülmemiş olsaydı daha güçlü eylemler yapacaktık. O aşamaya gelmeden 2. günün akşamı anlaşma sağladık.

- Sonucu kazanım olarak nitelendirebilir miyiz?

En büyük kazanımımızı ben ücret olarak değerlendirmiyorum. Mücadeleyi bilmeyen, sendikaya üye olmayı günah sayan işçi arkadaşlarımız vardı. Bu süreçte biz bu arkadaşları kazandık. Biraraya gelme, haklarına sahip çıkma bilinci kazandılar. Sınıf çıkarları temelinde iki gün boyunca kenetlendiler. Bir daha ki sözleşme sürecinde bu grev az da olsa kazanımla sonuçlandığı için hakların mücadeleye alınabileceği bilinci yerleşti. Bizim en büyük kazanımımız bu olmuştur.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tekstil İşçileri Platformu çalışmalarından...

Tekstil İşçileri Platformu yaz döneminde önüne belli hedefler koymuş bulunuyor. Sermayenin sektörel olarak tekstil üzerindeki yoğun saldırılarına karşı Küçükçekmece İşçi Platformu’nun başlattığı çalışma doğrultusunda “Sefalet ücretine, zorunlu mesaiye, sendikası-sigortasız çalışmaya karşı işyeri komiteleri kuralım, sendikalarda örgütlenelim!” çalışmasına bizler de başladık.

Son bültende bu konuyu işledik. Ayrıca son zamanlarda bölgedeki birkaç fabrikada yaşanan somut soruna bültende yer vererek müdahale etmeye çalıştık. Bülteni hedef olarak belirlediğimiz fabrikalara dağıtarak bölgede ve sektörde yaşanan sorunları tekstil işçileri ile paylaşmış olduk. Küçükçekmece İşçi Platformu’nun hazırladığı anketi kullandık. Anket vesilesiyle tekstil işçileri ile tanışma olanağı yakaladık. Hem Tekstil İşçileri Platformu’na çağrıda bulunmuş, hem de daha sonraki süreçte yapacağımız panel, seminer ve etkinliklere davet etmiş olduk.

Faaliyetimize kesintisiz devam edeceğiz.

Küçükçekmece Tekstil İşçileri Platformu

Castleblair işçileri bir kez daha patronun saldırılarıyla birlikte sendikal ihanete maruz kaldılar... Gelişmeler üzerine bir Castleblair işçisiyle konuştuk...

“Sendikal ihaneti aşmanın yolu güçlü taban örgütlülükleri yaratmaktan geçiyor”

- Castleblair'de sözleşme sürecinin başlaması ile birlikte patronun saldırıları ve ikinci kez sendikal ihanetle karşılaştınız. Bize bu süreci kısaca özetler misiniz?

Castleblair işçisi: Sendikal ihanet daha önceki sözleşmeyle birlikte başladı. Sözleşme sürecinin başlamasıyla hazırlanan bir taslak vardı. Ama sendika teleplerimizi dikkate almadan patronun istediği sözleşmeyi bizlere dayattı. Patronla bunu pazarlığını yaptı. Bu sözleşmenin imzalanmasının önünde engel olarak gördükleri öncü işçileri işten atıp istedikleri sözleşmeyi imzaladılar. Sendikanın engellemesinden dolayı bizler de atılan arkadaşlarımıza sahip çıkamadık.

Bundan sonra yeniden örgütlenmeye ve yeni süreç hazırlanmaya başladık. Bir takım eğitim çalışmaları önümüze koyduk. Bunu öncelikle sendikadan talep ettik. Ancak sendika bu talebimizi dikkate almadı. Onlar sınıf mücadelesinden uzak, kendi çıkarlarına göre hareket ediyorlardı. İşçilerin aidatları gelsin, burası DİSK'e bağlı bir yer olarak gözüksün, bürokratları rahatsız edecek işçiler olmasın yeter. İşçilerin mücadelesi çok da önemli değildi onlar için.

Bir önceki süreçte öncü işçilerin atılmasıyla sendika bürokratlarını tanımıştık ve bizler de buna göre bir çalışma koyduk önümüze. Bir takım öncü arkadaşlarla başladık bu çalışmaya ve onlarca işçiye ulaştık. Bu çalışma kendini hissettirmeye başlayınca sendikacılar, temsilciler ve patron bizim anti propagandamızı yapmaya başladılar. “Bunlar terörist, bunlar illegal örgüt” gibi çirkin bir tarzda bize karşı yoğun bir propaganda yapıldı. Herşeye rağmen biz birçok defa temsilcilerin ve sendikanın istemediği bir takım kararları uygulatabiliyorduk.

Sözleşme sürecinin başlaması ile taslak hazırlandı, biz de sözleşmede %20 zam, 4 tam ikramiye, erzak, kömür yardımı ve performans dayatması ile işçilerin kolayca işten atılmasını sağlayan bir takım uygulamaların son bulması gibi taleplerde bulunduk.

Patron da önden hazırlıklarını yapmıştı. Üretimden gelen gücümüzü zayıflatmak için işlerini fasona vermeye başlamıştı. Bunda sendika bürokratlarının da parmağı vardı. Sendika bürokratlarının ve patronun asıl amacı sendikal bürokrasiye karşı çıkan, onların kirli işlerini ortaya çıkaran öncü işçileri yalnızlaştırıp varolan örgütlülüğü bitirmekti. Buradaki öncü işçiler hem patron için, hem bürokratlar, hem de geleceğin bürokratları olacak temsilciler için olumsuz bir örneği temsil ediyordu. Sürekli bizi işçilerden yalıtmaq için bilinen yalanlarla anti propagandamız yapılyordu. Bizim “illegal örgütler”in istediğini dayattığımızı söylüyorlardı.

Daha sözleşmenin başlangıcında sendikacılar ve avukatları toplantı yaparak fabrikanın kapanacağını dillendirdiler, bundan dolayı tazminatların peşin olarak alınmasını ve fabrikadan ayrılmayı göreşeceklerini söylediler. Daha görüşmeler yeni başlamıştı ama onlar fabrikanın kapanmasından söz ediyorlardı. Fabrikayı

kapatacak adam çoğunluk yetkisine gitmez, sözleşme görüşmelerine de başlamazdı. Sendikacılar bilinçli bir tutumla işçileri ürkütüp tazminata yönlendirerek çıkmalarını sağlamaya çalışıyordu. Bu öncü işçilerden kurtulmanın farklı bir yöntemiydi.

DİSK Tekstil yöneticileri bir önceki sözleşme döneminde olduğu gibi açıktan bir satışla bunu yapmak yerine umutsuz bir ruhhalı yaratarak, işçileri bıktırıp işten çıkmalarını sağlayarak sonuca gitmeye çalıştılar. Nitekim bunu başardılar da. Kendileri de sözleşmenin başında ifade etmişlerdi, “geçen sözleşmede yıprandık yine aynı süreci yaşamak istemiyoruz” diye.

İşçilerin atılması ve sendikanın sahip çıkmaması onların daha rahat teşhir olmalarını sağladığı için sendika bürokratları işçilerin kendi istekleriyle işten çıkması için uğraşıyorlardı. İşçiler “ne yapabiliriz” diye sorduklarında temsilciler “siz bilirsiniz istiyorsanız çıkın” diyerek patronun bu saldırısını güçlendiriyorlardı.

Bizler de buna teslim olunmamasını, çeşitli eylemliliklerin yapılmasını (basın açıklaması, üretimin yavaşlatılması gibi) önerdik. Ama sendika bu önerileri kabul etmedi. “Bunları yaparsak 25. madeden atılırız, tazminat alamayız” gibi ipe sapa gelmez şeyler söyleyerek engelledi. Bize “Marks&Spencer’ı protesto etmek ve üretimin yavaşlatılması dışında eylem önerileri alalım” diyerek asıl niyetlerini, patronla kirli ilişkileri olduğunu ortaya koyuyorlardı aslında.

Biz sendikacıların tutumunu teşhir ettiğimiz ve işçiler üzerinde belli bir etki yarattığımız için bizi işçilerden yalıtmaya çalıştılar. Fabrikada bulunan ve ileri tutum alan tüm işçileri patron önce üst kata çıkardı. Daha sonra da yıllık izne çıkardı. Biz bunu kabul etmedik. Kararlı bir şekilde fabrikaya girdik. Sendikaya rağmen arkadaşlar da bizi destekledi. Biz jandarma, patron ve sendikacıların baskısına maruz kaldık bunu kabul etmediğimiz için. Sendika yine bu eylemliliği kırdı. İşçileri “yasadışı iş yapıyorsunuz, bu yasal değil, tazminatsız atılırsınız” gibi şeylerle tehdit ettiler. Bu işçilerde bir kırılma yarattı. Biz izne çıkarıldıktan sonra birçok işçi istifa etti.

İşçilerin işten çıkmasını sağlayarak bizi yalnızlaştıracak ve böylece sözleşmeyi kabul ettirmeye çalışacaklardı. Ama geriye sadece 70 işçi kalmasına rağmen, yapılan oylamada işçiler bu sözleşmeyi yine

de kabul etmediler. Onlar bunun kabul edileceğini düşünüyorlardı. Oylama öncesinde sendikacılar işçileri yıldırarak konuşmalar yaparak sözleşmeyi kabul etmelerini, yoksa fabrikanın kapanacağını söylediler. Ama büyük bir çoğunluktan hayır çıktı. Biz bunun greve evet anlamına geldiğini, bundan sonraki süreçte greve hazırlık yapılması gerektiğini ifade ettik. Komitelerin oluşturulmasını, bunun maddi imkanlarının yaratılmasını ve eğitim çalışmaları yapılmasını önerdik. Yine hiçbir önerimiz kabul edilmedi. Sendikacılar ve temsilciler yine fabrika kapanacak propagandası eşliğinde işçilerin istifa etmesi için çaba harcadılar. Kalan 70 işçinin bir kısmı da istifa etti.

En son insanlar iyice çaresizliğe itildikten sonra, temsilciler yaşanan bir kavgayı bahane ederek yanlarına bir grup işçiyi de alarak istifa ettiler. Son olarak bizler de 15 kişi kaldık. Kendi aramızda bir değerlendirme yaparak işten çıkmaya karar verdik. Başka bir seçeneğimiz de kalmamıştı zaten.

Tüm süreç boyunca yaşananlara, sendikanın tutumuna baktığımızda, burada açık bir ihanet olduğunu görüyoruz. Tüm sözleşme süreci boyunca sendika bir önceki sözleşme döneminde olduğu gibi patronla işbirliği içerisinde hareket ederek örgütlülüğümüzü dağıtmak için uğaştı. Ama bu sözleşmede sendika yöntem değiştirdi. İşçilere sahip çıkmayarak, onları umutsuzluğa iterek kendilerinin çıkmasını sağlamaya çalıştı. Bunu da başardı.

- Sendikal ihanetle daha öncede karşılaştınız. Bugün yine aynı süreci yaşıyorsunuz. Başka fabrikalarda da buna benzer ihanetler yaşanıyor. Sizce işçiler bu sorunun üstesinden nasıl gelebilirler?

Sendikal ihanetin ve bürokrasinin üstesinden gelmenin, onu aşmanın yolu güçlü taban örgütlülükleri yaratmaktan geçiyor. İşçilerin kendilerinin karar aldığı ve bu kararları uygulama iradesi gösterdiği örgütlülükler gerekiyor. Herşeyi sendikacıdan beklememek, kendi gücüne güvenerek bir şeyleri başarma iradesi göstermek gerekiyor. Bunun için sendikalı yerlerde de, sendikal örgütlenmelerde de bu gözetilerek hareket edilmelidir. İşçilere bu çalışma içerisinde sadece ekonomik temelde propaganda yapmakla yetinilmemeli, sınıf bilincini geliştirecek bir tarzda hareket edilmelidir. Bizler bir önceki sözleşme döneminde bu ihaneti yaşadığımız için buna karşı bir örgütlülük yaratmaya çalıştık. Ama bunda yetersiz kaldığımız için başarısızlığa uğradık. Bu örgütlülüğü biraz daha güçlendirmiş olsaydık bu ihanete geçit vermemiş olacaktık.

- Son olarak işçi ve emekçilere bir mesajın var mı?

Bizler sonuna kadar inançla mücadele ettik. Ama belli eksikliklerimiz oldu. Bundan dolayı başarısızlığa uğradık. Ama mücadeleye olan inancımızı hiçbir zaman kaybetmedik. Bugün başararak da başararak da mücadelemize devam edeceğiz. Başta Muharrem Kılıç olmak üzere DİSK Tekstil yöneticilerini rahat bırakmayacağız. Sendikalar bürokratların değil biz emekçilerindir. Sendikalarımızı onların rant kapısı olmaktan çıkaracağız, bunun için mücadelemize devam edeceğiz.

Bütün işçilere diyeceğim şudur, bu tür ihanetlerin yaşanması bizi mücadelemizden alıkoymamalı, tersine mücadele azmimiz daha da artmalıdır.

Kapitalist hayata karşı koyuştan teslimiyete, teslimiyetten nereye II?

Yüksel Akkaya

III. Ludist hareketten ‘‘mevzuatıçı’’ sendikacılığa: ‘‘Kısa’’ devrim çağı ve ihanetin ‘‘yüzyılına’’ giriş

‘‘Ya ekmek, ya kan!’’ diye bir kez daha kapitalizmin dayattığı yaşam ve çalışma koşullarına başkaldıran ludistler, son öncü/lider militanlarını da hüznünlü 1816 yılında kaybettiklerinde, bayraklarını, flamalarını toplayarak ‘‘ricat’’ ettiler. Hayır, toptan tarih sahnesinden ve sınıf mücadelesinden çekilmediler. Bir kısmı, bu uygarlık dışı, zalimane baskıdan yıldı, bir daha o ‘‘eski günleri’’ anımsamak istemedi. Ancak, ihmal edilmeyecek bir kısmı, yeni ‘‘yapılarda’’, ‘‘yeni’’ mücadelelere aktif olarak katılmaktan kaçınmadı; yasaklanmış olan siyasal ve toplumsal hareketlerde yer almaya devam ettiler ve Thompson’un ifadesi ile ‘‘Çoğu Cobbett, Hunt ve Feargus O’Connor’un izleyicisi oldu’’. Hatta, Chartist hareketin içine katılanları da oldu. Yaşlılık günlerinde, bunadıkları düşünülen zamanda torunlarına Ludist şarkılar söylediler.*

Eski ‘‘yaşlı’’ Ludistler’in torunlarına görkemli başkaldırıların şarkılarını söylediği günlere doğru, işçi sınıfı sosyalizm kavramı ve tartışmaları ile tanışmaya başladı. Böylece, pusulasız çıktıkları büyük bir mücadelede, kapitalizme karşı verdikleri mücadelede teoriden yoksun pratiğe yönelmiş olan Ludistler’in torunları, atalarının şarkılarının yanısıra sosyalizm düşüncesi ile de tanışmaya başladı. Fransız işçilerinin bir kısmı, Ludistler’in ana karagahı İngiliz işçi sınıfının önemli bir kısmı bu düşünceyi benimsemekten kaçınmadı. Hobsbawm’in da yerinde ifadesi ile sosyalist düşünceyi benimseme sürecinde, önderlik, ütöpik bir sosyalist olan Robert Owen’e ‘‘düştü’’.** 1830’larda, ‘‘kısa devrim çağı’’na girilmeden hemen önce, proletarya, sınıf bilinci konusunda önemli mesafe kaydetmiş ve bazı toplumsal amaçlara da sahip olmaya başlamıştı. Kuşkusuz bu durum, burjuvazinin çok canını sıkacak ve arayışlara itecekti. Hele, 1831 ve 1834 yıllarında Lyon’da başkaldıran ipek işçilerinin, kenti üç-dört gün teslim alması, ilk komün girişiminde bulunması, hiç unutulacak gibi değildi, adeta 1848 devrimlerinin ‘‘öncü sarsıntıları’’ idiler. Ne yazık ki, Ludist harekette olduğu gibi, bu ‘‘isyanlarda’’ da ders çıkaran burjuvazi olmuştur. Komünist Manifesto 1848’de ne kadar büyük bir heyecanla yazıldı ise, Lyon Komün denemeleri ve 1848 Devrim yenilgileri bir o kadar ‘‘düş kırıklığı’’ yarattı. Kuşkusuz, bu devrim girişimlerinin, başarısız olacağı gerekçesi ile ‘‘erken’’ bulunması da bu düş kırıklığında etken olabilir. 1830’ların ikinci yarısı ve 1848 arası İngiliz işçi sınıfının Çartist hareketine tanıklık eden bir dönemdir. Bir bakıma, bu hareket, işçi sınıfının kapitalizm karşısında daha geri mevzilere çekilmesinin, burjuvazi ile pazarlıklar sonucunda bazı ‘‘temel’’ hakları elde etmenin karşılığında düzeni red yerine, onun kabulü ve onun içinde onunla mücadelenin benimsendiği bir geri harekettir. Kısacası, ‘‘mevzuatıçılığın’’ ön plana çıkarıldığı ve önemsendiği bir hareket olarak kabul edilebilir Çartist hareket. Dante’ye inat cehenneme giden yolun taşlarını ‘‘iyiniyetle’’ kurmaya çalışmaktadır. İlk ve kötü bir örnek olarak, kuşkusuz. 1848 yılında doruğuna ulaşıp geri çekilen Çartist hareketten geriye kalan miras izleyen yıllarda, kapitalist düzenin kırmızı çizgilerini, sınırlarını belirlediği yasalar ve mevzuat içinde kalan bir sendikacılığa hapsolmaktır. Kapitalist hayatı ve çalışma koşullarını retten, birlikte yaşamayı kabule gelinmiştir. Kuşkusuz, hala devrim ve sosyalizm hayalleri ve mücadelesi sürmektedir. Ancak, kapitalizm içinde yaşamak, mevzuatı içinde kalarak mücadele etmek, düzeni değiştirmemek gibi temel ilkeler de işçi sınıfı için de ihmal edilmeyecek kadar kök salmıştır. 19.

yüzyılın sonu geldiğinde, kendisini Lassalcılıkta bulacak olan bu anlayış, işçi sınıfının büyük ütopyasına ağır bir darbe de indirmiş olacaktır.

19. yüzyılın sonlarına doğru, terbiye edilmiş sendikacılık, pek çok kapitalist ülke tarafından kabul görmeye ve yasalarla mevzuat içi bir faaliyete mahkum edilmeye başlanmıştı. Temel eğilim, çalışma yaşamı ile sınırlı bir sendikacılık yaratmaktı. Kuşkusuz zaman alacaktı, ancak ‘‘uzun’’ sermaye çağının bu konuda büyük bir sabrı da vardı. Sabrın bittiği yerde, zulmün ikamesini unutmamak kaydı ile!.. Ele avuca gelmeyen, özgürlük düşkünü, sınırsız otlaklarda yaşamaya alışmış, vahşi bir atın ilk terbiye girişimleridir bunlar. Büyük çözümlenin bir ödül ve ödün pazarlığı başlamıştır artık. Bu, ihanete niyet etmekten başka bir şey de değildir. İşçi sınıfı, Ludist hareketten sonra, tarihinin ikinci büyük yenilgisini bu pazarlığa başlamakla yaşamıştır. Ludist

atalarının coşkulu, heyecanlı, kararlı, asi şarkılarını unutan bir kuşak, şimdi bir avuç şeker karşılığında özgürlüğünden vazgeçmeye hazır bir konuma gelmiş bulunmaktadır. Almanya’da Bismarck’ın sosyal güvenlik adı altında başlattığı bu büyük operasyon, ne yazık ki II. Dünya Savaşı’ndan sonra bir adım daha ileri taşınacaktır. 19. yüzyıl biter, 20. yüzyıl başlarken, ‘‘kısa’’ devrim çağı unutulmuş, kapitalist sistem içinde nasıl uyum sağlanacağı ve nasıl daha fazla nimetlerden yararlanabileceği düşünülmeye başlanmıştır. İhanet virüsü işçi sınıfının bünyesine girmiş ve yayılmaya başlamıştır. Bir sonraki dönem ihanetin hikayesine şahit olunan dönemdir.

* E.P. Thompson, İngiliz İşçi Sınıfının Oluşumu, Birikim Yayınları, İstanbul, 2004, s.599.

** E.J. Hobsbawm, Devrim Çağı: 1789-1848, Vyayınları, Ankara, 1989, s. 389.

Yüksel Akkaya ile sınıfın mücadelesinin ve örgütlenmesinin önündeki engeller üzerine konuştuk...

‘‘Meşruiyetini mücadelesinden ve haklılığından alan bir muhalefet, umut veren bir çıkış arayışı olacaktır’’

- İşçi sınıfı ve emekçi yığınların sermayeye karşı mücadelesinin alabildiğine zayıfladığı bir dönemdeyiz. Uzunca zamandır bir ‘‘tikanma’’ tartışması yaşıyoruz. Başka unsurları da kapsamakla birlikte tartışma daha çok siyasal özneler ve sendikalar cephesi üzerinden yürütülüyor. ‘‘Tikanma’’ tespitinde geniş bir mutabakat olmakla birlikte bunun niteliği ve nedenleri üzerine konuşulduğunda yaklaşım farklarının ortaya çıktığı görülüyor. Siz tabloyu nasıl görüyorsunuz, sınıfın mücadele ve örgütlülük düzeyindeki mevcut durumu hangi temel nedenlere bağlıyorsunuz?

Bir binanın sağlamlığı önce kullanılan malzemeye bağlıdır. Örneğin normal kum yerine deniz kumu kullanıyorsanız bir süre sonra siva patlamaya, duvarlar çökmeye başlar. İsteddiğiniz kadar iyi mühendislik hesapları yapın, güzel bir mimari oluşturun, demir zayıf ve harcı oluşturan kum bozuksa, inşaatın çökmesi, dökülmesi kaçınılmazdır. Dar ve geniş anlamda işçi hareketi için de durum böyledir. Eğer işçi sınıfını oluşturan işçiler kimliksiz, karakersiz, kişiliksiz ise, kendisine güveni yoksa, korku ve kaygı içinde yaşıyorsa, istediğiniz kadar iyi örgütlenme modelleri kurun, iyi politikalar belirleyin, ‘‘tikanmayı’’ aşamazsınız. Bu nedenle, öncelikle, işçiyi insan olarak, kendisine güven duyan işçi olarak ayağa kaldırmak gerekmektedir. Sınıf bilinci ile donanmış, kendisine güvenen, öfkesini sınıf mücadelesine yönlendiren bir işçi sınıfı varsa, işbirlikçi sendikalara rağmen işçi hareketi ve mücadelesi yükselecektir. Bu durumda sorun, sorunlu olan işçiyi değiştirmektir. Kuşkusuz, bunun için çok farklı araçlardan yararlanılabilir.

- Bugün ve yakın gelecek söz konusu olduğunda sınıfın mücadele ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesinin, sınıf mücadelesinin geliştirilmesinin önündeki başlıca engellerin neler olduğunu düşünüyorsunuz?

Emek ile sermaye arasındaki bu mücadelede, emekçilerin kendisine olan güvenini artırmak, sermaye cephesine de korku salmak gerekiyor.

Sermaye cephesinin hem tek tek emekçilere hem de örgütlerine yönelik çok yönlü saldırısını püskürtüp, işçi sınıfını ayağa kaldırmak için kuşkusuz ideolojik bir duruşa ve bu duruşun gerektirdiği sağlam strateji ve taktiklere de ihtiyaç bulunmaktadır. Bu nedenle, işçiden başlayıp, örgütlerine kadar uzanacak sınıf eksenli bir mücadelenin araçları, bu araçların izlediği politikalar gözden geçirilmelidir. Yere ve zamana bağlı esnek politikalar üretilerek, toplumun diğer kesimlerini de yaygınlaştırılacak bir faaliyet hattı oluşturularak, günlük sorunları da dışlamayan, temel sorunları bir kaldıraç olarak kullanabilen bir toplumsal muhalefet ve mücadele hayata geçirilebilmelidir. Mevzuat içi kalmayan, meşruiyetini mücadelesinden ve haklılığından alan bir muhalefet, toplumsal çürümeyi, körelmeyi de bertaraf ederek, umut veren bir çıkış arayışı olacaktır. Bu süreç, siyasal yapıları ve sınıf örgütlerini de mücadelenin motoruna dönüştürerek, sonuç alacak bir konuma taşıyabilecektir.

- Elbette bunun bir reçetesi yoktur ama siz bu engellerin aşılması için kimler tarafından neler yapılması gerektiğini düşünüyorsunuz? Çözüm noktasında önerileriniz nelerdir?

Birbirini dışlamayan, eksiltmeyen, tersine bütün olanakları birlikte değerlendiren, bu nedenle de çoğalan bir mücadele olmazsa olmaz görünmektedir. Bu, hem emekçilere güven ve umut vermek açısından, hem de sağlam ve sağlıklı bir muhalefet hattı örnek için gereklidir. Emekçiler, kır ve kent yoksulları, güvенеbilecekleri, sığınabilecekleri bir kale olduğun görmelidirler. Dayanışmanın ön plana çıkarıldığı, sistemin ayrılmaz bir parçası haline getirilmiş insanın, işçinin kendi kimliğine kavuşturulduğu bir ortam yaratmak, bunun mücadelesini vermek gerekiyor. Çözüm, bu belirtilenleri sağlayacak araç ve politikaların yaratılmasına bağlıdır. Bu nedenle siyasal yapıların sağlam, tutarlı bir ideoloji ve bunun gereği strateji ve taktik ile mücadele alanında yerini alması gerekmektedir.

Reformist solda “Zeytin D

Reformist solda “Zeytin Dalı” heyecanı

Burada arabaşlığa çıkardığımız sözleri “Zeytin Dalı” üzerine yazıların ilkinde ek olarak yayınladığımız Veysi Sarısözen imzalı yazıya (*Türkiye’ye özgü ‘Zeytindalı’*) sunuş başlığı olarak kullanmıştık. Fakat bu sözler Veysi Sarısözen’in yazısının havasını çok iyi yansıtıyor olsa da reformist blokun öteki bazı bileşenlerinin durumuna tam olarak uymuyor işin aslında. Bazıları için bu heyecanı, seçimlerin yaklaşmakta olduğu bir dönemde sıkıntının artması olarak düşünmek duruma daha uygun düşmektedir. Zira bu çevreler herşeye rağmen “Zeytin Dalı” politikasının ve “yerli Prodi” arayışının ne anlama geldiğini bilebilecek ve bunun yaratacağı sıkıntıları tartabilecek durumdadırlar. Reformist kimliğe oturmakta ve bunu sindirmekte aldıkları mesafe ne olursa olsun genel söylem planında hala da devrimden, sosyalizmden, marksist ilkelere bağlılıktan sözedeabilen, tabanının hiç değilse bir kısmını da hala bu söylemler üzerinden tutan çevreler bunlar. “Zeytin Dalı” politikasını ve “yerli Prodi” arayışını bu söylemlerle bağdaştırabilmek pek de kolay iş değil, bunu onlar da çok iyi bilmektedirler. Duydukları ve şu sıralar bir ucundan açığa da vurdukları sıkıntı buradan doğmaktadır.

Veysi Sarısözen’in saflarında Genel Başkan Yardımcısı olarak yer aldığı SDP’nin (Sosyalist Demokrasi Partisi) ise böyle bir sıkıntısı yok. Tersine ondan yansıyan yeni bir seçim öncesinde işin daha çok olumlu manada heyecanıdır. Türkiye solunun kuyrukçu kesiminin denebilir ki en kuyrukçu örneğini oluşturan SDP’ye göre Kürt hareketi ne eylerse güzel eyler. “Zeytin Dalı” politikasına ve “yerli Prodi” arayışına yaklaşımları da bunun bir örneğidir. Kürt sorununa gösterdikleri takdire değer ilgi ve bu ilginin somutlanmış ifadesi olarak Kürt hareketinin eteğinde politika yapmak çizgisi, bu çevrenin halihazırda en büyük övücü ve neredeyse biricik siyasal tesellisidir. O tüm öteki alanlardaki başarısızlığını, güçsüzlüğünü ya da yetersizliklerini bu özel alanda gösterdiği tutumun sağladığı özel tatminle dengelemeye çalışmaktadır.

Abdullah Öcalan yaklaşmakta olan seçimlerden hareketle ortaya “Türkiye’ye özgü ‘Zeytin Dalı’” diye bir politika mı koymuştur, bu PKK-DTP çizgisindeki Kürt hareketinin kendisi kadar SDP için de belirleyici bir çerçevedir artık. Onlara düşen kendilerini bu politikaya uyarlamak ve bu arada sözkonusu politikanın Türkiye’ye özgü yorumuna kendi cephelerinden katkıda bulunmaktır.

Genel Başkan Yardımcısı Veysi Sarısözen’in yazısı da bu davranış çerçevesine oturmaktadır ve bu daha yazının başlığı üzerinden kendini göstermektedir. Genel söylem planında hala da devrimcilikten ve sosyalizmden bahsedebilen bu insanlar, böyle bir iddiası olmayan fakat bağımsız düşünebilen sosyal-demokrat Kürt aydını Orhan Doğan kadar bile olamıyorlar; “Zeytin Dalı” politikasının ve “yerli Prodi” arayışının Türkiye’nin emekçisi ve mazlum Kürt halkı için ne gibi bir anlamı olabilir ki diye sormak ihtiyacı duymuyorlar. Orhan Doğan, amacınız ezilenlere umut aşılayacak bir sol alternatif örneği aramaksa Latin Amerika örneklerine bakınız, Kürt sorununa düzen içi bir çözüm bulmaksa günümüz İspanya’sına ya da ‘90’lı yılların Güney Afrika’sına bakınız demek istiyordu. Oysa hala da devrimcilik taslamayı sürdürenler bu kadarını bile yapamıyor, ortaya atılan politikanın genel çerçevesini olduğu gibi benimseme yoluna gidiyorlar. İtalya’da hristiyan demokrat kökenli bir neo-liberalin liderliğinde

gerçekleşen sol-liberal koalisyonu, “solu iktidar adayı yapma”nın bir modeli olarak kendilerince Türkiye’nin koşullarına uyarlıyorlar.

Fakat bunu salt Kürt hareketinin yörüngesinde politika yapmak zaafına bağlamak yine de yanıltıcıdır. Temelde sözkonusu olan bu partinin sol liberal ideolojik yaklaşımıdır. Bu yaklaşım özellikle de sosyal-demokrasinin ele alınışı alanında geçmişten kalma derin köklere sahiptir. SDP, ‘70’li yıllarda Türkiye devrimci hareketinde CHP’nin yaygın biçimde “faşizmin koltuk değneği” olarak değerlendirildiği bir dönemde bu aynı partiyle ilgili kaba hayaller besleyen bir grupsal kökenden gelmektedir. Onun önceli durumundaki hareket (Kurtuluş) bu konuda dönemin devrimci akımlarından çok başta TKP olmak üzere dönemin revizyonist akımlarına yakındı. CHP ile ittifak politikası reformist TKP için temel önemde bir politikaydı, “ulusal demokratik cephe”nin esası bu ittifaka yönelikti ve bu politika dönemin devrimci hareketi içinde yankısını Kurtuluş şahsında buluyordu. Bu, Kurtuluş’un dönemin revizyonist-reformist hareketiyle ideolojik yakınlığının tek alanı da değildi. Tersine buradaki ideolojik zaafiyet belirgin biçimde genel bir nitelik taşımakta, tüm temel sorunlar üzerinden kendisini bir biçimde göstermekteydi. Eski TKP’li Veysi Sarısözen’in eski Kurtuluşçularla birlikte günümüz SDP’sinde buluşması bu açıdan rastlantı da değildir. Geçmişteki ideolojik ve duygusal yakınlığın günümüze sembolik bir uzantısı sayılmalıdır bu.

Buradan bakıldığında “Zeytin Dalı” politikasına bu denli rahat bir uyumu basitçe Kürt hareketine uyum ihtiyacının ifadesi saymak, SDP gerçeğinin özünü gözden kaçırmak olur. Unutmamak gerekir ki SDP eski Kurtuluş bile değil, fakat onun 12 Eylül yenilgisi ve ‘89 çöküşünün sarsıntısı altında devrimcilikten tümenden kopmuş liberal bir kalıntısıdır yalnızca. Düzen solu bu partinin geldiği gelenek için geçmişten beri zaten potansiyel bir müttefikti, kendisinin de tümenden düzenin icazet alanına kaydığı bir dönemde bu haydi haydi böyledir. Meselenin asıl özü budur. Dolayısıyla liberal sol çizgiye kaymış Kürt hareketi SDP için bu tür politikaların nedeni değil, fakat olsa olsa Kürt sorununun sağladığı duygusal zemin sayesinde bir tür manevi kalkanıdır. Nitekim gerçekte 25 yılı bulan tasfiyeci çürümenin vardığı son aşamadan başka bir şey olmayan burjuva parlamentarizminin bütün bir kabalığı da Kürt halkıyla birlikte hareket etme demagojik duygusal söylemi içinde mazur gösterilmeye, enternasyonalizmin bir gereği olarak yutturulmaya çalışılmıyor mu?

Abdullah Öcalan’ın kuru bir formül olarak ortaya attığı “Zeytin Dalı” politikasının vakit yitirmeksizin benimsenmesi ve “*Türkiye’ye özgü ‘Zeytindalı’*” başlıklı yazılara konu edilmesine de tüm bu gerçeklerin ışığında bakmak durumundayız.

“Solu iktidar adayı yapma”nın önünü tıkayan handicap

Yazısına Türkiye toplumunun son yıllarda giderek daha da sağa kaydığını saptayan bir akademik araştırmanın sonuçlarından giren SDP Genel Başkan Yardımcısı Veysi Sarısözen, bu saptamaya “*Özellikle son Diyarbakır serhildanından bu yana Kürt toplumu sola, Türk toplumu sağa kayıyor*” değerlendirmesiyle bir düzeltme getiriyor. Aynı araştırma sonuçlarına göre “*Türkiye’de sol parti olarak Demokratik Toplum*

Partisi’nin” görüldüğüne de vurgulu sözlerle işaret ederek, bütün bunlarla sözü şuraya bağlıyor:

“Günümüzün Türkiye’si’nde tartışılan konu, ‘solun iktidar adayı’ olup olamayacağıdır. CHP ve DSP’den umut kesenler, bu soruya yanıt ararken, Türk toplumundaki sağa kayışı durduracak somut bir çözüm yolu bulamıyor. Milliyetçiliğe kayan Türk toplumunda yeniden güç elde etmenin milliyetçiliğe kayış olduğu görüşleri çoktan iflas etmiş bulunuyor. İşte büyük yankılar uyandıran araştırmanın ortaya koyduğu gerçek de, özel olarak DTP’yi ve genel olarak Kürt toplumundaki sola kayışı hesaba katmayan her türlü ‘solu iktidar adayı yapma’ girişiminin başarısızlığa uğramaya mahkum olduğu gerçeğidir.”

Bu sözlerdeki temel tema, sağa kayan Türkiye’de ‘solu (yeniden) iktidar adayı yapma’ üzerinedir. Veysi Sarısözen bunun ilkin milliyetçiliğe başvurularak ve ikinci olarak da sola eğilimli önemli bir Kürt kitesine dayanan DTP dışlanarak başarılamayacağını anlatmaya çalışıyor. Akademik bir araştırmanın verilerinden ve onun yolaçtığı tartışmalardan hareketle kendince düzen solunun “açmazlar”ını ortaya koyuyor. Milliyetçilik yaparak ve DTP’yi dışlayarak solu iktidar adayı yapamazsınız diyor, şu sıralar gericiilikte düzen sağıyla yarışan bildiğimiz o düzen soluna. Bununla o, İtalya’da başarıyla uygulanan “Zeytin Dalı” politikasının Türkiye’de önünü tıkayan temel engele de işaret etmiş oluyor.

Bu yaklaşım bize 2004 Mart’ı yerel seçimlerinde o günün “yerli Prodisi” olan Murat Karayalçın liderliğinde biraraya gelebilmenin mantığını da açıklıyor. O günün SHP’sinin bugünün CHP ve DSP’sinden tek farkı, o günün DTP’si demek olan DEHAP’ı “hesaba katması”ydı. Bugünün CHP ve DSP’si aynı şeyi yapabilse, bunlarla birlikte Türkiye’nin “Zeytin Dalı”nı oluşturmanın önünde hiç değilse ilke planında herhangi bir engel kalmayacak. İşbirlikçi büyük burjuvazinin sol maskeli temsilcisi konumundaki bu partilerle yapılacak bir seçim işbirliği, Türkiye’de “sola iktidar olma”nın kapılarını açacak.

Bu düşünüş mantığı şu tespitin de doğrulanması demektir:

“Türkiye gibi bir ülkede tüm güçlük, Kürt sorunu gibi doğası gereği rejimin temellerine dokunan bir sorundan çıkmaktadır. Kürt sorununun yarattığı özel handicap olmasa, o çok çarpıcı bulunan Zeytin Dalı örneğini Türkiye’ye uyarlamak demek, seçimlere yönelik olarak CHP, DSP ve SHP gibi tipik düzen partilerinden DTP, ÖDP ve EMEP gibi reformist sol partilere kadar geniş bir ittifak kurmak demektir.” (“Zeytin Dalı”na Hazırlanan Reformist Sol Prodisini Arıyor..., Kızıl Bayrak, 2006/24)

Reformist solun hayalleri ve reel politikanın gerçekleri

Düşünüş mantığı böyle olmakla birlikte Kürt sorunu handicapının İtalya türü bir “Zeytin Dalı”nı hiç değilse “bugünkü aşamada” olanaklı kılamadığının farkında olan Veysi Sarısözen, böylece bugünkü koşullarda olanaklı olabilecek “Türkiye’ye özgü ‘Zeytindalı’” sorununa geçiyor. Zaman içinde “*solun iktidar adayı olmasını gönülden isteyen ve lider sultanından bunalan sosyal demokrat çevreler*”i kazanması ve kapsaması umulan “*Türkiye’ye özgü ‘Zeytindalı’*”nı şöyle formüle ediyor:

“Kendi arasında, her biri kendi bağımsız parti ve

“Dalı” heyecanı ve sıkıntısı

örgütünü koruyan sosyalist hareketin (SDP, ÖDP, EMEP, ESP v.b.) federal bir parti içinde birleşmesi, bu federal partinin de, bir bakıma Kürt demokratik hareketinin cephesi niteliği taşıyan Demokratik Toplum Partisi ile konfederal bir parti çatısı altında ittifak içine girmesi...”

Abdullah Öcalan’ın federalizm ve konfederalizm üzerine yeni terminolojisini onun “Türkiye’ye özgü ‘Zeytindalı’” politikasına kendince uyarlamaya çabalamak dışında formülün buraya kadar olan kısmında dikkate değer herhangi bir yan yok. Parlamenter yolla “solu iktidar adayı yapma” sorununun tartışıldığı ve bunun da “Zeytin Dalı” politikası olarak kavramlaştırıldığı bir yerde, “SDP, ÖDP, EMEP, ESP v.b.”inden oluşan “federal” partinin herhangi bir kıymeti harbiyesi olmaz, doğası gereği olamaz. Düşünce ve hayallerini artık burjuva parlamentarizmi üzerine kuranlar, onun buna ilişkin gerçeklerini de hesaba katarak konuşmak zorundadırlar. Veysi Sarısözen gibilerinin kaba tutarsızlığı buradadır.

Oysa Kürt hareketinin kendisi bu konuda son derece gerçekçidir ve giderek daha açık konuşmaktadır. Şu sıra Kürt hareketinde “Şeytanın Avukatı” rolünü oynayanlardan biri olan Orhan Doğan’ın, ayakları yerden kesik biçimde kendilerine olmayacak roller atfedenlere nezaketi de elden bırakmayarak hatırlatmaya çalıştığı da bu olmuştur. Aynı şeyi daha diplomatik bir dille ve yine nezaketi elden bırakmayarak şu son günlerdeki röportajlarında DTP Genel Başkanı Ahmet Türk de döne döne dile getirmektedir. DTP yöneticileri, tam da seçime yönelik ittifaklar çerçevesinde, düzen partileri içinden Kürt sorununda bir parça esneklik gösterebilecek muhataplar aramaktadırlar kendilerine. Bunu da bilinçli bir tutumla “sol ittifak” yerine “geniş bir demokratik cephe oluşturma” formülünü tercih ederek dile getirmektedirler.

Tüm bunlar görmek isteyenlerin görebileceği açıklıktadır. Nitekim görenler ve yarattığı sıkıntıyı dile getirenler de var. Bunlardan biri, EMEP’li Kiraz Biçici, “Bugüne kadar en kötü şartlarda dahi Kürtlere yakın durmayı stratejik bir tercih olarak gören güçleri bir kalem darbesiyle marjinal olarak damgalayan” Orhan Doğan’ın sözlerinden duyduğu rahatsızlığı günlük Kürt basınında dile getirmek ihtiyacı duydu (*Özgür Politika*, 2 Temmuz ‘06). Bu sözler Orhan Doğan’ın anlatmaya çalıştığının özünü anlamaktan uzaktır, fakat duyulan sıkıntıyı da bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Orhan Doğan söz konusu partileri küçümsemediğini, verdikleri mücadeleye saygı duyduğunu, fakat parlamenter mücadele alanında onlarla yapılabilecek bir şey de olmadığını söylemişti ve bunda da kendi mantığı içinde tümüyle haklıydı. O bununla, kendini düzene uyarlamış bir Kürt hareketinin bunun gerektirdiği ittifaklara yönelmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Kaldı ki bunu şu sıra söyleyen yalnızca o da değil; tersine, Kürt hareketinden birçok kimse bunu vesile doğdukça açıkça dile getiriyor. Tek koşul, Kürt sorununda bir nebze olsun esneklik gösterilebilmesidir. Ahmet Türk’ün son günlerdeki röportajlarında Turgut Özal örneğine olumlu atfı da bu çerçevede fazlasıyla açıklayıcıdır. Ahmet Türk açıkça, yeter ki Kürt sorununda belli bir açılımla ortaya çıksınlar, biz düzen partileri arasında ayırım yapmaz, bu açılımı yapan her kimse onunla ittifaka girer, hatta buna bile gerek görmeden onu dışardan tek taraflı olarak tüm gücümüzle destekleriz diyor. Bu, CHP ve DSP gerçeği ortadayken, 28 Mart seçimlerinin “yerli Prodi”si Murat Karayalçın bile onlara paralel bir tutuma meylenmişken, “Türkiye’ye özgü Zeytin Dalı” politikasının ölü doğmuş bir politika

olduğu gerçeğinin zimnen kabul edilmesidir. Legal Kürt hareketinde artık “Zeytin Dalı” yerine gitgide “demokratik cephe”den söz edilmesinin gerisinde de bu var. Zira ilki sol etiketli bir partiler ittifakını dile getirirken, ikincisi bu tür bir ayrıma dayanmayan çok daha esnek bir siyasal ilişkiyi akla getirmektedir.

Kürt hareketinin eteğine tutunarak parlamenter heveslere kapılanlar bu gelişmeleri saptamakta ve anlamakta isteksiz görünüyorlar. Fakat onlar bu alanda Kürt hareketi için gitgide bir yük haline geldiklerini ve Kürt hareketine ille de destek vereceklerse bunun bu tür heveslerden bağımsız olması gerektiğini de artık anlamak zorundadırlar.

Ahmet Türk’le röportajında ANF muhabiri bu gerçeği şu açıklıkta formüle etmekte bir sakınca görmüyor: “Sol ittifaklar yapıldı ve başarıya ulaşmadı. Çoğu kez legal Kürt hareketinin sol partilerle yaptığı ittifakların oy oranlarını artırmaktan ziyade düşürdüğü gibi bir gözlem de var toplumda...” (Ahmet Türk röportajı, 4 Temmuz 2006). Bu gözlem kuşkusuz genelleştirilmiyor, “toplumda”ki görüşlerden biri yumuşaklığında dile getiriliyor. Yine de formülasyonun kendisi ve bunun kamuoyu önünde bir soru olarak DTP başkanına yöneltilmesi çok şey anlatıyor.

Öte yandan bu görüşün etki alanına EMEP’li Kiraz Biçici ayrıca tanıklık ediyor. Orhan Doğan’ın dile getirdiği “marjinal” yaklaşımını kastederek şunları söylüyor: “Özellikle Türkiye’deki Kürt basınında bu etkinin güçlü bir karşılığı var. Sık sık örnekleri yaşanan bu mesafeli tutum yer yer provokatif nitelik kazanıyor. Bunun son örneği DTP Kongresi’ne katılan EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel ve SDP Genel Başkanı Filiz Koçali(’nin) ertesi gün gazete tarafından kongre katılımcıları arasında anılmamasıydı. Aradan günler geçmesine rağmen bu tutum düzeltilmedi...”

Bu sözlerde, özellikle de devamında, naiflik ölçüsünde bir duygusallık olmakla birlikte işaret ettiği olgu yine de dikkate değerdir. Büyük tartışmalara ve yankılara konu edilen DTP kongresine katılmış dünkü blok müttefiklerinin günlük Kürt basınında artık adı bile anılmıyorsa bunun gerisinde bir neden olmalıdır. Bunun Orhan Doğan’ın dile getirdikleriyle örtüşen bir nitelikte olduğunu bize EMEP’li Kiraz Biçici’nin kendisi söylüyor.

“Türkiye’ye özgü ‘Zeytindalı’ koalisyonu” ya da fantaziler dünyası....

Veysi Sarısözen’in sözlerinin finaline geçiyoruz. Reformist solun “SDP, ÖDP, EMEP, ESP v.b.”nden oluşacak olan federal partisi ile “Kürt demokratik hareketinin cephesi niteliği taşıyan Demokratik Toplum Partisi”nin konfederal bir parti çatısı altında ittifak içine girmesi, ortaya konulan formülün henüz ilk kademesiydi. İkinci kademe içinse şunlar söylenmektedir:

“Böyle bir durumun gerçekleşmesi halinde, solun iktidar adayı olmasını gönülden isteyen ve lider sultasından bunalan sosyal demokrat çevreler; bir çırpıda Kürt hareketiyle doğrudan ittifaka girmeyi göze alamasalar bile, bu ittifakı sağlayan geniş sosyalist birliğin federal partisiyle işbirliğine yönelebilirler.”

“Türkiye’ye özgü ‘Zeytindalı’ koalisyonunun belki de en mümkün formu böyledir.”

İlk kademe için söylenenler Öcalan’ın yeni terminolojisine uyarlanmış olmak dışında gerçekte herhangi bir orijinalite taşımıyor. Bu tür bir birlik 2002

Kürt hareketinin eteğine tutunarak parlamenter heveslere kapılanlar bu gelişmeleri saptamakta ve anlamakta isteksiz görünüyorlar. Fakat onlar bu alanda Kürt hareketi için gitgide bir yük haline geldiklerini ve Kürt hareketine ille de destek vereceklerse bunun bu tür heveslerden bağımsız olması gerektiğini de artık anlamak zorundadırlar.

ve 2004 seçimlerine yönelik reformist seçim bloku şahsında zaten gerçekleşmişti. Denilecektir ki söz konusu birlik önden bir reformist solun kendi içindeki “federal parti” birliği kurulmadan gerçekleşmişti, yeni öneride fark buradadır. Bizim buna yanıtımız, Kürt hareketinin birleştirici ekseni olmadığı sürece bahsi geçen partiler arasında bu tür bir “federal parti” birliğinin Veysi Sarısözen’in bir fantazisi olmaktan öteye bir anlam taşımadığıdır.

İkinci kademeye gelince, asıl “konfederal birlik” olsa olsa bu aşamada olanaklıdır. Böyle bir birlik Kürt hareketi ekseninde birleşmiş reformist sol blok ile “solun iktidar adayı olmasını gönülden isteyen ve lider sultasından bunalan sosyal demokrat çevreler” arasında elbette kurulabilir. İyi ama 2004 Martı yerel seçimlerinde Murat Karayalçın’ın liderliğinde kurulan birlik bundan başka neydi ki? Ve söz konusu bu deneyimin de açıkça gösterdiği gibi, olanaklı olduğu ölçüde bu, bir kez daha ancak Kürt hareketinin birleştirici gücüyle olanaklı olabilir. “Solun iktidar adayı olmasını gönülden isteyen ve lider sultasından bunalan sosyal demokrat çevreler” böyle bir birlik için hiç de “geniş sosyalist birliğin federal partisi”ne ihtiyaç duymazlar. Çünkü bugünün koşullarında bu “federal parti”nin parlamenter alanda hiçbir şey ifade edemeyeceğini tüm dünyaları seçimler ve parlamento üzerine kurulu bu çevreler herkesten iyi bilirler. Parlamenter alanda esamisi bile okunmayan “geniş sosyalist birliğin federal partisi”ne bu konuda atfedilen rol bir kez daha Veysi Sarısözen’in boş bir fantazisinden ibarettir.

Fakat fantazinin asıl zirvesi sözlerin bitiminde duruyor:

“Düşünelim: Bir an için böyle bir koalisyonun kurulduğunu ve AKP ürkekliğinden bıkmış demokrat islamcı çevrelerin bu koalisyonla parlamento içinde işbirliğine yöneldiğini ve ordu da içinde, Türkiye’deki tüm kurumları TBMM’nin denetimine almak üzere harekete geçtiğini farzedelim... Ne olurdu? Siz yanıtı düşüne durun. Ben size ‘seçimlerin eli kulağında’ diyeyim.”

Salt fantastik düşünce alanında bile buradaki sıçramalı ilerleyiş doğrusu baş döndürücü. Hele bir de, hele de Türkiye gibi bir ülkede, seçim başarısı ve parlamento yoluyla başta ordu olmak üzere devlete çeki düzen verilmesi fantazisi yok mu!..

Liberalizmin de hayalleri varmış! demekten başka ne diyebiliriz ki bu kadarına...

(Devam edecek...)

Gelecek, özgürlük ve sosyalizm için...

Gençlik kampında buluşalım!

Ülkenin dört bir yanından üniversiteli ve liseli gençlik, 21–28 Ağustos tarihleri arasında gençlik kampında buluşacak; gelecek, özgürlük ve sosyalizm özlemlerini haykıracaklar.

Gençlik kolektif üretim, paylaşım ve tartışma olanaklarından yoksun bulunmaktadır. Bu yoksunluk gelecek ve özgürlük özlemimizi gün geçtikçe karartan sermaye sınıfının saldırılarının da asıl nedenini oluşturmaktadır. Gençlik kampı gençliğin kolektif üretim ve tartışmaları için bir kürsü olacaktır.

Geniş gençlik yığınlarının sürüklendiği apolizme karşı politik bir çıkış oluşturmak açık ki bugün geleceği ilmek ilmek örmeye çalışan devrimci gençlik güçleri tarafından çözülecek bir sorundur. Gençlik kampı, birleşik devrimci bir gençlik mücadelesinin sorun ve olanaklarının tartışılacağı bir alan olacaktır.

Bugün geniş gençlik yığınlarının politikaya ilgisizliği kadar önemli olan bir diğer sorun ise sol, ilerici ve devrimci güçlerin teoriye olan uzaklığıdır. Teorik güçlü bir arka plandan beslenmeyen her çaba sonuçsuz ve zayıf kalmaya muhtaç olacaktır. Bugün Marksizm hiç olmadığı kadar günceldir. Ve geniş gençlik kesimleri ve tabii ki devrimci gençlik güçleri tarafından incelenmek ve mücadelenin, yaşamın her adımında bir kılavuz haline getirilmek zorundadır. Gençlik kampı marksist teorinin ışığında bir tartışma platformu olacaktır.

Yabancılaşmaya ve yozlaşmaya karşı kolektif bir yaşam için buluşuyoruz!

Yabancılaşma ve yozlaşma kapitalizmin zorunlu bir sonucudur. Hele ki bugün insanlığa savaş, açlık ve ölüm dışında hiçbir şey verme olanağı kalmamış olan kapitalizm bunlara muhtaçtır. Kapitalizmin geleceği yoktur. Bu sistem korku imparatorluğu dışında bir şey değildir.

Kapitalizmin insanlık adına nasıl bir gelecek vaat ettiği sadece son 20 yılın tablosuna bakıldığında açık bir biçimde görülmektedir. Kitlesel katliamlar ve halklar arasında düşmanlıklar dünya çapında yaygınlaşmıştır. Emperyalist savaş ve işgallerde onbinlerce insan ölmüştür. Daha fazla kar uğruna girilen bu savaşlarda binlerce insan ölmeye devam etmektedir. “Küreselleşen” kapitalizmin sömürü çarkları içerisinde açlık, yoksulluk ve ölümler küresel bir karakter kazanmıştır. Yalan, ikiyüzlülük ve yozlaşma insanlığın “yükselen değerleri” haline getirilmiştir. Emek harcamadan başkalarının emeği üzerinde kurulan asalak yaşamlar birer idol olarak insanlara sunulmaktadır. Bu ölüm ve meta düzeninde insanlık adına, insanın oluşumundan bugüne kadar taşıdığı en yüce değerler adına bir şey bulmak olanaksız hale gelmiştir.

Ömrünü çoktan doldurmuş ve yıkılmayı bekleyen bu sistem tüm insanlık adına aşılacak zorundadır. Ve devrim bugün tüm insanlık için güncel bir ihtiyaçtır. Devrimin yıkıcı müdahaleleri özgür bir dünyanın kuruluşunun müjdecisi olacaktır.

Yaşanılan çürüme ve yokluğun karşısında işçi sınıfı ve tüm ezilen yığınların safında yer almak, bir bütün olarak bu sistemin oluşturduğu değerlere başkaldırmayı gerektirir. Bugün kapitalizmin karşısında yer almak onun değerlerine karşı mücadele etmek devrimci olmayı, devrimci bir yaşam kurmayı zorunlu kılmaktadır. Devrimcilik

dışında kapitalizmin bizler için reva gördüğü çürümenin dışına çıkabilme şansı bulunmamaktadır. Bu açıdan bugün devrimci olmak sadece insanlığın kurtuluşu için mücadele etmek için değil, insan olarak kalmak için de zorunludur.

Devrimci bir yaşam bizleri birbirine yabancılaşmış bireyler haline getirmeye çalışan kapitalizme karşı kolektif yaşamın ve paylaşım örülmesi ile mümkün olabilir. Yabancılaşma ve yozlaşma burjuvazinin ve sisteminin temel değerleri ise, kardeşlik ve özgürlük gibi insanlığın binlerce yıllık ülküsünü geleceğe taşımak, emeğin safında sosyalizm mücadelesinin ertelenemez bir sorumluluğudur.

Gençlik kampı çürüten düzene karşı gençliğin alternatif paylaşım ve üretim alanı olacaktır. Bir hafta

Gelecek, özgürlük ve sosyalizm için gençlik kampı seminer ve tartışma başlıkları...

a) Seminer başlıkları:

1. Ekim Devrimi'nin tarihsel ve güncel anlamı
2. Emperyalizm, Ortadoğu ve emperyalist savaş
3. Dünyada sol hareket ve toplumsal mücadeleler
4. Kürt ulusal sorunu ve güncel anlamı
5. Türkiye devriminin karakteri: Demokratik devrim tezi ve sosyalist devrim teorisi
6. Devrimci gençlik hareketi tarihi
7. Ticari eğitim, neo-liberal politikalar ve üniversiteler
8. Devrimci kimlik ve devrimci yaşam

b) Tartışma başlıkları:

1. Gençlik hareketinin sorunları ve yeni dönem gençlik mücadelesi
2. Gençlik örgütlenmesi sorunu ve mesleki örgütlenmeler
3. Devrimci kültür ve sanat
4. Devrimci yayın faaliyeti ve öğrenci gazeteleri

gibi kısa bir süre boyunca yabancılaşmanın ve yozlaşmanın karşısında kolektif bir yaşam, devrimci bir üretim ve paylaşım oluşturmayı hedefleyeceğiz. İnsanlıktan uzaklaşmanın bir erdem sayıldığı kapitalist sistemin karşısında kolektif yaşamın, dostluğun, paylaşımın, üretimin en güzel örneklerini ortaya koymaya çalışacağız.

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluşuyoruz!

Gelecek ve özgürlük gençliğin iki büyük özlemidir. Kapitalist düzen bu özlemlerimizi zor ve baskı ile yok etmeye çabalamaktadır. Geleceği olmayan, insanlığa tek bir umut dahi veremeyen bir sistem için baskı ve terör tek yaşam şansıdır.

Eğitim alanında bugün tam bir karanlık ve gericilik egemendir. Bu saldırıların arka planına baktığımızda gençliğe dönük açık bir korku ve güvensizlik görülmektedir. Gençlik sorununu çözmek bir yana günden güne derinleştiren bir sistemin, bu korku ve güvensizliği tümüyle haklı temellere dayanmaktadır. Gelecek gençliktir ve kapitalizm geleceksizlik dışında bir şey üretememektedir.

Bugünün gençliğin önemli bir kısmının adını duyduğu zaman korktuğu politika yaşamın kendisidir. Yaşam her adımında bizleri taraf olmaya zorlamaktadır. Ne kadar dışında kalmaya çalışılırsa çalışılsın bu taraflaşma içerisinde saf tutmak kaçınılmaz olmaktadır. Dünyanın dört bir yanındaki savaşlar birilerinin suskunluğundan besleniyor ise, hergün yüzbinlerce çocuğun açlık ve yoksulluk nedeni ile ölümü karşısında susmak yeni ölümleri haber veriyorsa, tarafsız bir suskunluk olanaklı değildir. Dünyanın dört bir yanında insanlar daha fazla kâr uğruna savaşlarda öldürülüyorlarsa, suskun olmak yeni savaşların ortağı olmaktır.

Öyleyse asıl soru politikanın neresinde durulduğu olmalıdır. Ya kapitalizmin karanlığı ya da özgürlük ve gelecek! Ya kapitalist barbarlık, ya da sosyalizm! Bugün ikilemin dışında bir yaşam kurma olanağı bulunmamaktadır.

Bizleri bekleyen karanlık geleceği yırtmak; özgürlük için, özgür bir dünya kuruluncaya kadar mücadele etmeyi gerektirir. Bugün geniş gençlik kesimlerinin sırtındaki kamburu atması; gelecek, özgürlük ve sosyalizm mücadelesindeki yerini alması, gençliğe güven verecek bir politik müdahale ve önderlikle gerçekleştirilebilir ancak.

Gençlik kampı birleşik ve devrimci bir gençlik mücadelesinin sorun ve olanaklarının tartışılacağı bir kürsü olacaktır. Hareketin biriken sorunları gençlik mücadelesi içerisindeki tüm bileşenleri tartışmaya ve sorunun çözümüne katkı sunmaya zorlamaktadır. Politik mücadelenin daha güçlü bir temele kavuşabilmesi politik tartışma ve üretimin kolektif bir biçimde hayata geçirilebilmesi ile olanaklı olacaktır. Gençlik içerisinde proletarya sosyalizmin bayrağını daha güçlü dalgalandırabilmek için gençlik kampı anlamlı bir olanak olacaktır. Yaz dönemi boyunca yapılacak olan tartışmalarda ve arkasından gerçekleştirilecek olan gençlik kampında gençlik hareketi ve sorunu bir bütün olarak tartışılacaktır.

Sosyalizm için buluşuyoruz!

İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmdir. Yüzyıllardır tekrarlanan bu veciz söz bugünün dünyasında hiç

olmadığı kadar güncel bir hale geldi. Sosyalizm kapitalizmin karanlığına karşı tek gerçek alternatif olarak insanlığın umudu olmayı sürdürmektedir.

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloğu yıkıldığında atılan zafer çılgınlığının, sosyalizmin öldüğü ve kapitalizmin alternatifsizliğini kanıtladığı vaazlarının dyanaksızlığını aradan geçen süreç tüm açıklığı ile göstermiş bulunuyor. Savaşlar, açlık, yoksulluk, sefalet, yozlaşma... Gerçekler devrimci bir biçimde kendini her geçen gün ortaya koyuyor. Ve bu gerçekler bu “*alternatifsiz*” sistemin altilmesi zorunluluğunu her geçen gün bir kez daha yüzümüze vuruyor.

Sosyalizm için mücadele etmek, yaşamın her alanında değişmek ve değiştirmeye çalışmak demektir. Tarihin öznesi olan insan bu yapma ve yıkma diyalektiği içerisinde ancak kendi varlığını ve elbette geleceğini oluşturabilir. Geleceği yaratma mücadelesinde eşsiz bir teorik bütünlüğe ve devrimci bir yöntemle sahip olan bizler bu büyük olanağı ne kadar özümsemeye çalışıyoruz? Bir takım istisnaları dışta tutarsak, bugün genel olarak devrimci gençliğin teoriye olan ilgisi son derece zayıftır. Geçmişten devralınan bu olumsuz miras bugüne derinleşerek taşınmıştır.

Lenin'in “*Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz*” sözü hedefsiz dar pratiklerin ve mücadelenin sonuçsuzluğunu yıllar öncesinden özlü bir biçimde ortaya koymuştur. Marksizm bizim ideolojik temelimizdir. Toplumun gerçeklerine bu gözle bakmalı, bu gözle yorumlamalı ve hedeflerimizi de bu dünya görüşünün ortaya koyduğu esaslar üzerinden saptamalıyız. Devrimci bir gençlik mücadelesi devrimci teoriden yoksun bir biçimde gelişme olanağı bulamaz. Özellikle bugünün daralan gençlik mücadelesi içerisinde devrimci teorinin kılavuzluğu hiç olmadığı kadar güncel bir ihtiyaçtır.

Marksist-leninist ideolojinin birinci el kaynakları devrimci ilericiler gençlik güçleri tarafından ya incelenmemekte ya da zor olduğu düşünüldüğü için ikinci-üçüncü el karikatür kitaplar okunmaktadır. Bugün ise durum çok daha vahimdir. Artık bu “popüler” ürünler üzerinden de olsa Marksizm'i öğrenme çabasından söz etmek pek mümkün değildir. Devrimci teori solun geniş kesimleri için anlamını ve önemini çoktan yitirmiştir. Devrimci teoriye bu ilgisizlik devrimci gençlik mücadelesinin genel zayıflığının da nedenlerinden biridir.

Gençlik kampı ve önceleyen süreçte örgütlenecek olan kolektif eğitim çalışmaları ve tartışma platformları (İstanbul ve Ankara'da bu tartışma platformları **Komünist Tartışmalar** adıyla yürütülecektir) devrimci teoriye dönük ilgiyi arttırmanın bir aracı olacaktır. Gençliğin sosyalist düşünceyle daha güçlü temellerde buluşabilmesi için Marksist teorinin yol göstericiliğinde dünyanın, ülkenin ve gençliğin sorunları, önceleyen çalışmalar ve gençlik kampında tartışılacaktır.

Gençlik kampında buluşalım!

“*İnsan tarihin öznesidir, değişir ve değiştirir.*” İnsan doğal yaşamın edilgen bir eklentisi değil etken bir parçasıdır. Bu ise sürekli bir değişimi anlatır. Yaşamın tüm alanlarında bu değişim ve dönüşüme açık olmak, değiştirme çabasının da asıl yanını oluşturmaktadır. Geleceği oluşturma iddiası çok yönlü bir dönüşüm çabasını da zorunlu kılmaktadır. Gençlik kampı ve önceleyen süreç değiştirmek için değişmeye çalışacağımız bir süreç olacaktır.

Gençlik kampı gençliğin ve mücadelenin sorunlarının tartışıldığı bir tartışma platformu olacaktır. Birleşik ve devrimci gençlik mücadelesi hedefiyle sınıflarda, amfilerde, koridorlarda ve meydanlarda geleceği ve özgürlüğü haykıran herkes gençlik kampındaki yerini almalıdır.

Gençlik kampı sosyalist bir dünya özleminin haykırılacağı ve bu mücadelenin sorunlarının tartışılacağı bir zemin olacaktır. Barbarlığın karşısında geleceğin ve özgürlüğün tarafında olanlar gençlik kampındaki yerini almalıdır.

Gelecek, özgürlük ve sosyalizm için gençlik kampında buluşalım!

***Gelecek, Özgürlük ve Sosyalizm için
Gençlik Kampı Örgütlenme Komitesi***

Dilovası'nın puslu göğünden net bir görüntü...

Kapitalizm insanlığı, geleceğimizi ve doğayı zehirliyor!

Topraktan çıkan sürpriz varillerle birlikte gözler Dilovası'na çevrilmişti. Dilovası çarpık sanayileşmenin, daha doğrusu burjuvaziye doğayı çarpıtmak için verilen sınırsız imtiyazların en net resmi olarak karşımıza çıkıyor.

Yaklaşık 50 bin kişinin yoğun dumanın altında ve zehrin içinde yaşamaya mahkum edildiği beldede 1950'lerde başlayan düzensiz ve çarpık sanayileşme çevre kirliliğine bağlı hastalıklara yol açarken, ortaya koyulan tüm tepkilere de kulaklar tıkanmıştır. Özellikle kanser vakalarında görülen hızlı artışa rağmen bölgede sağlık taraması yapılmamıştır. Öyle ki birçok insan “*kanser olmuşsun*” cevabını alacağından korktuğu için doktora gitmeye çekinmekte, korku içinde yaşamaktadır.

Dilovası'nda bir katliam yaşanıyor. Bir grup kâr düşkünü katil denizi ve dereleri öldürürken, bir yandan da insanları zehirliyor ve öldürüyor. İşte bu noktada meclisin araştırma raporu “imdada yetiştii” ve olayı kimsenin bilmediğini iddia etti. Dilovası'nda bir sorun olduğunu hemen kavrayan milletvekilleri Dilovası'na yolu düşen herkesin on yıllardır bildiğini yeniden keşfederek bu büyük araştırmayı sonlandırdılar.

Dilovası Belediyesi'nin defin ruhsatları üzerinden ölüm kayıtlarını incelenerek hazırlanan bir rapora göre, sekiz yılda gerçekleşen ölümlerin yüzde 32.3'ünün nedeni kanser. Bunların yüzde 44'ü akciğer, yüzde 19.5'i de mide kanseri. Oysa, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün ölüm kayıtlarına göre, Türkiye'deki ölümlerin yüzde 12.5'i kanserden. Hava kirliliğinin olduğu bölgelerde en çok akciğer, mesane, mide, pankreas ve gırtlak kanserinin görüldüğü tespit edilmiş

Bu bölgede 167 tane büyük fabrikanın büyük çoğunluğu “ağır kimya” ve “ağır metal” fabrikaları. Dilovası'nda fabrikalardan çıkan ve simsiyah bir görüntü veren, dönem dönem genzi yakacak kadar yoğunlaşan dumanların yol açtığı hava çok ciddi bir sorun iken, bunun yanında gözle görülemeyen birçok tehlike de bir başka bir yakıcı sorun olarak duruyor. Örneğin, İzmit Körfezi'nin kirlenmesine sebep olan kirlletici faktörlerin %25'ten fazlasını Dilderesi'ne atılan kontrolsüz atıklar oluşturmaktadır. İzmit Körfezi artık kendisini yenileyemez duruma gelirken, canlı çeşidi hızla azalmaktadır. Dilderesi'nin kenarına konumlanmış olan birçok sanayi kuruluşu kimyevi atıklarını hiçbir arıtmaya tabi tutmadan Dilderesi'ne boşaltmaktadır.

İşin bürokrasi ayağı da ya belediyeye düzenlenen “herşey dahil turlarıyla” ya da iş daha büyükse Ankara'da yapılan kulislerle çözülmektedir. Öyle ki bazı kuruluşlar ardarda izinler alıp denizi vahşi bir şekilde kirliliğe ve zehirli atıklarıyla doldurmuştur. Valinin veya belediye başkanının bu duruma cevabı “İzin almışlar, ben ne yapayım” olmuştur.

Tehlikenin boyutlarını biraz daha anlatmak gerekirse; bu dereye çocuklar girmekte, Dilovası'nda hayvancılıkla uğraşanlar derenin yanındaki bölgeleri kullanmaktadır. Ayrıca, dünyada ancak özel izinle kullanılan asbest buradaki fabrikalarda hiçbir denetim olmadan kullanılmaktadır.

Dilovası raporu Türkiye'de kapitalizmin insana verdiği değer vesikasıdır. Nükleer enerji tartışmalarından, Bergama'dan bunu çok iyi biliyoruz. Dilovası ise farklı olarak göz göre göre pervasızca yokediliyor. Kirliliğe bulunan dahiyane çözüm ise komisyon raporundan geliyor: “... Yeni Yıldız Mahallesi ile imar planında orman ve 2B kapsamındaki orman alanında yerleşik Fatih Mahallesi'nin boşaltılması gerekmektedir”. Ek olarak raporda, “Bu mahallelerin kamulaştırma çalışması bir an önce tamamlanmalıdır. Sanayicilerin, çevre kirliliğinin giderilmesindeki duyarlılıklarının göstergesi olarak, kamulaştırma maliyetinin Dilovası OSB yönetimince karşılanması uygun olacaktır” deniliyor.

Bu tam bir yüzüstülüktür. Kirliliğin tüm sorumluları adeta ödüllendirilirken, fatura gene bölge insanına çıkarılmaktadır. Dilovası insanının sudan, ekmekten daha çok ihtiyacı olduğu ormanlık alanlar zaten DOSB tarafından işgal edilmek istenmektedir. Çevre kirliliğinin had safhada olduğu beldede üzerinde ağaç yetişmiş tek yer Fatih Mahallesi'ndeki ormanlık alanken, Solventaş Fabrikası patronunun kenarından işgal etmeye çoktan başladığı alan DOSB resmiyetini beklemektedir. Sonrasında bu alanlar patlayıcı özelliği olan birçok tankın yapımına açılacaktır. Bölgeyi “yaşanmaz” hale getiren çarpık sanayileşmeye dokunulmayacak, bu çarpıklık yasal düzenlemelerle onaylanacaktır.

Dilovası'nda yaşananlar Türkiye kapitalizminin vahşiliğini anlatan binlerce örnekten sadece biridir.

Siyonistlerden Filistin halkına toplu cezalandırma...

Siyonist İsrail vahşi bir saldırıyla Gazze Şeridi'ni yeniden işgal etti!

Tarihi, işgaller, yakıp-yıkmlar, keyfi tutuklamalar, sistematik işkence ve toplu katliamlarla özdeşleşen İsrail ordusu, bir kez daha “şanına” yakışan vahşi bir saldırı başlatarak gündemin ilk sıralarına yerleşti. 38 yıllık işgalden sonra 10 ay önce boşalttığı Gazze Şeridi'ne binlerce askerle tekrar girdi. İşgal hareketi, siyonistlerin bilinen barbarlıkları eşliğinde gerçekleşti. Havadan, karadan, denizden Gazze'ye bomba yağdıran İsrail ordusu, küstahça bir tutumla saldırıya “yaz yağmurları” adını verdi.

Önce altyapı tesisleri tahrip edildi

Vahşi saldırının başlangıcında İsrail uçakları, Gazze Şeridi'nin önemli geçiş noktalarından 3 köprüyü vurdu. Köprülerin yıkılmasıyla bölgenin kuzeyi ile güneyi arasındaki bağlantı kesildi. Birbuçuk milyon civarında Filistinli'nin yaşadığı bölgenin su şebekesi önemli ölçüde tahrip edildi. İsrail ordusu, bölgeye elektrik sağlayan ana trafosu da vurdu. Ana trafoyun yanısıra altı ana dağıtım hattı, İsrail uçaklarından fırlatılan füzelerle yerle bir olurken, Gazze Şeridi'nin büyük bölümü geceleri karanlıkta kalıyor.

Dünyanın nüfus yoğunluğu bakımından en kalabalık kara parçası olan Gazze Şeridi'nde yerleşim yerlerinin bir kısmı İsrail bombardımanlarına hedef olunca, burada yaşayan halk bölgeyi terketmek zorunda kaldı. Hareket halindeki araçları hedef alan siyonist savaş makinası, Gazze İslam Üniversitesi'ni de bombaladı. Bombardımandan kaçan halk evlerine sığınmak zorunda kalırken, bölgenin aylardır kuşatma altında olmasından dolayı gıda stoku yapma olanağından yoksundu. Bu ise kısa sürede açlığın baş göstermesinin yanısıra, suların kesik olmasında dolayı salgın hastalıklara da yol açabilecek.

Düzenli bir ordudan yoksun olan Filistin yönetiminin, askeri açıdan İsrail işgaline karşı yapacak fazla bir şeyi yok. Siyonist saldırganlara karşı direniş, yine Filistinli gerillalar tarafından sergileniyor. Savaş uçakları, savaş donanması, tanklar, zırhlı araçlar eşliğinde devam eden işgali, salt gerilla direnişiyle önlemek mümkün değil. Ancak siyonist cellatlar sürüsünün olağanüstü askeri gücü ve acımasızlıkta sınır tanımayan vahşetine rağmen, Filistin halkında teslimiyetin belirtisi yok.

Filistin parlamentosu hedef alındı, bakanlar tutuklandı

İsrail'in resmi açıklamalarına göre işgal saldırısı; “Gazze'de tutulduğu var sayılan bir İsrail askerini kurtarmak” amacıyla başlatıldı. Gerekçe kaçırılan asker olmakla birlikte, asıl nedenin bununla ilgisi yok. Kaldı ki, ırkçı/siyonistler saldırmak için özel gerekçe de aramayacak kadar küstahlar. Tıpkı Gazze plajında bir ailenin imha edildiği saldırının herhangi bir gerekçeye dayanmaması gibi. Dolayısıyla beyinleri siyonizm zehriyle köreltilmiş olanlar dışında, asker

kurtarma hikayesine inan yok. Zaten Gazze Şeridi'nin altyapı tesislerinin bombalanması örneğinde de görüldüğü gibi. işgal ordusunun yaptıklarıyla asker kurtarmanın bir ilgisi de yok. Gazze'de tutulduğu söylenen bir askeri kurtarmak için Batı Şeria'daki Ramallah kentinin işgal edilmesi, burada bulunan Filistin parlamentosu üyelerinin tutuklanması gibi icraatlar ise saldırının kirli hedefleri hakkında fikir veriyor. Faşist zorbalıkla Filistin yönetimi, Filistin hükümeti işlevsizleştiriliyor, ardından “barış masasına oturacak muhababımız yok” söylemi faşist zorbalığın gerekçesi sayılıyor.

Gece yarısından sonra gerçekleştirilen saldırıda, Batı Şeria'daki bakan, milletvekilleri ve yerel yöneticiler hedef alınmış, bunun sonucunda 60 kişi tutuklanmıştır. Tutuklananlar arasında Filistin Parlamentosu Başkanı Aziz Duveyk ile Parlamento Sekreteri Mahmud El Ramani'nin yanısıra Başbakan Yardımcısı ve Eğitim Bakanı, Dr. Nasreddin El Şair-Maliye Bakanı Dr. Ömer Abdülrazık -Planlama Bakanı Semir Ebu Ayşe -Kudüs İşleri Bakanı Halid Ebu Arafat -Çalışma Bakanı Muhammed El Barguti - Vakıflardan Sorumlu Bakan Şeyh Nayif El-Recub da bulunuyor. Filistinli bakan ve milletvekillerinin gece geç saatlerde toplantı yaptıkları sırada göz altına alındıkları belirtildi.

Filistin hükümetini hedef alan bu arsız saldırı, emperyalist güç merkezleri himayesindeki siyonist caniler işbaşında olduğu sürece, Filistin sorununun çözülemeyeceğini birkez daha göstermiştir. Zira siyonistlerin amacı barış değil, Filistin halkını birkaç üstü açık hapisaneye kapatmak, geri kalan topraklarının tümünü gaspetmektir. Bu şartlarda, başta ABD olmak üzere emperyalist güç odakları da bu iğrenç saldırganlığa onay verdikleri için; öte yandan dünyadaki toplumsal hareketlerle bölge halklarının, Filistin direnişiyle dayanışması ise henüz sembolik olmanın ötesine geçemediği içindir ki, siyonist cellat takımı bu derece pervasız saldırılar gerçekleştirebilmektedir.

Arap Birliği'nin utanç verici ataleti

Filistin hükümeti temsilcileri, insan hakları örgütleri, “uluslararası toplum” ile Arap ve Müslüman ülkelerden siyonist saldırganlığa tepki vermelerini,

tutuklananların bir an önce serbest bırakılması için müdahale etmeleri çağrısında bulundular.

“Uluslararası toplum” deyimi daha çok emperyalist güç odaklarını anlattığı için, bu güçlerden yardım talep etmek, abesle iştigaldir; zira bunlar ırkçı-siyonistlerin en büyük destekçileridir. Nitekim ABD emperyalizmi, Gazze işgali üzerine “İsrail'in kendini savunmak hakkı var” açıklamasını yapmıştır. İnsan hakları örgütlerinin siyonist barbarlığa ne tür tepkiler verdiği veya vereceği henüz belli değil. Görüldüğü kadarıyla Hamas hükümeti, Arap/Müslüman ülkelerden yardım beklentisi içindedir.

İslami çizgisi Hamas'ı böyle bir beklenti içine sürüklemektedir. Oysa bu boş bir beklentidir. Arap veya Müslüman rejimlerin Filistin diye bir dertleri yok. Tüm gerici, bir kesimi has Amerikancı olan bu rejimlerden Filistin halkına kayda değer bir hayır geldi pek görülmemiştir. Nitekim Arap Birliği alışlageldiği üzere, işe yaramayan açıklamalar yapmanın bir milim ötesine geçebilmiş değil henüz.

Bunun üzerine Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa'ya mektup gönderen Filistin Dışişleri Bakanı Mahmud Zahar, Birliğin olağanüstü toplantıya çağrılmasını istedi. Talebe olumlu yanıt veren Musa, Arap Birliği üyelerini Mısır'ın başkenti Kahire'de olağanüstü toplantıya çağırdı. Musa, toplantıda Gazze Şeridi'ndeki Filistin topraklarında yaşanan son durumun ele alınacağını bildirdi. Olağanüstü toplantı kararı olumlu görülebilir. Ancak pek çok kere görüldüğü gibi bu tür toplantılardan, siyonizme veya onun arkasındaki emperyalizme karşı aktif bir tavır çıkmamaktadır. Toplantılar, saha çok saldırganlığı kınayan söylevlerden ibaret kalıyor. Kahire toplantısından da farklı bir sonucun çıkması beklenmiyor.

Filistin direnişiyle dayanışmayı yükseltmek ezilen halklar ile devrimci-ilerici güçlerin görevidir!

Filistin halkına yardıma çağrılan BM, Arap Birliği, Ortadoğu Dörtlüsü, Müslüman ülkeler” bunların hiçbirisi saldırgan İsrail'e karşı tavır alabilecek veya vahşi saldırıyı mahkum edecek bir niyet taşıyor. Dolayısıyla bu güç odaklarının mazlum Filistin halkı lehine bir tavır içine girmeleri beklenemez. Bu görev herhalükarda devrimci-ilerici güçlerin, saldırganlık ve savaş karşıtlarının, daha genle planda ise işçi sınıfı ve ezilen halkların omuzlarındadır.

Ortadoğu'da anti-emperyalist olmadan anti-siyonist; anti-siyonist olmadan da anti-emperyalist olmak mümkün değildir. Zira siyonizm, emperyalizmin bölgedeki ileri karakolu ve maşası olduğu gibi, emperyalizm de, siyonizmi hem koruyup/kollayan, hem de mali, siyasi, askeri, diplomatik her açıdan destekleyip ayakta tutandır. Bu iki gerici/faşizan güce karşı mücadele bir bütündür. Emperyalist saldırganlık ve savaşa samimiyetle karşı duranlar, siyonist işgal ve yayılmacılığa da karşı çıkmak zorundadırlar. Gazze işgali, Irak işgalinin Filistin'e özgü bir versiyonu ise, ki öyledir; her eylemde/etkinlikte iki halkla dayanışmayı yükseltmek ne kadar önemliyse, iki saldırgan gücü hedef almak da o kadar önemlidir.

ABD, BM Güvenlik Konseyi'nde İsrail aleyhtarı karar alınmasını engelledi...

Savaş kundakçıları terörist İsrail devletinin kalkanı

İşgalci İsrail ordusunun Filistin halkına karşı giriştiği topyekûn saldırı BM gündemine taşındı. Siyonist vahşeti teşhir eden Filistin'in BM temsilcisi Riyad Mansur, Güvenlik Konseyi'nin İsrail'i derhal kınamasını talep etti. Bu talebin karşısına "50 yıldan beri olduğu gibi" yine ABD emperyalizmi çıktı.

Güvenlik Konseyi toplantısında konuşan Riyad Mansur, İsrail'in Gazze'deki hayati önemi olan elektrik ve su santrallerini bombaladığını, ayrıca İçişleri Bakanlığı ile bazı okulları vurduğunu, aralarında bakan ile milletvekillerinin de bulunduğu 70'e yakın yetkiliyi tutukladığını hatırlatarak, "BM Güvenlik Konseyi, savunmasız sivil halka karşı girişilen bu denli ağır bir askeri operasyona karşı sessiz kalmamalı" dedi. Filistinli temsilci, Güvenlik Konseyi'nin İsrail askerlerinin derhal Gazze'den çekilmesini ve hükümet yetkililerinin serbest bırakılmasını öngören bir deklarasyon yayımlaması gerektiğini dile getirdi.

Güvenlik Konseyi'nin İsrail'i kınayacak bir metin yayımlanmasına engel olan ABD'li temsilciler, "İsrail'den önce Filistin hükümetinin ve terörizme destek verdikleri için Suriye ile İran'ın kınanması

gerektiğini" söyleyerek, hem Filistin halkını hedef alan barbarca saldırıyı, hem de saldırıyı gerçekleştiren siyonist cellat takımını savundular.

Haydutbaşı Bush'un BM temsilciliğine atadığı, neo-faşist çetenin azgın isimlerinden John Bolton, Filistin, İran ve Suriye'yi hedef aldığı konuşmasında, "ABD, krizin ve uzun vadede Ortadoğu'daki sorunların çözümü için, Suriye ile İran'ın teröre destek verme

eğilimlerinden kurtulmaları ve Hamas ile ilişkilerini gözden geçirmeleri gerektiğini düşünmektedir" dedi.

"BM Güvenlik Konseyi'nden, kendi amaçlarının dışına çıkmasına ve kendisiyle çelişkiye düşmesine neden olacak bir istekte bulunamayız" diye konuşan eli kanlı neo-faşist, "Krizin en hızlı ve iyi çözümü, Hamas'ın İsrail askeri Gilad Şalit'i derhal ve şartsız serbest bırakmasıdır" ifadelerini kullanarak, İsrail vahşetine maruz kalan Filistin halkını hedef aldı.

ABD temsilcilerinin küstahlığı Tel Aviv'deki canilerin temsilcisini de cesaretlendirmiş, İsrail'in BM temsilcisi utanmadan yapılan saldırının askeri kurtarmak amaçlı olduğunu iddia edebilmiştir. Oysa İsrail işgal ordusu, vahşi saldırısının ilk gününde Gazze'deki üç köprüyü, ana elektrik trafosu ile bazı güç kaynaklarını ve su santrallerini vurmuş, yazın kavurucu sıcaklığında, 1.3 milyonluk Gazze'nin can damarlarını koparmıştır.

Amerikan emperyalizminin BM'deki temsilcilerinin İsrail'i savunmaları, Ortadoğu halklarını açıktan hedef almaları, Filistin halkına ve hükümetine yapılan saldırıların Washington-Tel Aviv tarafından ortak planlandığının kaba bir itirafıdır aynı zamanda.

Esir alınan Filistinli milletvekilleri İsrail zindanlarında açlık grevine başladı

Filistin topraklarını işgal eden İsrail ordusunun düzenlediği baskınlarda bakan, milletvekili ve yerel yöneticilerden oluşan 70'i aşkın Filistinli yönetici zorbalıkla İsrail zindanlarına kapatıldı. Filistin halkının iradesini çiğneyen bu küstahça saldırı ile güdülen hedeflerden biri de Filistin hükümetinin işlevsizleştirilmesidir. Ancak dünyanın gözleri önünde sergilenen bu pervasızlık, kirli siyonist emellerin gerçekleşmesine yetmedi. Filistinli yetkililer, hükümetin çalışmalarını sürdürceğini, tutuklanan yöneticilerin işlerinin aksatılmadan yapılacağını ilan ettiler.

Birer işkence merkezi olan İsrail zindanlarına kapatılan Hamaslı bakan ve milletvekilleri ise açlık grevine başladı. İsrail'in Ofer zindanına getirilen 45 Hamaslı bakan ve milletvekili, İsrail ordusunca kaçırılmalarını protesto amacıyla açlık grevine başladı.

Filistin Başbakanı İsmail Haniye, Gazze'ye yönelik İsrail saldırısından sonra ilk kez halka hitap ederek, Filistinliler'den "güçlü" olmalarını istedi. Haniye, İsrail'in, bakan ve milletvekillerini esir almasının, hükümet çalışmalarını etkilemeyeceğini, bu bakanların tüm görevlerinin üstlenildiğini belirtti. Saldırıları ve 60'tan fazla bakan ve milletvekillerinin gözaltına alınmasına rağmen Hamas'ın siyasetini değiştirmeyeceğini ifade etti.

İsrail'in Filistin hükümetini hedef alan ırkçı icraatlarından biri de Kudüs'te yaşandı. Siyonist ordu, gözaltına aldığı Hamas'lı bir bakanla üç milletvekilini Doğu Kudüs'ten sürgün etti. Doğu Kudüs'ten Filistin topraklarına gönderilen Kudüs İşleri Bakanı Halid Ebu Arefe ile milletvekilleri Mohammed Ebu Teyr, Ahmed Attun'la Mohammed Tota'nın avukatları, ırkçı kararın iptali için İsrail Yüksek Mahkemesi'ne temyiz için başvuracaklarını açıkladılar.

İzmir'de emperyalist saldırganlığa karşı eylem birliği...

"Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!"

Başını Amerikan emperyalizminin çektiği emperyalist saldırganlık ve olası İran işgaline karşı İstanbul'da oluşturulan birlikteliğin bir ayağı da İzmir'de oluşturuldu. Yapılan toplantılar sonrasında bir takım kararlar alındı ve eylem programı oluşturuldu. Eylem programının duyurulması ve Filistin'deki son gelişmeleri protesto etmek için bir eylem gerçekleştirildi.

5 Temmuz Çarşamba günü Konak Kemeraltı girişinde yapılan eylem saat 12.30'da başladı. Eylemde Belediye-İş, BDSP, DHP, Devrimci Hareket, EHP, ESP, HÖC, ILPS, Kaldıraç, Kurtuluş Partisi, Partizan, 78'liler Derneği imzalı "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!" pankartı açıldı. Yapılan açıklamada Filistin halkına yönelik saldırılara değinildi ve emperyalizmin hedefi durumundaki İran halkına yönelik olası saldırılar karşısında sessiz kalmıyacağı ifade edildi. Eylem programının açıklanmasının ardından eylem sona erdi.

Eylemde "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Ortadoğu halkları yalnız değildir!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

İsrail savaş uçakları Suriye'yi taciz etti

Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının desteğiyle başlayan İsrail saldırısı Filistin topraklarının işgaliyle sınırlı tutulmadı. Buna Suriye ve kısmen Lübnan'da dahil edildi. İsrail Adalet Bakanı, olaydan sorumlu tuttukları Suriye'de sürgünde yaşayan Hamas'ın siyasi büro lideri Halid Meşal'in "hedefteki adam" olduğunu açıkladı. Bu saldırgan açıklamanın "Halid Meşal'in Şam'da konumlanmasına izin veren Suriye'de hedeftir" anlamına da geldiği açıktır.

Bu ve benzer açıklamaların ardından 4 İsrail savaş uçağı, Suriye'nin kuzeybatısındaki Lazkiye kenti üzerinde uçuş yaparak siyonist saldırganlığın kural tanımazlığını bir kez daha dünyaya gösterdi. Suriye devlet televizyonu, İsrail uçaklarının sabah saatlerinde Suriye kıyılarında uçtuğunu duyurdu. İsrail uçaklarının Suriye semalarında uçuşının provokasyon amaçlı olduğu belirtilen haberde, hava kuvvetlerinin uçaklara doğru ateş açarak bölgeden ayrılmaya zorladıkları kaydedildi.

Bir İsrail televizyon kanalı, provokatif uçuşla ilgili haberinde, "Başbakan Ehud Olmert'in, İsrail ordusunun kollarının ne denli uzun olduğunu kanıtlamayı amaçladığı" ifade edildi. Oysa emperyalist ahtapotun sırtında dolaşan İsrail'in kollarının nerelere uzanabileceği daha önceden de biliniyordu.

Bu arada Lübnan sınırına askeri yığınak yapan siyonist ordu, Lübnan'a saldırmak için de tetikte bekliyor.

Emperyalistlerin çok yönlü desteği ile gerçekleşen İsrail saldırılarının çoğunda Filistin-Lübnan-Suriye birleşik hedeftir. Gazze işgali ile başlayan süreçte aynı şeyin tekrarlanması, ortada önceden planlanmış bir saldırı olduğunun bir başka göstergesidir.

ABD emperyalizmi Nepal halkının iradesini kırmaya çalışıyor

Bir ülkede emekçilerin iradesi siyasi yönetim üzerinde etkili olabilecek düzeye ulaşmışsa, orada kapitalist-emperyalist düzenin efendileri için sorun alanı oluşmuş demektir. Zira ülke yönetimi üzerinde etkili olmak siyasi bilinç, örgütlülük ve kitlesel eylem gerektirir ki, emekçilerin bu düzeyi yakalaması hem ulusal hem de küresel egemenleri daima huzursuz eder. Savaş makinesi orduların -özellikle bağımlı ülkelerde- gerici rejimlerin en etkili aktörleri olması, bu tür ülkelerde emekçilerin iradesini kırma ihtiyacının süreklilik arzemesinden kaynaklıdır.

Son aylarda Nepal'de yaşanan gelişmeler, dünya jandarması ABD'nin bu ülkeye de kanlı ellerini atmasına vesile oldu. Bu müdahale, Nepal Komünist Partisi/Maoist'in (NKP/M) yönetimde yeralmasının kaçınılmaz olmasından kaynaklanıyor. Çünkü NKP/M önderliğindeki gerilla savaşı ve yaygın kitle gösterileriyle kralın devrilmesi ülkede yeni bir

süreç başlatmış, bu aşamadan sonra yönetimin yeniden şekillenmesi zorunlu hale gelmişti. Mevcut koşullarda krallığın yıkılmasında en etkin rolü oynayan NKP/M'yi yönetim dışında tutmak, burjuvazi için tercih edilecek bir seçenek değildi. Silahların

birakılması karşılığında yönetimi NKP/M ile paylaşmak, liberal burjuvazi için tek çıkış yolu gibi görünüyor. Başbakanın gerilla lideriyle masaya oturup anlaşması bundan kaynaklanıyor.

Nepal'in verili durumdaki özgül koşullarına rağmen hükümetin NKP/M ile yönetim paylaşımı konusunda anlaşması, Beyaz Saray'da rahatsızlık yarattı. Savaş kundakçılarının Katmandu yönetimine müdahalesi sonucu hükümet NKP/M ile yetki paylaşımını silah bırakma şartına bağladı. ABD'nin Nepal büyükelçisi James F. Moriarty'nin açıklaması ile hükümetin tavır değişikliğinin nedeni anlaşıldı. Başbakan Girija Prasad Koirala ile görüşen Moriarty, NKP/M'nin kurulacak geçici hükümette yeralmaları durumunda, Nepal'e yaptıkları yardımı kesecekleri tehdidini savurdu. ABD halen Nepal'e gelişim, eğitim, sağlık hizmetlerini destekleme adı altında yıllık 45 milyon dolar "yardım" yapıyor.

ABD emperyalizminin tehdit ve şantajları liberal burjuvazi üzerinde etkili olmuş görünüyor. Ancak bu tehditlerin 10 yıldır Nepal Komünist Partisi önderliğinde monarşiye karşı savaşıyan emekçiler üzerinde etkili olması olası görünmüyor.

Afganistan: İşgal ordularının kayıpları artıyor

Afganistan işgalinin üzerinden yıllar geçti. Ancak ABD-NATO önderliğindeki işgal ordularıyla, düşkün Hamid Karzai başkanlığında kurulan kukla yönetimin tüm çabalarına rağmen, başkent Kabil dışında kayda değer bir kontrol sağlanamıyor. Ülkede "güvenliği" sağlamak amacıyla yapıldığı söylenen sayısız saldırıda, eski Amerikan beslemeleri Taliban güçlerinden çok yoksul halkın katledilmesi, işgalcilerle işbirlikçilerine duyulan öfkeyi daha da arttırmaktadır.

Genelde üslerine sığınarak zaman geçiren işgal güçleri, bu inlerinde de güvende olamıyorlar. Halkın üzerine havadan bomba yağdırmak için bazen üslerin çıkan NATO kuvvetleri, artık sığındıkları inlerinde de saldırıya uğruyor. Bu tür saldırıların giderek sıklıklaştığını emperyalist merkezler de itiraf etmek durumunda kalıyor.

Düzenlenen son saldırılarda, Sangin bölgesinde, 2 İngiliz askerinin öldürüldüğü ve 4 koalisyon askerinin yaralandığı İngiltere Savunma Bakanlığı sözcüsü tarafından da açıklandı. Diğer bir saldırı ise Kandahar'da gerçekleşti. Askeri yetkililer Kandahar üssüne 2 roket isabet ettiğini, saldırıda 2 Kanada, 2 Amerikan askeri ile 3 yabancı sözleşmeli personelin yaralandığını kaydetti.

Bu tür saldırıların arttığı, Kabil'de bile halkın işgal güçlerine karşı ayaklanacak kadar öfkeli olduğu günlerde, Pakistan-Afganistan ziyaretini gerçekleştiren ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, işbirlikçilerine "umut" dağıtmaya teşebbüs etti.

Savaş kundakçısı bakan, Pakistan'daki temasları ardından Afganistan'a geçerek Hamid Karzai soysuzu ile buluştu. Basına açıklama yapan Rice, "Pakistan ve Afganistan'la birlikte, 'ortak düşmanları'na karşı yürüttükleri mücadeleden zaferle çıkacaklarını" iddia etti.

İşgalci NATO güçlerinin "zafer kazanacakları"na "Rice dahil" kimse ihtimal bile vermiyor. Kukla bir ordu kurup, ABD adına Afganlıları birbirine kırdırma girişimi şimdiye kadar sonuç vermedi. Dolayısıyla Rice'ın sözlerinden, üslerinde bile saldırıyla uğrayan işgal güçlerinin, hava bombardımanlarını yoğunlaştırıp daha çok kan dökecekleri sonucu çıkartılabilir ancak. NATO'nun Afganistan'a ek kuvvet göndermeye hazırlanması da, halkı hedef alacak hava saldırılarının yoğunlaştırılacağına işaret ediyor.

Bu gelişmeler, Afgan halkının ödediği bedellerin ağırlaşaacağını gösteriyor. Ancak bu, hiç de işgal güçlerinin zafer kazanacağı anlamına gelmiyor. Tersine, her işgalci güç gibi Afganistan'daki NATO kuvvetleri de, barbarlığı arttırarak kendi çöküşlerini hızlandıracaklardır.

Bolivya Kurucu Meclis seçimleri...

Sosyalizme Doğru Hareket ilk seçimden güçlenerek çıktı

Bolivya'da Ocak ayında yönetime gelen Evo Morales liderliğindeki Sosyalizme Doğru Hareket (MAS), anayasayı yeniden yazacak kurucu meclis üyelerinin belirlenmesi için yapılan seçimden başarıyla çıkarak oylarını yüzde 7 civarında arttırdı. Zengin bölgelerin özerklik talebinin de oylandığı seçimde, seçmenlerin yüzde 55'i özerkliğe karşı çıktı.

Birkaç ayda ülkedeki petrol ve doğalgaz tesislerini kamulaştıran Morales, kır yoksullarına da toprak dağıtmaya başladı. Yağmacı kapitalistlerin itirazlarına rağmen MAS yönetiminin attığı bu adımlar, hareketin yoksullardan aldığı oy oranında bir artışa yol açmış görünüyor. Resmi olmayan sonuçlara göre Morales'in desteklediği adaylar 255 sandalyeden 135'ini kazanmıştır.

Sonuçların belli olmasından sonra bir basın açıklaması yapan Morales, partisinin pazar günkü seçimlerde, Aralık'taki başkanlık seçimlerinde elde ettiği %53.7'lik oy oranını aşarak %60'ın üzerinde destek kazandığını belirtti. Morales, "Bu sonuçlar değişim için bize daha fazla güç verdi" dedi.

Morales, zengin eyaletlerin özerklik talebinin de oylandığı seçimde bütün ulusun %55'inin "hayır" diyerek özerkliği reddettiğini, ancak özerkliğe evet diyen, Santa Cruz başta olmak üzere sağın kalesi pozisyonundaki dört eyaletin taleplerinin de dikkate alınacağını söyledi. Oysa Morales, daha önce "yalnızca oligarkların işine yarayacağını" söyleyerek özerkliğe karşı çıkmıştı.

Seçimlerden güçlenerek çıkmasına rağmen MAS, rahat karar alabilmek için gerekli üçte iki çoğunluğu elde edemedi.

Bolivya'nın sol muhalefeti ise seçimleri boykot etmeyi tercih etti. Bazı kaynaklar, Bolivya İşçi Merkezi'nin (COB) başını çektiği sol muhalefetin, kalesi durumundaki El Alto'da bile MAS'ın güç kazandığını belirtiyor.

Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) görüşmeleri çıkmaza girdi

Başını ABD, AB, Japonya gibi emperyalist güç odaklarının çektiği DTÖ, yerküreyi büyük sermayenin sınırsız dolaşım alanı haline getirmek için uzun süredir çaba harcıyordu. Ancak son yıllarda Çin'in örgüte katılması, Brezilya, Hindistan gibi büyük ülkelerin ise örgütün resmi çizgisi dışına çıkacak gücü kendilerinde bulmaları işin rengini değiştirmeye başladı. Bu gelişmeler, Temmuz ayı içinde piyasaların serbestleştirilmesini karara bağlamak amacıyla yapılan DTÖ görüşmelerinin çıkmaza girmesine yolaçtı.

Bilindiği üzere emperyalist güçler, belli ürünlerin kendi pazarlarına girişini engellemek için ya kota uyguluyor, ya da gümrük duvarlarını yüksek tutuyorlar. Buna karşın bağımlı ülkelerin pazarlarına sınırsız giriş hakkı istemekten de geri durmuyorlar. Aslında bu yolda epey mesafe de katettiler. Yine de

dünya henüz onlar için tam bir serbest dolaşım alanı haline gelmedi. Çin, Brezilya, Hindistan gibi büyük ülkelerin tutumu, batılı emperyalistlerin önünde ciddi bir engel teşkil etmeye başladı. DTÖ'de anlaşma sağlanamamasının esas nedeni, bu iki güç arasındaki çıkar çatışmalarının giderek derinleşmesidir.

Çin, Hindistan, Brezilya ile peşlerinden giden bağımlı ülkeler, anlaşmanın önündeki en önemli engelin, zengin ülkelerin tarım sektöründe korumacı tutumlarını sürdürmekte ısrar etmeleri olduğunu savunuyor. “Kalkınmakta olan ülkeler” diye tabir edilen bu taraf, özellikle Amerika Birleşik Devletleri ile Avrupa Birliği’ni, tarım teşvikleri ve ithalat vergilerinde yeterli kesinti yapmaya yanaşmamakla suçluyor.

ABD, AB ve Japonya ise, önemli ödünler vermeye hazır olduklarını, ancak kalkınmakta olan ülkelerin de

sanayi ürünleri için pazarlarını yeterince açmadıklarını iddia ediyorlar. İşte DTÖ Başkanı Pascal Lamy, gelinen bu noktayı “Kriz yaşıyoruz” şeklinde ifade ediyor.

Geçen yıl sonunda Hong Kong’da yapılan zirvede uzlaşmaya varılamadığı için, içinde bulunduğumuz Temmuz ayı sonuna kadar bir çerçeve anlaşması oluşturulması hedeflenmişti. Görüşmelerin tıkanması, hedeflenen çerçeve anlaşmasının sağlanmasını zorlaştırıyor.

DTÖ zirveleri, işçi sınıfı ile emekçilerin ürettiği değerlerin yağmasından aldıkları payları büyütme uğruna tepişen asalak kapitalistlerin arenasıdır. Kısa süre öncesinde kadar büyük emperyalist güçler, bu arenada ciddi bir engelle karşılaşmadan at koşturabiliyordu. Son gelişmeler, bu dönemin artık giderek sona erdiğini gösteriyor.

Dünya Ticaret örgütü Cenevre’de toplandı...

Yeni saldırı kararları alınıyor!

50 ülkeden ticaret bakanları uluslararası tekellerin önündeki tüm engelleri kaldırmak üzere, 30 Haziran’da Cenevre’de biraraya geldiler. Toplantıda bakanlar, sanayi ve tarım ürünlerinin ithalatında uygulanan gümrük duvarlarını ne kadar indirecekleri konusunu tartışacaklar. Amaç, uluslararası ticareti daha kolay ve ucuz hale getirerek gelir düzeyini arttırmak olarak kamuoyuna yansıtılıyor. Ancak gerçeğin bu olmadığı biliniyor. Tekelci kapitalizm küresel düzeyde sermaye dolaşımının önünde hiçbir engel görmek istemiyor. Bu yüzden tekelci sermayenin temsilcileri, dönem dönem DTÖ’de aldıkları yasa hükmünde kararlarla, sermayenin “dolaşım ve birikim özgürlüğü”nün önündeki engelleri kaldırıyorlar.

Varılacak olası anlaşmanın daha sonraki görüşmeler için çerçeve oluşturacağı bildiriliyor. Eğer bir anlaşmaya varılırsa, bundan sonraki adım tek tek ürün bazında gümrük tarifelerinde yapılacak indirimleri görüşmek olacak. Karara bağlanması gereken zorlu konular arasında telekomünikasyon ve bankacılık gibi hizmet sektörlerinin rekabete açılması da var. Ancak bu konunun görüşülmesine henüz başlanmadığı belirtiliyor.

Müzakerelerin büyük bölümü toplam üye sayısının beşte birini oluşturan 30 bakan tarafından yürütülüyor. Uygulamanın gelişmekte olan ülkelerin aleyhine olduğu eleştirisi yapılırken, DTÖ yetkilileri, az gelişmiş ülkelerin de görüşmelerde yer aldıklarını ileri sürüyor. Gerçekte ise, emperyalist tekelci sermayenin isteklerini kendi ülkelerine uygulama zorunluluğu ile karşı karşıya kalan bağımlı ülke bakanları için yapacak çok fazla bir şey kalmıyor. Kapalı kapılar ardında süren bu toplantıların içeriği hakkında çok az bilgi kamuoyuna sunulmuş durumda.

Uluslararası tekelci kapitalizmin en önemli birliklerinden biri olan DTÖ, sermayenin küresel stratejilerine yön veren kuruluşlar arasında ilk sıralarda yer alıyor. Merkezi Cenevre’de olan DTÖ, soğuk savaş döneminde anti-komünizmi merkeze alan yapısıyla, uluslararası sermayenin ilk önemli kurumlarından biri olma ayrıcalığına sahiptir. Kurulduğu dönemden bugüne kapalı kapılar ardında çalışmalarını sürdüren DTÖ’de alınan kararlar işbirlikçi sermaye ile yönetilen ülkelerde yasa niteliğini taşıyor. Hiçbir ülke burada alınan kararlara itiraz etme hakkına sahip değil. Kararlar harfi harfine yerine getiriliyorlar.

Amaç, uluslararası ticareti daha kolay ve ucuz hale getirerek gelir düzeyini arttırmak deniliyor! Gerçekte ise, tekellerin ürünlerini çeşitli ülkelere yasal engellere takılmadan dolaysızca ihraç edebilecekleri, hatta çıkarılacak yeni yasalarla rekebet avantajı elde edecekleri bir küresel pazar amaçlanıyor. Emekçilerin gelir düzeyini arttırmak kapitalistleri ilgilendirmiyor. Tersine, emperyalist tekeller sermayenin dolaşımı önündeki tüm engelleri adım adım temizleyerek işçi sınıfı ve emekçileri dünya ölçüsünde yoksullaştırıyorlar. Tek tek ürünlerin gümrük tarifelerinde yapılacak indirimler sonuçta yüzbinlerce emekçinin işten atılmasına yol açacak. Telekomünikasyon ve bankacılık gibi hizmet sektörlerinin rekabete açılması, bu alanların tümüyle emperyalist tekellerin elinde toplanmasını getirecek.

Dünya Ticaret Örgütü’nün aldığı kararlar, sonuçlar önümüzdeki onyılları etkileyecek kapsamdadır. Sermayenin küresel saldırısının şiddetinin artırılarak sürdürülmesine en iyi yanıt ise, sosyalizm programını kuşanmış bir devrimci sınıf hareketi olacaktır.

BBC ile istihbarat örgütü M15 işbirliği

Burjuva medya kurumları içinde İngiliz yayın kuruluşu BBC’nin, objektif haberciliği ve ifade özgürlüğünü temel alan bir yayın çizgisi izlediği iddia edilir. Bu iddianın yaygın kabul görmesi, kapitalist/emperyalist dünya sisteminin en profesyonel propagandacılarından biri olan bu kurum hakkında ciddi yanılsamalar yaratılabilmektedir. Oysa bu kurumun sicilinde sayısız kirli sayfa mevcuttur. Ancak kamuoyuna yeni açıklanan belgeler, BBC’nin bünyesinde çalışan personelin haklarını bile ayaklar altına aldığını gözler önüne serdi.

BBC, inceltilmiş kapitalist propagandanın yanısıra sinsî bir komünizm düşmanlığının simgesidir. Ortaya çıkan belgeler, BBC’nin sadece yayın alanında değil, fakat hayatın her alanında katı bir anti-komünist tutum içinde olduğunu göstermektedir. *The Sunday Telegraph* gazetesi, İngiliz istihbarat teşkilatı MI5’in BBC çalışanları hakkında yürüttüğü soruşturmasıyla ilgili gizli belgeleri açıkladı. MI5’in BBC’nin muhabirleri ve editörlerinin politik geçmişlerini araştırdığını bildiren gazete, BBC’nin 6 bin 300 çalışanının izlendiğini, politik fikir ve aktiviteleri nedeniyle bazı çalışanların ise terfi alamadığını ortaya çıkardı.

BBC yönetiminin isteğiyle kurumun binlerce çalışanı hakkında gizli servis tarafından dosyalar hazırlandığını yazan gazete, bu dosyalarda BBC çalışanlarının özel ve politik geçmişlerinin detaylı olarak incelendiğini, soruşturmaya uğrayanlar arasında ünlü muhabirlerin de bulunduğunu açığa çıkardı.

Sunday Telegraph gazetesinin açıkladığı 1983 tarihli BBC yazışmasında; “Çalışanların kişisel bilgilerini istihbarat teşkilatıyla paylaşıyoruz. Çalışanların uygunsuz bir politik bağlantıları varsa, bize bildiriyorlar, BBC olarak biz de bu bilgiyi değerlendiriyoruz” ifadeleri yeralıyor. Haberde, BBC’nin çalışanlarının yanısıra eşlerinin de politik geçmişlerini araştırdığı vurgulandı.

Ortaya çıkan belgeler, komünizm düşmanlığının borazanı BBC’nin 1980’lerin başında, İngiliz Komünist Partisi, Sosyalist İşçi Partisi, Devrimci İşçi Partisi gibi şu veya bu düzeyde sisteme muhalif olan politik örgütleri kara listeye aldığını gösteriyor.

The Sunday Telegraph gazetesi, bu kirli işbirliğine dair bilgilerin belli ölçüde bilindiğini, ancak BBC’nin üst düzey yetkililerinin sendikalar ve diğer basın kurumlarından gelen baskılara karşı MI5 ile ilişkilerini örtbas etmeye çalıştığını, açığa çıkanları ise inkar ettiğini, BBC’nin şimdiki yönetiminin de konuyla ilgili açıklama yapmaktan kaçındığını yazdı.

Söylemde, objektif haber akışının, düşünce ve ifade özgürlüğünün, bireysel hak ve özgürlüklerin dokunulmazlığını savunun BBC’nin ufku M15 istihbarat örgütüyle giriştiği işbirliği ile belirlenmektedir. Bu işbirliği tiksinti verici olmakla birlikte, şaşırtıcı değildir. Zira hem M15 hem de BBC İngiliz burjuvazisinin çıkarlarını korumakla mükelleftir.

General Motors işçileri Portekiz’deki sınıf kardeşleriyle dayanışma içinde

Büyük tekellerin pervasız saldırılarının hedefinde bu defa Portekizli işçiler var. GM’nin yetkilileri, Ekim ayının sonunda Portekiz Azambuja’daki fabrikayı kapatıp 1150 işçiyi kapı dışarı edeceklerini bir süre önce ilan etmişlerdi. Şirket adına yapılan açıklamada, üretimin, araç başına 500 Avro tasarruf yapılmak üzere Portekiz’den İspanya’ya kaydırılacağı bildirilmişti.

Gerçekte bu saldırı, Avrupa’daki GM fabrikalarında çalışan bütün işçileri kapsamaktadır. Ancak silah ve otomotiv tekeli GM, işçilerin kıta çapında birleşik mücadelesini engellemek için saldırıyı zamana yayma taktiği izliyor. Geline aşamada içiler de bunun farkında. Topun ağzındaki Portekizli işçilerle dayanışmanın yayılması da bunun göstergesidir.

Geçen hafta Rüsselsheim Opel Fabrikası’nda 5 bin işçinin iş bırakmasının ardından Bochum ve Eisenach’taki Opel işletmelerinde dayanışma eylemleri yapıldı. Bu arada İsveç’te de, GM’ye bağlı üç Saab fabrikasında çalışan işçiler, Portekizli sınıf kardeşleriyle dayanışmak için işbiraktı.

Dayanışma eylemleriyle ilgili IG Metall Sendikası adına yapılan açıklamada, Azambuja’daki işçilerin başına gelenin 2008’e kadar Avrupa’daki 12 GM fabrikası işçilerinin başına geleceği belirtildi. Şirketin 2008 yılına kadar 30 bin işçiyi sokağa atmayı planladığını bildiren IG Metall temsilcisi Ulrike Kleinebrahm, bu nedenle dayanışmanın çok önemli olduğunu ifade etti.

Aynı sendikanın Kuzey Ren Vestfalya sözcüsü Wolfgang Nettelstroth da, Bochum ve diğer yerlerde yapılacak dayanışma eylemleriyle şirkete baskı yapmayı amaçladıklarını söyledi. Avrupa’daki GM fabrikalarındaki sorunların “işçi ücretlerinin yüksek olmasından değil, şirketin kendi hatalarından kaynaklandığını” belirten sendikacı, Azambuja ile dayanışmanın yaygınlaştırılacağını ve sürekli kılınacağını ifade etti.

IG Metall Sendikası’nın sicilinde bakıldığında, bu söylemlerin pek bir değer taşımadığı görülüyor. Nitekim Bochum’daki işyeri temsilcileri, 2004 yılında Opel Bochum işçilerinin işyerlerini korumak için başlattıkları grevlerin IG Metal İkinci Başkanı Bertholt Huber ve Opel Tekeli BR Başkanı Klaus Franz tarafından kırıldığını hatırlatarak, işçilerin eylemlerin sembolik olarak kalacağı korkusu taşıdıklarına dikkat çektiler.

Patronun değişik ülkelerdeki, hatta aynı ülkedeki değişik fabrikalardaki işçileri birbirine düşürmek için çaba harcadığını dile getiren temsilciler, bu nedenle dayanışma eylemlerinin yasak savmak sınırlarında tutulması halinde bir işe yaramayacağını hatırlatıyorlar.

Avrupa’daki 12 fabrikanın işçileri ortak bir direniş örebilirlerse eğer, GM patronlarına geri adım attırmak hiç de zor olmayacak.

100 bini aşkın Avustralyalı işçi ve emekçi iş yasasını protesto etti

Emekçiler üzerine zehir saçan düzenin propaganda araçları, Avustralya’yı, sorunlardan arınmış, herşeyin düzgün işlediği, refah düzeyi yüksek, bütçesi fazla veren örnek ülke olarak gösterir. Bu propaganda ile sömürü, yağma ve kölelik ile özdeşleşen kapitalist sistem şirin gösterilmeye çalışılır. Oysa Avustralyalı işçi ve emekçilerin tepkilerine bakıldığında, tablonun yansıtıldığı gibi “pembe” olmadığı kolaylıkla anlaşılır.

Bütçesi “fazla veren” Avustralya burjuvazisi, işbaşındaki hükümet eliyle çıkardığı yeni iş yasaları ile sosyal hakları gaspetimeye, hatta işçi sınıfının sendikalaşma hakkını ortadan kaldırmaya teşebbüs etmektedir.

Geçen yılın sonunda yürürlüğe giren sözkonusu yasaların geri çekilmesi talebiyle alanlara inen 100 bini aşkın işçi ve emekçi, gerici hükümete ciddi bir uyarı yaptı. Ülkenin dört bir yanında yaptıkları eylemlerle hayatı durduran işçiler, başkent Sydney, Melbourne ve diğer kentlerde gerçekleştirdikleri eylemlerde, hükümet ve yeni yasa karşıtı şiarlar yükselttiler.

Sermaye hükümeti, işçi sınıfını hedef alan yasanın “üretimi arttıracak”ı öne sürerek saldırıyı gerekçelendiriyor. Gerici hükümet, yeni yasa uyarınca patronlar işçilere bireysel sözleşmeler imzalatacakları için “sendikal faaliyete gerek kalmayacağını” da ifade ediyor. Böylece hangi sınıfın hizmetinde olduğunu da açıkça ortaya koyuyor.

Hükümetin demagojik açıklamalarına tepki gösteren işçi sendikaları, yasanın ücretlerde düşüşe neden olacağını, işten çıkarmaları kolaylaştıracağını ve iş güvenliğini azaltacağını belirtiyorlar.

Kazanılmış hakları hedef alan yeni iş yasası ve buna karşı Avustralya çapında yapılan protestoların, emek hareketinin canlanmasının yanı sıra, hükümetin ve icraatlarının sorgulanmasına da neden olduğu bildiriliyor. Bazı kaynaklar, Avustralyalı işçi ve emekçilerin temel hakları için hareketlenmesinin, Irak’ta devam eden emperyalist işgale asker göndererek, savaş kundakçılarının suç ortağı olan muhafazakar parti hükümetinin, gelecek yıl yapılacak seçimlerde hezimete uğramasının zeminini de hazırlayacağı bildiriliyor.

“Guantanamo mahkemeleri yasadışı”

Amerikan Yüksek Mahkemesi, Guantanamo’da tutulan esirlerin yargılanması için Bush yönetiminin kurduğu askeri mahkemelerin yasadışı olduğuna hükmetti. Mahkeme, bu mahkemelerle Cenevre Konvansiyonu ve Amerikan yasalarının ihlal edildiğine işaret ediyor...

Amerikan Yüksek Mahkemesi, Guantanamo üssünde tutulan kişilerin yargılanması amacıyla kurulan askeri mahkemelerin yargılama yetkisinin bulunmadığına ve hukuka aykırı olduğuna karar verdi. Mahkemenin hakimlerinden Paul Stevens, Amerikan Anayasası ve Cenevre Konvansiyonu’na göre bu mahkemelerin yasadışı sayıldığını belirterek kararın gerekçesini açıkladı.

Bush yönetiminin terörle mücadele politikasına darbe olarak değerlendirilen bu karar, II. Dünya Savaşı’ndan bu yana Amerikan başkanlarının yetkisi hakkında verilen en önemli kararlardan biri olarak değerlendiriliyor. Amerikan Yüksek Mahkemesi’nin kararı 3 ret oyuna karşı, 5 evet oyuyla alındı.

Emsal teşkil ediyor

Karar, bir zamanlar El Kaide lideri Usame Bin Ladin’in şoförü olduğu belirtilen Yemenli tutuklu Salim Ahmed Hamdan’ın, savaş esirlerinin haklarını düzenleyen Cenevre Konvansiyonu’nun ihlal edildiği şikayeti üzerine alındı. Guantanamo’da 4 yıl bulunan Hamdan’ın şikayetini değerlendiren mahkeme, sanığın askeri mahkemede yargılanmasına devam edilemeyeceği sonucuna vardı.

Kararda, “Hamdan’ı yargılamak için toplanan askeri komisyonun yetkisi olmadığına karar verildi, çünkü komisyonun yapısı ve işleyişi, savaş suçlularına muameleyle ilgili uluslararası anlaşmayı ve Amerikan askeri yasalarını ihlal etmektedir” ifadeleri yer aldı. Karar, yeni kurulan askeri mahkemede yargılanan 10 tutsak için de emsal teşkil ediyor.

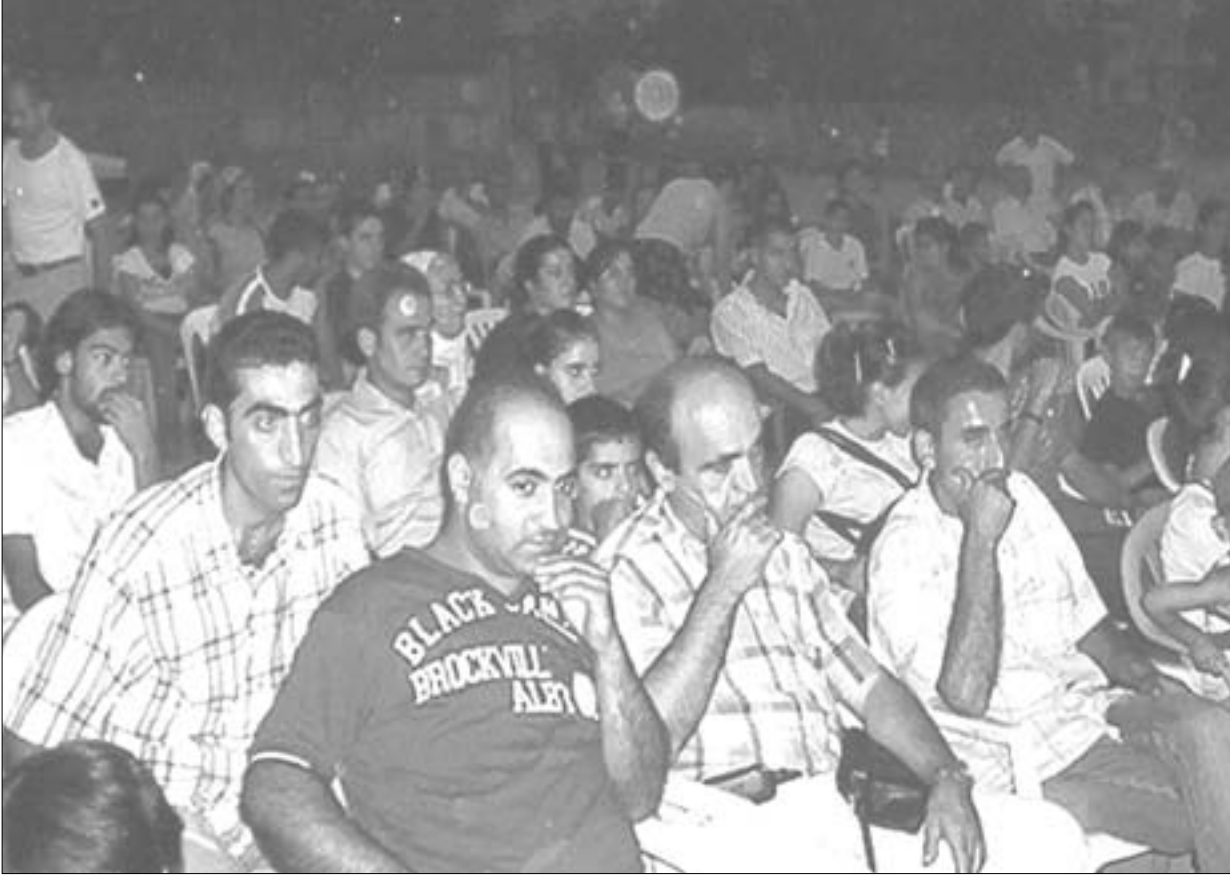
Bush’a Guantanamo baskısı

ABD Başkanı George Bush ve yönetimi, terör şüphelilerini yargılanma hakkı tanımadan tuttuğu Guantanamo üssü nedeniyle uzun zamandır baskı altındaydı. Avrupa Birliği, bu konudaki rahatsızlığını geçen hafta Viyana’da yapılan ABD – AB Zirvesi’nde Başkan Bush’a doğrudan iletmişlerdi. Avrupalı politikacılar, Guantanamo’nun kapatılmasını talep ederken, Bush da bu kaygıları anladığını ve üssün kapatılmasını kendisinin de istediğini söylemişti. Ancak tutukluların serbest bırakılmasının ise mümkün olmadığını savunmuştu.

Guantanamo’da tuttuğu kişileri “savaş esiri” kapsamında değerlendirmeyen ABD, uluslararası tepkilere rağmen üssün kapatılmasına yanaşmıyor. Mahkeme, iki yıl önce de Bush’un terör şüphelilerinin yakalanması, mahkeme önüne çıkarılması ve avukatla görüşmelerinin süresiz ertelenmesi yetkisinin bulunduğu iddiasını reddetmişti. Afganistan’daki savaşın ardından terör şüphelilerinin getirildiği Guantanamo’da 450 esir tutuluyor.

Ajanslar
(DW-WORLD.DE)

2 Temmuz etkinliklerinden...

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde 2 Temmuz etkinliği...

Karanlığa meşale olanlar küllerinden yeniden doğarlar!

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi olarak 2 Temmuz'da Sivas'ta şehit düşenleri anma etkinliği gerçekleştirmeye karar verdik. Etkinlikten bir hafta önce çağrı afişlerimizi Şakirpaşa Caddesi'nde bulunan esnafların mekanlarına astık. Bu sırada birçok insanla sohbet ettik. Uçak, Ova ve Şakirpaşa mahallelerinde 3 bin adet el ilanı dağıttık.

Anma etkinliğimiz 2 Temmuz akşamı saat 19:30'da Sivas başta olmak üzere tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından açılış konuşmasıyla devam etti. Sivas katliamının aslında işçi ve emekçilerin mücadelesini bölüp parçalamaya yönelik planlı bir katliam olduğunu anlatan ve birleşik, devrimci bir mücadeleye çağrı yapan açılış konuşması ilgiyle dinlendi. Mahalleli bir arkadaşımızın sunduğu kısa dinleti etkinliğin içeriği

bakımından oldukça anlamlı oldu. Daha sonra sahneye Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Tiyatro grubu çıktı ve "Yeniden Doğarız Ölümlerden" adlı sokak tiyatrosu sahneledi. Tiyatro oyunu izleyenleri fazlasıyla etkiledi. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Şiir grubu şiirleriyle kitleyi duygulandırdı. Şakirpaşa Mahallesi'nde oturan bir başka arkadaşımız müzikleriyle etkinliğe katkı sundu. Ardından sahneye yine Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Şiir grubu çıktı. Sivas katliamıyla ilgili 7 ayrı şiir okuyan grup etkinliğe ayrı bir renk kattı. Sivas katliamını anlatan belgeselin gösterimi büyük bir sessizlik ve ilgiyle izlendi. Sessizlik katliamın anlatıldığı bölümde izleyenlerden bir arkadaşın haykırdığı sloganla bozuldu. "Faşizme ölüm halka hürriyet!" sloganı açık alanda yankılanırken, civarda bulunan kolluk güçleri de hareketlendi.

"Sivas şehitleri ölümsüzdür!", "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarının atıldığı etkinliğe yaklaşık 200 kişi

katıldı. (*Şakirpaşa İşçi Kültür Evi/Adana*)

TUYAB Ulucanlar'daki kadın tutsaklara saldırıyı protesto etti...

"Tecrit kaldırılсын, hücreler kapatılсын!"

Devlet, 30 Haziran günü Ulucanlar Cezaevi'nin boşaltılacağı gerekçesiyle Nilüfer Şahin, Figen Çağrı ve Necla Çomak isimli üç devrimci kadın tutsağa saldırmış, Sincan L tipi Cezaevi'ne götürülene kadar yol boyunca işkence etmiştir. Cezaevine gelindiğinde ise kadın tutsaklar zorla soyularak arandıktan sonra tek kişilik hücrelere konulmuştur.

TUYAB bu saldırıyı protesto etmek amacıyla bugün Taksim Galatasaray Postanesi'nin önünde saat 12:00'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. "Tecrit kaldırılсын, hücreler kapatılсын!" pankartının açıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Eylemde sık sık "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi

katilleri boğacak!" sloganları atıldı.

Yapılan açıklamada, "Bizler hapishane idaresine soruyoruz: Adli Tıp getirilmeleri için yaralarının iyileşmesi mi bekleniyor? Bugüne kadar onlarca katliam ve direnişe tanıklık etmiş olan Ulucanlar Hapishanesi, bir kez daha devrimci kadınların onurlu direnişine tanık olmuştur. 1999 yılı 26 Eylül'ünde 10 devrimci tutsağın vahşice, işkence edilerek katledilmesi ve devrimci tutsakların destansı direnişi, hafızamızda tazeliğini korumaktadır. Ulucanlar tarihi, hapishaneler mücadelesi bakımından direnişler tarihidir" denildi. Eylem Adalet ve İçişleri bakanlıklarına faks çekilmesiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sultanbeyli-Başaran'da 2 Temmuz eylemi...

Sivas katliamının 13. yılında, Sultanbeyli Başaran Mahallesi'nde 1 Temmuz günü bir dizi ilerici güç ile biraraya gelerek bir yürüyüş gerçekleştirdik. 20 kişinin katıldığı eylem, minibüs yolu üzerindeki Çağ Kırathanesi'nde yapılan çağrıyla başladı. Daha sonra alkışlar ve sloganlar eşliğinde süren yürüyüş, yol üzerindeki diğer kahvede yapılan konuşma ile devam etti.

Mahalle arasında alkış ve sloganlarla devam eden yürüyüş birçok mahalleli tarafından da alkış ve zafer işaretleri ile desteklendi.

Yaklaşık 20 dakika süren yürüyüşün ardından Okul Meydanı'na gelindi. Burada yapılan saygı duruşunun ardından Kadıköy'de yapılacak mitingin çağrısı ile eylem sonlandırıldı. (*Kızıl Bayrak/Sultanbeyli*)

Gülsuyu'nda Sivas katliamı lanetlendi...

"Sivas, Gazi, 19 Aralık... Katleden devlettir!"

2 Temmuz akşamı BDSP, DHP, HÖC, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, PSAKD Maltepe Şubesi, ESP ve Gülsuyu Sanat ve Hayat Kültür Merkez tarafından örgütlenen eylem kitlenin Son Durak'ta toplanmasıyla başladı. Buradan Özgürlük Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçen kitle en önde Sivas şehitlerinin resimlerini taşıdı.

"Sivas, Gazi, 19 Aralık... Katleden devlettir!" pankartının taşındığı eylemde devletin katliamcı kimliğini öne çıkaran sloganlar atıldı. Kitleler hesap sormaya çağrıldı.

Coşkulu bir yürüyüşün ardından Özgürlük Meydanı'na gelindi. Basın açıklamasının ardından Grup Anadolu Türküleri sahneye çıktı. Yerel sanatçılar Cihan ve Ali'nin ardından Grup Yürek Çağrısı sahnede yerini aldı. Ayrıca mahalleden iki arkadaş da Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'in şiirleri ile etkinliğe katkı sundular. Etkinlik Beksav'ın hazırladığı sinevizyon gösterimi ile son buldu.

Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. (*Kızıl*

Bayrak/Maltepe)

ÇAM-DER'de 2 Temmuz etkinliği

Bir hafta boyunca dernek bahçesinde 2 Temmuz konulu fotoğraf sergisi düzenleyen Çamlıkule Kültür-Sanat ve Dayanışma Derneği 1 Temmuz akşamı Sivas şehitlerini anmak amacıyla bir etkinlik düzenledi. Saat 20:30'da saygı duruşu ve sinevizyon gösterimiyle başlayan etkinlik daha sonra dernek üyelerinden oluşan tiyatro ve şiir grubunun hazırlamış olduğu programla devam etti. Tümüyü dernek çalışanlarının kendi güç ve olanaklarıyla düzenlediği etkinlik oldukça iyi hazırlanmıştı. (*Kızıl Bayrak/İzmir*)

İzmir: Sivas katliamını unutturmayacağız!

1 Temmuz Cumartesi günü Çiğli Belediyesi önünde Sivas katliamı ile ilgili toplu olarak bildiri dağıtımı ve basın açıklaması yapıldı. Basın metninin okunmasının ardından eylem şiirlerle devam etti. Eylemden sonra semt pazarında bildiri dağıtımına devam edildi. Çiğli'deki işçi ve emekçiler 2 Temmuz'da yapılacak mitinge davet edildi. (*Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi çalışanları*)

PSAKD Maltepe Şube’nin 2 Temmuz çalışmalarından...

Semahlar yanmaz, türküler susmaz!

PSAKD Maltepe Şubesi Sivas şehitlerini anmak için bir dizi eylem ve etkinlik düzenledi. 29 Haziran akşamı dernekte yapılan film gösterimi ile süren çalışmalar eylemlerle devam etti.

Can Dünder’in hazırladığı “O Gün” belgesel serisinin 2 Temmuz’u anlatan bölümü 29 Haziran akşamı dernekte gösterildi. 19:30’daki gösterime katılan 30 kişinin ilgiyle izlediği film, yetişemeyenler için 21:30’da yeniden gösterildi, bu kez filmi 40 kişi izledi.

29 Haziran akşamı Heykel’e çıkılarak yapılan eyleme 50 kişi katıldı. Burada yapılan konuşmalarda Trabzon’da yaşanan faşist saldırılara değinilerek mücadele çağrısı yapıldı.

Ardından Asım Bezirci’nin yaşamı okundu ve Edip Akbayram’ın “Sivas Ağdı” hep birlikte söylendi.

30 Haziran günü ise birkaç dakikalık bir gecikmeyle başlayan eyleme ilgi yoğunluğunda. Eylem saatinden önce Heykel’e gelerek bekleyenlerle birlikte 60’ı aşkın bir kitleyle gerçekleşen eylemde, Pir Sultan’ın yaşamı anlatıldı. Pir Sultan’ın Hızır Paşa karşısındaki tutumu ile geleneğimizin temel bir parçası olduğu söylendi.

1 Temmuz Cumartesi günü akşam saatlerinde ise Nurettin Sözen Parkı’nda yapılan etkinlikle Sivas katliamının hesabını sormak için 2 Temmuz mitingine çağrı yapıldı.

Etkinlik saat 19:30’da saygı duruşu ile başladı. Ardından açılış konuşmasını yapmak üzere Şube Başkanı İlhan Kılıçarslan söz aldı. Sivas katliamının planlı bir faşist katliam olduğunu vurgulayan Kılıçarslan, devletin katliamcı geleneğine karşı örgütlülükleri güçlendirme çağrısı yaptı. İlgiyle dinlenen konuşma sırasında sloganlar da atıldı.

Ardından sahne alan Hasan Sağlam türkülerini söylemeye başladı, fakat teknik sorun yaşanması üzerine programını kısa tutmak durumunda kaldı. Tiyatro sanatçısı Tekin Ağacık’ın şiir okuması sırasında da devam eden sorun alana gelmiş insanların azalmasına da yol açtı.

Nesimi Çimen’in eşi ve Sivas’ta yaralı kurtulan Makbule Çimen Sivas’ta yaşanan acının unutulacak gibi olmadığını, unutmayacağımızı, affetmeyeceğimizi dile getirdi ve 2 Temmuz mitingine çağrı yaptı. Çimen’den sonra söz alan PSAKD Genel Merkez yöneticisi Erdal Yıldırım da Sivas’ın planlı bir katliam olduğunu vurgulayarak sorumlunun devlet olduğunu söyledi. Sivas katliamını ayrıntılarıyla aktaran Yıldırım’ın konuşması ilgiyle dinlendi.

Halk ozanı Hüseyin Çelik Sivas üzerine kendi yaktığı türküler söyledi. Mahalle Muhtarı Sabri Şakar Sivas katliamı ile yıkımlar arasında bağ kurarak aynı karanlık ellerin mahallemize uzanmaya çalışmasına izin vermeme çağrısı yaptı.

Konuşmalarla alanda politik bir hava oluştu. Sahneye çıkan Musa Şirin de şiirleriyle bu havayı güçlendirdi. Pir Sultan’ın dizeleriyle kitleye seslenen Şirin’in okuduğu şiirler alanda tabiri yerindeyse bıçak havası yarattı, Sivas’ın anısını diriltti.

Grup Göç’ün sahneye çıktığı sırada alanda artık oturmuş bir hava vardı, ses düzeni sorunu da çözülmüş durumdaydı. Göç’ün söylediği parçalara izleyenler de eşlik etti. Göç’ten sonra ise sahneye Nurettin Güleç çıktı. Sivas katliamı ve güncel politik gelişmeler üzerine başarılı bir konuşma yapan Güleç, süren tecrit işkencesine ve Filistin’deki operasyonlara değindi. Türkçe ve Kürtçe parçalar söyleyen Güleç’e kitle de eşlik etti. Amerika Katil Katil parçasına katılan kitle bundan sonraki parçaları da coşkuyla söyledi. Mercan şehitleri üzerine yazılmış bir parçanın söylenmesinin ardından da “Mercan şehitleri ölümsüzdür!” sloganı atıldı.

Kapanış konuşmasıyla etkinlik sona erdi.

Etkinliğe tüm olumsuzluklara rağmen 400’e yakın emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Maltepe

Mamak’ta 2 Temmuz mitingine çağrı yürüyüşü...

Katil devlet hesap verecek!

1 Temmuz Cumartesi günü Mamak’ta “13. yılında Sivas katliamını unutmamak, unutturmayacağız!” şiarıyla bir yürüyüş ve anma etkinliği düzenledi. Mamak İşçi Kültür Evleri, PSAKD Mamak Şube, AKA-DER, Emekli-Sen Mamak Şube, Emep Mamak İlçe Örgütü, Gökçe Harman Köy Derneği, İdilcan Kültür Merkezi, Kaldıraç, Mamak ESP, Mamak Halkevleri ve ÖDP’nin katılımcı olduğu yürüyüş saat 18:15’te Tek- Mezar Hacı-Bektaş’ı Veli Parkı’nda kortejlerin oluşturulmasıyla başladı. Ortak pankartın arkasında PSAKD, AKA-DER-Kaldıraç, EMEP, İdilcan Kültür Merkezi, ESP, Halkevleri, Mamak İşçi Kültür Evleri, ÖDP pankartları ve flamlalarıyla yer aldılar. Eyleme HKP ve DTP Mamak ilçe örgütü de destek verdi.

Sermaye devletinin kolluk güçleri, yürüyüşün başından itibaren provokatif ve saldırgan bir tutum sergiledi. Kolluk kuvvetleri yürüyüşün başlayacağı parkın etrafında müdahale etme amaçlı konumlandığı sırada, Nato Yolu Caddesi trafiğe kapatılarak yürüyüş başladı. Bunun üzerine devlet, eyleme Mamaklı işçi ve emekçilerin katılımını engellemek amacıyla yürüyüş kolunun ön tarafına çevik kuvveti yürütmeye başlattı. Buna karşı sergilenen kararlı tutumla çevik kuvvet yürüyüş güzergahının çevresinden uzaklaştırıldı.

Yaklaşık 400 kişilik kitle yürüyüş boyunca slogan attı.

“Pir Sultan’dan Madımak’a asan da yakan da devlettir!/Mamak İşçi Kültür Evleri” pankartı arkasında çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu kortejleriyle komünistler eylemin en kitlesel ve coşkulu kortejlerden birine sahiptiler. İşçi Kültür Evleri kortejinde devletin katliamcı kimliğini teşhir eden konuşmaların ve sloganların yanısıra sık sık devrim ve sosyalizm sloganları atıldı.

Kitle Tuzlucaır Mahallesi’ne geldiğinde yürüyüşe katılan emekçilerle birlikte sayı 500’ün üzerine çıkmıştı. Öncesinde ses düzeninin kurulduğu Tuzlucaır Mahallesi’nin göbeğinde bekleyen emekçiler alkış ve sloganlarla yürüyüş kolunu karşıladı. Eylem alanına girilmesiyle birlikte ortak sloganlar atılmaya başlandı. Mahallenin merkezi üç koldan trafiğe kesildi. Burada da devletin yoğun ablukası devam etti.

Anma eylemi açılış konuşması ve saygı duruşuyla başlatıldı. Ardından Sivas’ta katledilenlerin isimleri okunarak “yaşıyor” sloganı atıldı. Saygı duruşundan sonra PSAKD Mamak Şube Başkanı Mustafa Karabudak ortak metni okudu. Ardından yine PSAKD Mamak Şubesi’nin gençlerinden oluşan semah ekibi programda yerini aldı. Kitle tarafından ilgiyle izlenen semah gösterisi sırasında polis olduğu tahmin edilen birisi sözlü saldırıda bulundu. Olay üzerine kısa bir arbede yaşandı. Gerek eyleme katılan emekçilerin gerekse eylem komitesinin müdahalesi ile saldırıya gereken yanıt verildi. Bu sırada kürsüden yapılan konuşma kitlede toparlayıcı bir etki yarattı.

Konuşmanın ardından kitle coşkulu bir şekilde “Katil devlet hesap verecek!” sloganını attı. Program kaldığı yerden kesintisiz bir şekilde devam etti. Yapılan semah gösteriminin ardından sahneye İdilcan Kültür Merkezi Müzik topluluğu çıktı. Kitle devrimci ezgiler eşliğinde halaya durdu. Müzik grubu dinletisini gerçekleştirdikten sonra Zeynep Karababa Türküleri ile programdaki yerini aldı.

2 Temmuz mitingine yapılan çağrının ardından kitle kortejler oluşturarak mahalle içine doğru yürüyüşe geçti. Mahalle muhtarlığının önüne gelindiğinde eylem bitirildi.

Eylemden notlar;

* Mamak’ta öncesinde ortak park etkinliği olarak gerçekleştirilen anma etkinliği bu sene eylemli bir şekilde örgütlendi. Anma etkinliği fiili meşru miting olarak gerçekleştirildi.

* Eylemin ön hazırlığında 1000 afiş, 3000 el ilanı ve ses aracı kullanıldı. Anlamli bir kitle çalışması gerçekleştirildi.

* Eyleme mahalle halkının ilgisi oldukça yoğunluğunda. Yürüyüş güzergahında yol boyunca yüzlerce Mamaklı alkış ve sloganlarla destek sundu. Bir bölümü kortejlere katıldı. Polisin provokatif tutumu nispeten emekçilerin üzerinde bir gerilim yaratsa da eyleme katılımda belirleyici olmadı.

* Öncesinde yapılan eylemlere nazaran emekçi katılımı yüksek oldu.

* Nitelik açısından politik özü güçlü bir eylemdi.

Mamak İşçi Kültür Evleri

Partizan ile sınıfın mücadele ve örgütlenmesinin önündeki engeller üzerine konuştuk...**“Sadece ekonomik-demokratik haklar için yürütülen mücadele ile tıkanma noktaları aşılamaz”**

- Uzun süredir hem siyasal özneler hem sendikalar cephesinden sınıf hareketinde ve mücadelesinde bir tıkanma olduğu tespiti yapılıyor. Sınıf hareketiyle doğrudan bağlı olan, çalışması olan çevreler tarafından da bu sorun dile getiriliyor. Kuşkusuz bunun farklı sebepleri var, tek nedene bağlamak çok olanaklı değil. 12 Eylül

darbesinden tutun da öncü işçi kuşağının biçilmesine, sendikal hareketin bugün geldiği duruma, sendikal bürokrasiye, siyasal öznelerin sınıf içerisinde yeterince olamamasına kadar çeşitli nedenler sayılabilir ve kuşkusuz herkesin de kendine göre bir yaklaşım,ı bir değerlendirmesi var. Mevcut tabloda sınıf mücadelesinde bir tıkanma yaşanıyor. Mücadelenin ve örgütlenmenin önünde birçok engel var. Siz bunun nedenlerini neye bağlıyorsunuz?

Partizan: İlk etapta vurgulanması gereken nokta; bir tıkanmanın yaşandığının doğru olmasıyla birlikte, bunun sınıf mücadelesi açısından değil, asıl olarak sınıf mücadelesine önderlik eden siyasal öznelerin önderlik noktasında yaşadığı tıkanıklık olduğudur. Emperyalizme bağımlı ve faşizmle yönetilen ülkemizde, sınıf mücadelesi her alanda tüm keskinliği ile devam etmektedir. Burada sınıflar arası mücadelenin tüm keskinliği ve hızı ile devam ettiğinin altını çizerken, sınıf mücadelesine önderlik eden güçlerin ise ciddi boyutlardaki yetersizliğinden söz etmek gerekmektedir.

Kuşkusuz bu tartışma kendi içinde oldukça kapsamlıdır ve bizler açısından yöneltilen soru ile birlikte düşünüldüğünde ana temayı teşkil etmemektedir. Bizler gelinen aşamada işçi sınıfının mücadelesi ve asıl olarak da bu mücadeleye önderlik etme misyonu ile ortaya çıkan sendikaların durumunu değerlendirmek durumundayız.

Öncelikli olarak şunu vurgulamak gerekir ki; ülkemizde bugün adı geçen, işçi sınıfının mücadelesine önderlik ettikleri iddia edilen konfederasyonların durumu dünden bir farklılık taşımamaktadır. Dolayısıyla da 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası bu sendikaların üzerinde ezme boyutuyla bir etki yaratmanın ötesinde asıl olarak bu sendikaların niteliğinin açığa çıkması gibi bir rol oynamıştır.

Ülkemizde işçi sınıfının mücadele geleneğinin önemli dönüm noktalarına baktığımızda, **15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, ‘89 Bahar Eylemleri** gibi eylemler öz olarak kendiliğinden gelişen hareketler niteliğinde olmuştur. Ülkemizde işçi sınıfının önemli mücadele günlerinde harekete bu niteliğin damgasını vurması, işçi sınıfının mücadelesine önderlik zaafiyetinin anlaşılması açısından bizler açısından oldukça önemlidir. 15-16 Haziran’ları, Tarih’leri boğmaya çalışan konfederasyon önderliklerine rağmen işçiler ülkemizde önemli direniş günlerini yaratmıştır. Bugün işçi sınıfı hareketinin mevcut tablosuna da baktığımızda benzer bir durumu görmek mümkündür. SEKA, TÜPRAŞ, TEKEL işçilerinin gerçekleştirdiği eylemler böyle eylemlerdir. O süreçte konfederasyonların biraraya gelerek yoğunlaşan işçi eylemleri ile ilgili olarak ortaya koydukları tutumlara baktığımızda ise, dün olduğu

İşçi sınıfının gündemlerinin sınıf mücadelesinin gündemleri ile birleştirilmesi ve bu konuda yoğun devrimci propaganda çalışmasının yürütülmesi mevcut mücadelenin en temel ihtiyaçlarından biridir. Bu ihtiyacın giderilmesi işçi sınıfının mücadelesinin doğru yöne kanalize edilmesi üzerinde durulacak en temel noktalardan biridir.

gibi bugün de mücadeleyi engelleme ya da frenleme tutumu içine girdiklerini rahatlıkla görürüz. SEKA ve diğer direniş örneklerinde olduğu gibi engelleyemedikleri koşulda ise direnişe eşlik etme pratik tutumu geliştirmişlerdir.

Tüm bu pratik tutumlar **-ki bunlar özünde siyasi tutumlardır-** DİSK, KESK gibi reformist ve revizyonist önderliklerin düzene yedeklenmesi gerçeğini gösterirken, ülkemiz hakim sınıfları gerici, faşist unsurlara kurdurdıkları Türk-İş, Hak-İş gibi bütünüyle devlet tarafından yönlendirilen sendikalarla da ülkemizdeki işçi sınıfının mücadelesini boğma ve engelleme pratiğini ortaya koymaktadır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bu gerçekler bugün açığa çıkan olgular değildir. Bu konfederasyonların kuruldukları günden bugüne taşıdıkları niteliklerdir. Bu anlamıyla da 12 Eylül sürecini konfederasyonlar açısından farklı olarak ele almak ve değerlendirmek gerekir.

Bugün işçi sınıfının mücadelesinin gelinen aşamadaki tıkanma durumundan söz etmek için bu hareketin yönelimi ve bu hareketlere yön veren siyasi öznelerin durumu açısından belli noktaların üzerinde durmak gerekir. Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağlı ve faşizmle yönetilen bir ülkede sınıf mücadelesi oldukça keskin bir zeminde yol almaktadır. Bu keskin zeminin işçi sınıfına taşınması ve oynaması gereken rolün kavratılması, belirleyici bir önem kazanmaktadır. İşçi sınıfının mücadelesinin sadece ekonomik ve demokratik taleplerle yürümesi ve dışarıdan taşınacak olan bilincin bunlarla sınırlandırılması bugün söz edilen tıkanmanın en temel noktasını oluşturmaktadır. Ekonomik ve demokratik talepler, geniş yığınlarla bağ kurulması, ilişkiye geçilmesi anlamında önemlidir. Ancak mücadelenin geliştirilmesi ve ileri bir noktaya taşınması anlamında eksiktir, yetersizdir. Bugün dünyada emperyalistlerin uyguladıkları politikalara ve ülkemiz hakim sınıflarının geliştirdiği bir dizi saldırıya karşı işçi sınıfının bilinçlendirilmesi ve harekete geçirilmesi zorunluluğu sınıf mücadelesinin pratiğine damgasını vurmadığında, işçi sınıfı açısından kısa süreli direnişlerin yaşanmasından öte bir durum gerçekleşmemektedir/gerçekleşmeyecektir de. Özelleştirme, sendikasızlaştırma ve daha bir dizi saldırıya karşı direnişler yürüten işçi sınıfının mücadele zemininin bunlarla birlikte geliştirilmesi bir zorunluluktur. Bu noktada yaşanan yetersizlikler, mücadelenin önünde oldukça ciddi engeller oluşturmaktadır. Örneğin ülkemizde Kürt halkına yönelik kapsamlı saldırılara ya da hapishanelerde geliştirilen saldırılara karşı işçi sınıfının geliştirdiği tepkiye baktığımızda, ciddi bir karşı koyuşun olmadığını çok rahatlıkla görebiliriz. Tabii bu gerçek bize şunu da göstermiştir ki, işçi sınıfının mücadelesini ekonomik ve demokratik taleplerle ileri

taşımak mümkün olmamıştır.

Bugün işçi sınıfının mücadelesinin yönüne baktığımızda bu durum oldukça net görülmektedir. Ülkemizdeki mücadelenin önemli gelişmelerine sınıfın müdahalesini görmek mümkün değildir. Bu durum ise sınıfa önderlik etme misyonu ile hareket eden güçlerin yetersizliklerinden bağımsız, ondan kopuk ele alınamayacak bir durumdur. Bugün işçi sınıfı içinde yürütülecek faaliyet, egemen sınıfların “kritik” saldırıları gözardı edilerek yürütülemez. Devletin şovenist saldırıları tırmandırdığı, devrimci ve komünistlere karşı “terörizm” konseptiyle yürüttüğü saldırılara karşı işçi sınıfının müdahalesini sağlamaksızın bu saldırıları geri püskürtmek mümkün olmayacaktır. Ya da bu saldırıları bir kenara bırakarak sadece ekonomik-demokratik haklar için mücadele yürütüldüğünde mevcut tıkanma noktalarını aşmak mümkün olmayacaktır.

Bugün işçi sınıfının sendikasızlaştırma, özelleştirme saldırısına karşı çıktığı noktada, Kürt halkı başta olmak üzere toplumun diğer tüm kesimlerine yönelen saldırılara karşı duruşu örgütlenmek zorundadır.

- *Sizce bu engeller nasıl aşılır, çözüm önerileriniz nelerdir?*

Partizan: İşçi sınıfının mücadelesinde gelinen aşamada yaşanan tıkanmalarla ilgili yaptığımız saptamalar kendi içinde çözümünü de barındırmaktadır. Bugün bizler açısından temel ve belirleyici olan nokta işçi sınıfının mücadelesinin zeminini siyasallaştırmak, belli demokratik haklar için yürütülen mücadeleyi siyasi iktidara yönelen bir mücadeleye doğru çevirmektedir. Yine SEKA örneğinde de yaşadığımız ve gördüğümüz gibi çoğunluğu AKP’ye oy veren bu işçiler “**Allah belanı versin Tayyip**” sloganları ile eylemlerini gerçekleştirmiştir. Bu işçi kitlelerinin bizzat kendi yaşam pratikleri ile sistemin gerçek niteliklerini anlama noktasında önemli pratiklerdir. Ancak eksik ve yetersizdir. Bu bilincin dışarıdan müdahale ile geliştirilmesi bir zorunluluktur.

Bir diğer nokta ise, mevcut sendikal yönetimlere karşı yürütülecek ve yürütülen mücadelenin kendisidir. Kuşkusuz bu konfederasyon yönetimlerinin devrimci güçler tarafından ele geçirilmesi önemlidir. Ya da bugün belli şube yönetimlerinde devrimci anlayışların bulunması bir kazanımdır. Ancak mücadele konfederasyon ya da belli şubelerin yönetimlerinin ele geçirilmesi ile sınırlandırılmamalıdır. Bugünkü mevcut gerçeklikte sisteme kan taşıyan bu sendikaların kopuş ve militan bir çıkışın örgütlenmesi bir zorunluluktur. Sistemin veya konfederasyonların belirlediği çizgi ve çerçevede bir pratik hat değil, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda bir politik ve pratik hattın örülmesi zorunluluktur.

Bunun yanısıra bugün mevcut sendikal anlayışlara karşı alternatif sendikal anlayışlar geliştiren siyasi öznelerin bu anlayışlarını geliştirilmesi ve kurumsallaşması yönünde daha ciddi adımlar atması bir zorunluluktur.

İşçi sınıfının gündemlerinin sınıf mücadelesinin gündemleri ile birleştirilmesi ve bu konuda yoğun devrimci propaganda çalışmasının yürütülmesi mevcut mücadelenin en temel ihtiyaçlarından biridir. Bu ihtiyacın giderilmesi işçi sınıfının mücadelesinin doğru yöne kanalize edilmesi üzerinde durulacak en temel noktalardan biridir. Bu noktanın anlaşılması ve kavranması başarılar elde edilmesini sağlayacaktır.

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Soner Önal ile son dönemde sermayenin yağmasına açılmak istenen Haydarpaşa Garı’nın işgal süreci üzerine konuştuk...

“Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için mücadeleden başka yol yok!”

- Haydarpaşa Garı’nın sermayenin yağmasına açılması son dönemde birçok çevre tarafından yoğun olarak tartışılıyor. Siz konunun birebir muhatabı olarak süreci nasıl görüyorsunuz?

Yaklaşık 3 yıldan bu yana Haydarpaşa Garı’nın yok edilmesine karşı çalışmalar yürütüyoruz. Demokratik kitle örgütleriyle de ortak çalışmalar yürütüyoruz. Bunların başında Mimarlar Odası geliyor. Şu ana kadar kitlesel anlamda birçok basın açıklaması ve etkinlik yaptık. Çalışanlara ve yolculara bildiriler dağıttık. Aynı zamanda gelişen süreçler konusunda çalışanları bilgilendirmeye çalıştık. Yapılan çalışmalar sonucunda belli bir ilerleme kaydettik aslında. Çünkü kamuoyu nezdinde hiçbir haklı tarafı yok bu projenin hayata geçirilmesinin. Konuya yargı organları ve konuyla bağlantılı koruma kurulu bakıyor. İstanbul’da Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulu olarak geçiyor adı. Bu bölgeye de 5 No’lu kurul bakıyor. Bu kurulun kararları var ve çıkan kararlar bu projeyi hayata geçirmek isteyenlerin ellerini boşa çıkarmış durumda.

Fakat ülke tarihinin en kural tanımaz hükümeti bu hükümet galiba. Çünkü hiçbir kurul kararını, yargı kararını dikkate almıyor. Kendi koyduğu yasalara dahi uymuyor. Şu anda bu bölge SİT alanı ilan edilmiş durumda, Koruma Kurulu tarafından. Aynı zamanda bu bölgeyle ilgili işlem yapılabilmesi için demiryollarının ana statüsü değiştirilmişti. Açtığımız bir dava vardı, iki sendika tarafından açıldı. Birisi Liman-İş diğeri BTS. Şimdi karar metni Liman-İş üzerinden çıktı ama aynı dava bu, birleşik dosya. Nihayetinde ana statü değişikliği, bu bölgeyi tanımlayan otel, iş merkezi vs. yapılabilmesinin önünü açan düzenleme için önce yürütmeyi durdurma kararı çıktı Danıştay’dan. Yakın zamanda da tamamıyla iptal edildi. Demiryollarının bu işleri yapabilmesi için ihale yönetmeliği var. O yönetmelik de iptal edildi. Hukuki anlamda birçok kazanımımız var, ama bunlara rağmen hala kendilerince yandaş olarak gördüklerini kollamaya çalışıyorlar. Biz bilmiyoruz bu şahısların kim olduğunu. Belirli mimarlar diyorlar.

Biz Mimarlar Odası’yla sürekli irtibat halindeyiz. 13 bin üyeli mimar odası var, ama onların bahsettiği mimarların kimler olduğunu bilmiyoruz. Koruma kurullarına baskı oluşturmaya çalıştılar ama sonuç alamadılar. Bu çalışmaları fiilen yürütmeye çalışıyorlar ve en büyük gerekçeleri Marmaray faaliyet geçtikten sonra bu bölgenin altının kazılacağı yönünde.

Marmaray’ı hazırlayan Ulaştırma Bakanlığı’dır, projeyi talep eden TCDD Genel Müdürlüğü’dür. Dolayısıyla bu bölgeye trenin girip girmeyeceğine karar verecek olan onlar. Ama sanki onlar hiç karar vermemiş gibi çalışmalarını yaparken “burası boşta kalacak” diyorlar. Kendileri de boşta kalması yönünde bir proje hazırlattılar. Bu projeye göre bu bölge Söğütlüçeşme’den itibaren boşta kalıyor. Biz bunları da dile getirdik “sizin tercihiniz!” diye. O kadar acı bir durum ki, bütün bunları demiryollarının yönetimi yapıyor. Yeni projeler hazırlamaya çalışıyorlar. Örneğin Bölge Müdürlüğü de onlarla beraber çalışıyor. Burayı belediye gibi yönetiyorlar kısacası. Hiç kimse demiryolu çalışanlarının örgütleriyle konuşma gereği duymuyor. Öyle bir

dertleri yok çünkü.

Hazırlanan çevre koruma planı dahilinde burası gar dönüşüm alanı olarak gösteriliyor. Bu da aynı zamanda SİT alanı kararına aykırı. Bile bile belediye de imza atmış durumda. Bölge müdürlüğü, Metropolitan Planlama Bürosu’yla bağlantılı çalışıyor. Çalışanlarını bölge binasına, yani gar binasına yerleştirerek işgal etmek istiyorlar. Bazı servis müdürlüklerinin yerleri değiştiriliyor şu anda. Biz bunu takip ediyoruz. Herhangi bir şekilde yabancı girmesi durumunda bunlara müsaade etmeyeceğiz. Böyle bir kararlılığımız var. Bölgenin iki yıl kapatılmasına karar vermiş olmaları onları oldukça cesaretlendiriyor. Amaç, kapatıp demiryollarının elinden çıkartmak. Bütün banliyö hatları dahil olmak üzere devretmek gibi bir niyet var. Mücadeleyi buraya da çevirmek durumundayız. Çünkü iki yıllığına bu bölgenin kapalı olması hem halkı demiryollarından uzaklaştırır, hem de İstanbul’u yaşanmaz hale getirir. Sadece banliyö bölgesinin günlük 130 bin insanı taşıma kapasitesi var. Bunların karayollarına kaydığını düşünürsek İstanbul’da trafik felç olacak. Zengin fakir farketmeden herkes bunun acısını hissedecek.

- Bu saldırının oldukça kapsamlı olduğu gözüküyor. Nedir bunun arkasında yatan temel sebep?

Burada herhalde kişisel çıkarlar öne çıkıyor ki, toplumsal çıkarların dışında konuşuyorlar. Daha komik söylemler var, biz gülüyoruz açıkçası. Değişik zamanlarda da dile getirdik. Çocuklar bile bilir. Banliyö bölgesinin kapatılmasından sonra insanları gemilerle taşıyacaktırmış. TCDD Genel Müdürü böyle bir açıklama yaptı, Büyükşehir Belediyesi Ulaştırma Daire Başkanı böyle saçma sapan bir açıklama yaptı. İnsanlara anlatmamız gerekiyor, çünkü bu söylemlerle insanları kandırıyorlar. Biz bunu öyle veya böyle teşhir etmeye çalışacağız.

- Toplamında özelleştirme saldırısı sermaye tarafından yoğunlaştırılmış durumda. Bu da onun bir parçası aslında...

Problem tabii ki de sadece Haydarpaşa Gar binasına iki tane otel dikme problemi değil. Genel anlamda bütün ülkenin kaynakları yağmalanmak

isteniyor. Demiryolları şu anda işlevsiz bırakıldı. İzmir bölgesinin Alsancak Garı işlevsiz hale getirildi. Kayseri Garı Büyükşehir Belediyesi’ne devredildi, buna karşı dava açtık. Her bölgede bunlar sürüyor, sadece demiryolunda değil bütün kamu kuruluşlarında sürüyor. Hedef tasfiye etmek, biz çok iyi biliyoruz ama karşı çıkış noktasında hem geneli hem de özeli koymak zorunda kalıyoruz.

Zaten burada uygulanmaya çalışılan proje tek başına bölge müdürünün değil. İMF’nin dayattığı yapısal uyum programları kapsamında yürüyor. Buranın otel yapılmasının, yani yağmaya açılmasının sebebi, yapısal uyum programları ve özelleştirme saldırısıdır.

- Bundan sonraki süreçte sendika olarak bu yağma ve talan uygulamalarına karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Biz üç yıldır bu konuya direnç göstermeye çalıştık. Bundan sonra da göstereceğiz. Bu ülkede işler gizli yürüdüğü için önümüze çıkanlara karşı programlar oluşturacağız.

- Peki diğer sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin desteği ve ilgisi ne durumda?

Dubai Tower’in, Kartal’da insanları yerlerinden eden Nazım İmar Planı’nın, bunların hepsinin İstanbul’da yaşayan herkesin sorunu olduğunu düşünüyorum. Şu an maalesef Mimarlar Odası’ndan başka aktif destek veren ve ortak çalışan kitle örgütüne ulaşmış değiliz. Açıkçası siyasi partilerden, sendikalardan çok fazla destek olduğunu söyleyemeyeceğim. Ama olması gerekiyor. Bu yönde de görüşmelerimiz sürüyor.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Bu yalnızca burada çalışan 2500 insanın değil aynı zamanda ülkenin gelecek sorunudur. Bu anlamda kendine demiryolcuyum diyen de, İstanbulluyum diyen de muhatabıdır. Bu ülkede yaşıyorum diyen de muhatabıdır. Herkesin geleceğine sahip çıkması gerekiyor. Bu ülkenin insanları çocuklarına onurlu bir gelecek bırakmak istiyorlarsa, buna uygun davranmaları gerekiyor.

Kızıl Bayrak/Kartal

Ortadoğu’da çirkin pazarlıklar dönüyor

Abu Şehmuz Demir

Ehud Olmert, İsrail’in savaş aparatından ‘teröristler ve ideologlarına ve onları gönderenlere, ayrıca terörü finanse edenlere, İsrail ordusunun kollarının nerelere erişebileceğini göstermeyi amaçladığını” söylüyor ve Suriye’yi bu provokasyonun içine çekmeye çalışıyor. İsrail ordusunun yaklaşık bir haftadır Filistin topraklarına yönelik sürdürdüğü saldırının tarihi çok ilginç. Çünkü bundan tam 60 yıl önce günü gününe Hagana, Irgun ve Balmak gibi Siyonist Yıldızlar grubunun İngiltere sömürgesi altındaki Filistin topraklarına yönelik, estirdiği terör ve Hagana tarafından 29 Haziran 1946’da birkaç köprünün havaya uçurulması tarihine denk getirilmesi düşündürücüdür. İngilizler bu örgütlere yönelik başlattıkları operasyona ‘‘Agahta’’ olarak kodlamışlardı. İsrail’de bu yeni işgal hareketinin adını ‘‘Yaz yağmuru’’ olarak kodlayıp hedefindeki erişilmemiş bereketli topraklara ulaşmanın emelleri bulunmakta. İsrail, Filistinliler’in Arap dünyasıyla irtibatını kesmek için elektrik trafo ve köprü gibi stratejik noktaları bombalamakta.

İsrail, ABD ve müttefiklerinin Irak’ın işgalinden sonra, bölge devletleri ve bölge dışı devletlerin bölgenin geleceğine yönelik diplomasinin karanlık dehlizlerinde, bu güçler tarafından çirkin pazarlıklar devam ediyor. Şu son dönemlerde Türkiye’nin hariciye bakanlığının iki de bir İran’ı ziyaret etmesi, her ne kadar ABD ile İran arasında ‘‘arabulucu’’ olarak yansıtılsa da, asıl buluşmaların amacı ve hedefinde Kürtler’e ve emekçi halklara karşı stratejik ortaklığın temelleri atılmakta. Diğer yandan İran etkinliğinin bölgede önünün alınması için, Türkiye de içinde olmakla birlikte birçok Ortadoğu devletleri ve ABD arasında bölgenin geleceğine yönelik kirli pazarlıklar revaçta. Bu kesimlerin birbirine karşı ayrı ayrı hesapları bulunmakta. Nasıl ki İsrail, Filistin topraklarının yeniden işgal etmeyi çok önceden planlayıp hazırladığı planını, bölgenin kimi devletlerine açması bu çirkin pazarlıkların bir halkasıdır. Arap topraklarında istediği an istediği gibi keyfi davranışlara sahip olan İsrail, bölge gerici devletleri ile mazlum Filistin halkının kaderini pazarlık ediyor ve pazarlığa yanaşmayan devletleri de tehdit ediyor. Bu gerici devletlerden Ürdün, Mısır vs. gibi batının sadık kulları olup sırtlarını batıya dayayarak, koltuklarını koruma babında Filistin topraklarını ve mücadelesini birkaç kuruşa sattıkları gibi, hep arkadan hançerleyip yaralı kalmasına sebep olmuşlardır.

Malumdur, İsrail Filistin topraklarına saldırıyı başlatmazdan önce başta Batılı devletler olmak üzere, bölgenin Mısır ve Ürdün gibi kimi devletleriyle bu amaç ve hedeflerini görüşmüştür. Her ne kadar meselenin dünyaya bir askerin (Gilad Şalit’in) kurtarılması olarak yansıtılsa da, asıl amacın bu olmadığı bilinmekte. İsrail’in ‘‘Kuşatma ve Güvenlik stratejisinin’’ hedefinde Hamas’ı devirmenin veya dize getirmenin yanı sıra, Lübnan Hizbullah’ı ile gerginliğin turmanması ve Suriye’ye yönelik devam eden tehdit sürecinin hızlandırılması var.

Siyonizm’in revizyonist düşünürlerinden bir olan Vladimir Jabotinsky, İsrail’in geleceği için ‘‘Demir Duvar konsepti’’ doğrultusunda ‘‘‘Filistinliler’e ulusal hak ve mülkiyet hakkı tanınmamalı ve bunlar köleleştirilmelidir’’ diyor ve ekliyordu; ‘‘Suriye’nin bağımsız bir devlet olarak var olma hakkı yoktur ve

Akdeniz’in hakimiyeti batının tekeline bırakılmalı’’ (Aktaran Ali Kaemmakami, İran’ın Filistin Politikası) konsepti bölgede işletiliyor. Siyonizm’in fikir babalarının ürettiği bu ve buna benzeri çeşitli konsept ve stratejiler doğrultusunda, İsrail Batı emperyalist devletlerden aldığı sınırsız güç ile elli yılı aşkındır Filistin topraklarının yanı sıra çeper ülkelerin topraklarında da işgal hareketini sürdürdü ve Arap ülkelerinin 600 bin km karelik topraklarını işgal etti. Emperyalist devletler tarafından Doğu Arap ile Batı Arap ülkeleri arasındaki Filistin topraklarına gayri meşru bir şekilde yerleştirilen yapay İsrail devleti, yarım asrı aşkındır resmi olarak Ortadoğu güvenliğini tehdit ettiği gibi, bölgenin güvenliğini de sürekli krizlerle karşı karşıya getirmekte. İsrail’in temel stratejilerinden biri, bölgedeki kriz ve sorunları kullanarak veya yaratarak, kendi konumunu pekiştirmeye çalışmasıdır. Mevcut krizleri kendi lehine kullanıp, siyasi ve stratejik hedeflerinde bir adım daha ileriye doğru ilerlemeye çalışıyor.

Bu vesileyle, Mars Mars (Kadima) partisinin lideri Ehud Olmert, 28 Şubat 2006’da yapılan İsrail seçimleri döneminde ‘‘Geçmiş stratejilerimizde herhangi bir değişiklik olmayacak’’ ve ‘‘temel politikalarımız devam edecek’’ diyerek, yeni bir işgal hareketinin ve çatışmaların (daha önceki yazılarda da belirttik) sinyallerini veriyordu. Çünkü İsrail’in ‘‘Büyük İsrail olarak çağrışım yapan Arz-ı Mevud Ahd-i Atik (Tanrının vaat ettiği topraklar) veya Kitab-ı Mukaddes’in anlayışı doğrultusunda çatışmacı ve çekışmeci siyasetin devamından yana olup, onun yayılmacı politikalarının önündeki engelleyici güçlerin bertaraf edilmesi veya zayıflatılması bulunmaktadır. Bu anlayışa göre, İsrail bölgede varlığını sürdürebilmek için hiçbir zaman Arap-İsrail barışına yanaşmamıştır. Yanaşmadığı gibi de, Ortadoğu’da hep nifakçı siyasette ısrar edip Arap dünyasının teşrihi ve iyi komşuluk usullerine yayılmacı anlayışından dolayı yabancı kalmayı tercih etmiştir.

Zira bugüne kadar Filistin ve İsrail arasında yapılan çeşitli zirve ve buluşmalar, İsrail ve müttefiklerinin sadece nefes alma taktikleri olup, Tel Aviv’in maceraperest şahinlerinin aynı aparatı tarafından, hep reddedilmiştir. İsrail cezaevlerinde bulunan 10 bini aşkın tutukluların temsilcileri El Fetih’den Merwan Barguti, Hamas’lı Abdülhalik Al Natçe, FHKC’den Abdulrahim Malluh, Filistin Özgürlüğü İçin Demokratik Cephe’den Mustafa Badarneh, ve İslami Cihad’tan Bassam Al Saadi tarafından hazırlanan, 18 maddelik ‘‘Uzlaşa Belgesi’’nin tartışılması ve görüşülmesine imkan tanımayan İsrail, işgal ve saldırıları hızlandırdı.

İsrail’in Filistin toprakları üzerinde kontrolü sağladığı alanlarda keyfi davranışları sürdürdüğü gibi, halkı aç, susuz ve elektriksiz bırakarak tüm altyapı sistemini çökerttiği gibi, cana hayat veren içme sularının sterilize edilmemiş olması şu sıcak yaz aylarında mikrobik hastalıkların çoğalması demektir. İsrail’in Kuşatma ve Güvenlik Stratejisi uyarınca ‘‘yaşayan Arap iyi değil, ölen Arap en iyi Arap’tı, daha çok öldürmek lazım, Filistinliler anavatanlarından sürülmeliler.’’ (Emperyalizmin Petro-Savaş Alanı Ortadoğu) adlı çalışmamdan.

İsrail hükümeti, demokratik seçimlerle iktidara gelen Hamas’ı gerekçe göstererek, ‘‘ya Hamasla aranızda sınır korsunuz, ya da bu acılara katlanırsınız’’ gibi politik etütlerde yer almayan, salt savaş, psikolojilik ve vahşi dayatmalarla Filistin halkını toplu cezalandırmaya tabi tutmakta. İsrail’in, 28 Haziran 2006’dan bu yana devam eden saldırı ve vahşeti kaçırılan askerini kurtarmanın amaçlarını da aşan bir stratejidir. Doğrudur. İsrail ordusunun kayıp askerine sahip çıkma diye bir geleneği var. Ancak salt bir askerin kurtarılması için İsrail vahşetine ‘‘haklıdır’’ deyip göz yuman mağrur Batı ve bölge gerici Filistin halkını gözden çıkarıp, İsrail vahşetine seyirci kalmaktalar.

Bu vesileyle İsrail’in stratejisinde, iki devletli bir çözüm ölmüş ve sadece uluslararası topluluk tarafından halen tanınmamıştır. Yani İsrail’in hedefinde herhangi bir bağımsız Filistin devleti bulunmamakta. Çünkü İsrail, Siyonist ideolojiden bir devlet olarak arınmadığı sürece, o topraklarda adil ve mukaddes barıştan, özgür bir Filistin’den söz etmek çok zor! Siyasal Siyonizm’in ideolojisine göre, ‘‘Filistin devletine evet demek, Yahudi devletine hayır demektir ve Yahudi devletine evet demek Filistin devletine hayır demektir’’. Bu görüş açısına sahip olan İsrail yöneticileri, Filistinliler’in hayati alanlarına yönelik keyfi uygulamalarını sürdürüyor ve onları kendi ana vatanlarında insanlık dışı muamelelere tabi tutuyor. Güney-Afrika’nın Apartheid rejiminin yapmadığını yapan İsrail rejimi, Filistinli tutuklulara yönelik insanlık dışı zulmü reva görüyor. Yemek, içme vs. gibi sorunlarını robotların getirip götürmesi külli vahşiliktir.

İsrail’in, Filistinliler’in etrafını grotesk duvarlarla çevreleyip, getto yaşamlarına zorlaması... Filistinliler bir yolunu bulup, bu zulme karşı er ve geç yanıt vereceklerdir. Bunun adı da ‘‘duvar arkası Kassam intifadası’’ olarak tarihe geçer ve bundan da çok söz edilir.

Özetle İsrail, Filistin topraklarında sınırlarını daha fazla genişleterek Batı Şeria ve Doğu Kudüs’deki sınırlarını, Ürdün Nehri’ni içine alacak şekilde planlıyor. Eğer İsrail böyle bir çılgınlığa kalkırsa, Filistinliler’in bu plan doğrultusunda asıl ülkeleri eski Kudüs’te sadece yüzde 22 hakları kalmış olacak.

Böyle bir temel siyasete sahip olan İsrail, bölgede çelişkilerin çetrefilli hale girmesi için önümüzdeki süreçte bölge güvenliğini fay hatlarını daha çok tehdit etmeyi sürdürecektir.

Ve Filistinli Mahir Fakhouri’nin dediği gibi; ‘‘İsrail’in sahilde çuvalını kilimini yıkayan Huda Galya’nın ailesini toplu olarak katlettiği dönemde sesini çıkarmayan dünyadan cesaret alan İsrail, şimdide sağı solu bombalıyor’’ ve ‘‘dünyanın sadece İsrail’in vahşetine seyirci kaldığını’’ söylüyordu. Hem de çok haklı olarak.

5 Temmuz ‘06

Filistin, Afganistan, Irak... Sırada İran var...

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı anti-emperyalist mücadeleyi yükseltelim!

Emekçi halklarımız!

Emperyalistlerin tüm dünyada mazlum halklara karşı pervasızca saldırdığı bir dönemden geçiyoruz. Başını ABD'nin çektiği, AB ve tüm emperyalistlerin doğrudan ortak olduğu emperyalist saldırganlık geçtiğimiz yıllarda önce Afganistan'a, ardından da Irak'a saldırarak bu ülkeleri cehenneme çevirdi.

Emperyalistler kendi çıkarları uğruna bu ülke halklarına tarifsiz acılar yaşattılar. İşgalin 3. yılında 100 bin Iraklı katledildi. Onbinlercesi tutuklandı, işkencelerden geçirildi, tecavüzler, katliamlar olağan uygulamalar haline geldi. Emperyalistler kendi çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'yu yeniden yapılandırmak istiyorlar. Bunun adına da “Büyük Ortadoğu Projesi” diyorlar. Emperyalistler bugün İran ve Suriye'yi hedef seçmiş bulunuyorlar. Ortadoğu'yu daha beter bir kan gölüne çevirmeye hazırlanıyorlar. Bu işgal ve katliamları da halklara “özgürlük ve demokrasi” götürmek için yaptıklarını söylüyorlar. Irak'ı işgal etmek için kullandıkları yalan ve demagojileri bugün İran için kullanıyorlar.

Emperyalist saldırganların ve işbirlikçi iktidarların göz yumduğu tüm işkence merkezlerine, kontra örgütlenmelere rağmen dünya halkları emperyalistlere karşı öfke ve tepkisini haykırmaya devam ediyor.

Emperyalistlerin saldırı politikalarına Türkiye'deki işbirlikçi iktidar da destek verip emperyalizmin sadık bir uşağı olarak bu saldırı planlarında aktif rol alıyor. Topraklarımızın CIA'nın işkence uçaklarına kullanırılmasının yanı sıra İncirlik Üssü'nde 90 adet atom bombasının bulunduğu artık resmi kurumlar tarafından da açıklanmıştır. İşbirlikçi ve uşak takımı NATO ve ABD üslerine yenilerini eklemeye, ülkeyi ABD üssüne çevirmeye hazırlanıyor. Emperyalizme uşaklık politikasını derinleştiren işbirlikçi iktidar dışarıda komşu halklara, içerde de yine emperyalistlerin çıkar ve dayatmaları doğrultusunda ezilen emekçi halk kesimlerine, meşru ve haklı taleplerini yükselten Kürt halkına saldırıyor.

Emekçi halklarımız!

Başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlerin kolay zafer sarhoşluğu çoktan geride kaldı. Irak ve Filistin halklarının onurlu direnişi günden güne büyüyor ve emperyalist işgalcilerin yüreğine korku salıyor. Irak halklarının direnişi, emperyalistlerin Vietnam sendromunu depreştirmiş bulunuyor. Öte taraftan, Vietnam'da emperyalistlerin akıbeti düşünüldüğünde, işgalcileri ve uşakları Irak'ta nelerin beklediği de bugünden bellidir. Çünkü son sözü hep direnen halklar söyler, tarih bunun tanığıdır. Bir direniş ve mücadele toprağı olan Ortadoğu için özellikle geçerlidir bu. Vietnam'da ve daha pek çok ülkede kanıtlandığı gibi, direnen halklar eninde sonunda emperyalistleri kendi topraklarından atmayı başarmıştır. Bugün de Nepal ve Latin Amerika halkları emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmektedir. Emperyalistler dünyayı tehdit etmekte, her gün yeni bir ülkeye, yeni bir halka saldırmaya devam etmektedir.

Emperyalizmin, işbirlikçilerinin kararlılığını kırabilecek tek güç biziz, bizim mücadele gücümüzdür. Ezilen emekçi halklar olarak mücadeleyi yükseltir, sokağa dökülür, kardeş halkların boğazlanmasına göz yummayacağımızı haykırırsak, ne emperyalistler ne de işbirlikçileri önümüzde durabilir.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin İran'a yönelik olası bir saldırısında sessiz kalmayalım, topraklarımızı kardeş halkların katledilmesinde kullandırtmayalım. Ülkemizde bulunan ABD ve NATO üslerinin kaldırılması ve yenilerinin yapılmasını engellemek için mücadeleyi yükseltelim.

Katil ABD Ortadoğu'dan defol!

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Irak, İran, Afganistan, Suriye ve Filistin halkları yalnız değildir!

ABD destekli siyonist barbarlığa karşı

Filistin halkıyla dayanışmaya!

Tarihi işgaller, keyfi tutuklamalar, sistematik işkenceler ve toplu katliamlarla özdeşleşen siyonist İsrail devleti, bir kez daha kendisine yakışanı yaptı. İşgalci ve barbar İsrail ordusu, 38 yıllık işgalin ardından, 10 ay önce sözde boşalttığı Gazze'yi yeniden işgal etti. İsrail savaş uçakları, Gazze ve çevresini günlerdir havadan, karadan ve denizden bomba yağdırıyorlar.

Siyonist barbarlar saldırıya gerekçe olarak, “Gazze'de tutulduğu iddia edilen bir İsraillinin kurtarılması”nı göstermektedirler.

İsrail savaş uçaklarının hedef gözeterek attığı bu bombaların sonucunda, yaklaşık 1.5 milyon Filistinli'nin yaşadığı Gazze şeridinde tüm su şebekesi ve ana trafo da dahil tüm elektrik şebekesi tahrip edilmiştir. Gazze karanlık altındadır ve halk susuzluk nedeniyle salgın hastalık tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Dahası var. Bu saldırı ile Batı Şeria'daki bakanlar, milletvekilleri ve yerel yöneticiler hedef alınmış olup, toplam 60 kişi tutuklanmıştır. Tutuklananların arasında, Filistin Parlamento Başkanı Aziz Duveyk ile Parlamento Sekreteri Mahmut El Ravayi de vardır.

Tüm bunlar, İsrail devletinin saldırısının kirli amaç ve hedefleri konusunda tam bir açıklık sağlamakta ve ileri sürdüğü gerekçenin aşığılık bir yalandan ibaret olduğunu kanıtlamaktadır.

Filistin halkının iradesini tanımamak, hiçbir hükümetini muhatap almamak, her türlü kanlı ve kirli yola başvurarak işlevsiz hale getirmek, ve nihayet Filistin halkına kayıtsız koşulsuz bir teslimiyete razı etmek... Aşığılık siyonist İsrail devleti, bugün bir kez daha bunu yapmaktadır.

Çeşitli uluslardan işçiler, emekçiler!

İsrail devletinin bugünkü saldırısı, Filistin halkına dönük siyonist vahşetin yeni bir örneğidir. Her zaman olduğu gibi bu saldırı da, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin himayesinde gerçekleştirilmiştir. Ve tümüyle haksız ve onur kırıcı bir saldırıdır.

Kendi yaşadığı topraklarda özgürce yaşamak, kendi geleceği hakkında karar verme hakkına sahip olmak ve İsrail halkı da dahil, Ortadoğu'nun tüm halkları ile kardeşçe ve barışçıl ilişkiler geliştirmek, Filistin halkının özlemi ve istemi budur. Tüm bunlar onun en doğal ve meşru

Ortadoğu halkları yalnız değildir!

Kahrolsun ABD ve AB emperyalizmi!

Topraklarımızdaki tüm nükleer silahlar imha edilsin!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU,
DİVRİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİ, HALKIN
KURTULUŞ PARTİSİ, IRAK'TA İŞGALE HAYIR
KOORDİNASYONU, PİR SULTAN ABDAL
KÜLTÜR DERNEĞİ, TÜRKİYE KOMÜNİST
PARTİSİ

hakkıdır. Filistin halkının yıllardır bu haklar için emperyalizme ve onun himaye ettiği İsrail devletine karşı sürdürdüğü mücadele de haklı ve meşru bir mücadeledir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, kardeş Filistin halkının tümüyle haklı ve meşru talepleri için sürdürdüğü mücadeleyi tam destekliyor, tüm uluslardan işçileri, emekçileri, ilericileri ve devrimcileri, mazlum Filistin halkına dönük siyonist vahşete karşı eylemli biçimde dayanışmaya çağırıyoruz.

İsrail ordusu derhal Filistin'i terketsin!

Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkı tanınsın!

Tüm emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

BİR-KAR

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Sermaye iktidarı işçi ve emekçilerin haklarını gaspetmeye devam ediyor. Burjuvazinin işçi sınıfını daha fazla sömürmek için binbir türlü oyun tezgahlamakta, işçi ve emekçileri çok yönlü kuşatmaktadır. Tepeden tırnağa örgütlü bu sınıfın karşısında işçi sınıfının da örgütlü bir tarzda mücadele etmesi gerekmektedir. Aksi takdirde baskılara, sömürüye ve kölece yaşamaya mahkumdur.

Bugünün tablosu hiç de içaçıcı değildir. Güvensizlik, işsizlik, korku ve baskılar doğal olarak işçiler üzerinde olumsuz bir hava yaratmaktadır. İşçilerin örgütsüz oluşu, sınıf bilincinin geriliği kurulu düzene boyun eğmelerini getirmektedir.

Bizler sınıf devrimcileri olarak, fabrikalarda işçilere bu düzenin çarklarını ve sömürsüz bir dünyanın mümkün olduğunu anlatmaya çalışıyoruz.

Sizlere kısa bir süre önce bölgemizde işçi bülteni dağıtımı sırasında yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. O sabah bir tekstil fabrikasının önünde, işçilerin işbaşı saatinde bültenimizi işçilere ulaştırmaya başladık. Önce iki güvenlik görevlisi tarafından durdurulmaya çalışıldık. Ancak faaliyetimize devam ettik. Fakat güvenlik görevlileri zor kullanarak bizi fabrikadan uzaklaştırmakta kararlıydılar. Aynı kararlılığı bizim de göstermemiz üzerine daha pervasızca davranmaya başladılar. Yolumuzu keserek, bize doğru gelen işçilerin bülteni almasına engel olmaya çalıştılar, hatta “almak yok, almak yok” diye işçilere de engel olmak istediler. Ancak fabrikada çalışan işçiler bülteni almaya devam ettiler. Bir yoldaşımızı zor kullanarak engellemeye çalıştıkları sırada fabrikadan bir işçi dağıtıma destek olarak, güvenlik görevlisinin önüne geçti. Çevredeki fabrikalarda ve inşaatta çalışan işçiler de bültenimizden almak istediler.

Bu fiili saldırı sırasında karşı fabrikada çalışan işçiler de işbaşı yapmış olmalarına rağmen pencerelerden bizleri izlemekteydi. Bu tepkiler aslında işçilerin içten içe öfke kıvılcımları taşıdığını göstermektedir.

Bizler de kararlı tutumumuzla burjuvazinin saldırgan yüzünü bir kez daha işçi ve emekçilere göstermiş olduk.

Bu rezil düzene karşı sınıf tutumumuzla devrim saflarında yerimizi almalıyız. Baskı ve sömürüye karşı sınıf bilincimizi kuşanmalıyız. Bizler örgütlü olduğumuz sürece daha güçlü olacağız. Sınıfa karşı sınıf şiarını yükselterek düzene karşı devrim sloganlarıyla sınıfı kazanacağız!

Küçükçekmece’den bir genç komünist

Sivas’ta yakılananlar mücadelemize ışık oldular!

Bundan 13 yıl önce Sivas Madımak Oteli’nde 35 aydın ve yazar yakılarak katledildi. Böylece düzen katliamcı geleneğine bir yenisini daha ekledi. Maraş’ta, Çorum’da, Gazi’de, Ulucanlar’da katledilenler gibi Sivas’ta katledilenlerin faili de sermaye devletidir.

Sivas’ta aydınların üzerine yürünmüştü. Çünkü onlar karanlığa ışık saçıyorlardı. Çünkü onlar kalemleriyle düzeni teşhir ediyor ve birilerini rahatsız ediyorlardı. Kalemleriyle toplumu aydınlatıyorlardı ve ölürlen de ışık saçtılar. Evet yakıldılar ama ışık oldular. Devletin karanlık yüzünü bizlere ölürlen de gösterdiler.

Sivas katliamının hesabını sormak ve katliamın arkasındaki güçlerin ortaya çıkmasını sağlamak amacıyla yıllardır verilen mücadele bu yıl daha tok ve daha güçlüydü İstanbul’da. Hesap sorma öfkesiyle kuşanan binlerce kişi Kadıköy’de biraraya geldi ve haykırdılar hep birlikte “Sivas’ın ışığı sönmeyecek!” diye. Kortejler miting alanına kadar slogan atarak yürüdü. Sloganlarda Sivas’ın katilinin sermaye devleti olduğu haykırıldı ve hesabının sorulacağı vurgulandı. Mitinge yaklaşık 50 kurum katıldı. Eylem öncesinde Taksim’de yapılan basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurulmuştu. Afişlerle, bildirilerle halk hesap sormak için alanlara davet edilmişti.

Miting saat 15.00’te başladı. Öncelikle tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Daha sonra katliamda yaşamını yitirenlerin isimleri tek tek okunarak “Ölümsüz!” sloganları atıldı. Ölenlerin yakınlarının yaptıkları konuşmalarda Madımak Oteli’nin müze yapılması

önerisi öne çıkarıldı, daha sonra semah ekiplerinin yaptığı gösteriyle miting devam etti. Mitingin hayli coşkulu ve tok olması bundan sonraki mitinglere de örnek olacak düzeydeydi ve devrimci-demokratik yapıların böylesine anlamlı bir günde biraraya gelmesi dayanışma açısından önemliydi. Mitingin sonunda ise Grup Vardiya ve Grup Yorum’un türküleriyle halaylar çekildi, dünyanın bütün direnen halklarına dayanışma mesajları gönderildi. Türkülerin yakılarak susturulamayacağı bir kez daha ilan edildi meydanlarda.

Türküler yakılarak oluşular ama yakılarak susturulamazlar, bu coğrafyada yüzyıllardır süren ve Pir Sultanlar’dan bugüne devam eden direnme geleneği bugün bizim gibi devrimcilerle ete kemiğe bürünmektedir. Aydınları ve ozanları yakanlar er ya da geç bunun hesabını verecekler. Pir Sultanlar’ın ardılları bunun hesabını soracaklar.

Bugün devlet çıkardığı faşizan yasalarla direnenleri teslim almaya çalışıyor ama bunu asla başaramayacak. Nasıl Pir Sultan’ı, Şeyh Bedrettin’i teslim alamadıysa bizleri de teslim alamayacaklar.

2 Temmuz Sivas katliamı Pir Sultanlar’a yakışır bir şekilde alanlarda lanetlendi. Bugün yas tutmanın ve beklemenin değil mücadelenin günüdür. Tarihte son sözü hep direnenler söylemiştir ve bugün de böyle olacaktır. Son sözü direnenler söyleyecektir.

Kahrolsun faşist sermaye iktidarı!

Küçükçekmece’den genç bir devrimci

Sakarya’da faşist saldırı

29 Haziran günü, saat 14.30 civarında okuldan evlerini gitmek üzere yola çıkan aralarında okurumuzun da olduğu 2 kişi, faşist bir grubun saldırısına uğradılar.

Faşist grubun o gün sabahten itibaren bir hareketlilik içinde olmaları, bu saldırı için hazırlık yaptıklarının işaretiydi. Arkadaşlarımız dersten çıktıktan sonra faşistler telefonlarla birbirlerine haber vererek arkadaşla inecekleri yerde beklemeye başlamışlar. Yaklaşık 15-20 kişilik faşist grup coplarla bir anda arkadaşlarımıza saldırmıştır. Özellikle arkadaşlarımız kafalarına darbe indirmek için özel bir çaba gösterilmiştir.

Bu sırada çevreden olayı gören insanların toplanmaya başladığını gören faşist grup panikleyerek topluca minibüslerle binerek olay yerinden kaçmışlardır. Yaklaşık 10 dakika sonra polis olay yerine ancak gelebildi. Halbuki polis karakol bu saldırının yaşandığı bölgenin hemen civarında bulunuyor.

Bütün bunlar saldırının planlı olduğunu gözler önüne seriyor.

Ekim Gençliği/Sakarya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık 1 Yıllık Yurt içi Yurt dışı 30.000 000 TL 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sivas katliamı ülke çapında lanetlendi...

**“Unutmayacağız,
unutturmayacağız!”**